

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Sınav On Dokuz

1. Bölüm: Her Şeyin Başlangıcı

Birinci

Hakan Uludağ Üniversitesi'nde okuyan ortalamanın biraz üstünde bir öğrenciydi. Son iki senedir Dışletme bölümündeydi. Dersleri pek fena değildi, ama onlardan zevk aldığı da pek söylenemezdi. Her zaman edebiyata ve şiire daha çok önem verirdi.

Koyu kahverengi gözleri, hafif tombul yanakları ona arkadaşlarının dediği gibi Avrupai bir hava katıyordu. Sarı saçlarını hep temiz ve kısa tutmaya özen gösterirdi. Saçlarının kısa olması arkadaşları tarafından her zaman yadırganıyordu. Çünkü bir zamanlar aptalca bir hata yapıp onlara uzun saçlı hâlinin fotoğrafını göstermişti. Hakan'ın dış görünüş açısından sorunu olmamasına rağmen başka bir özelliği vardı. O, bazı insanların çoğu zaman alay edip yadırgadığı veya bazılarının da çok fazla inandığı bir yeteneğe sahipti.

Eskilerin deyimiyle o bir görücü idi. En azından on yedi yaşına kadar öyleydi. Olabilecek veya geçmişte yaşanmış şeyleri hissedirdi. Yaşamının büyük bir bölümünü oluşturmuştu bu. Bazıları ona ucube gözüyle baksa da, diğer insanlar tarafından her zaman saygı görmüştü.

Her ne kadar bunu sevmiş olmasına rağmen, en başlarda öylesine bir yetenek olarak benimsemişti. İlk defa, on yaşındayken bu yeteneğini keşfetmişti. Arkadaşlarıyla oynadıkları akıldan sayı tutmaca oyunu sırasında hep tahminleri doğru çıkardı. Başlarda sadece eğlence amaçlı olsa bile, yaşı ilerledikçe bunu o kadar ciddiye almaya başlamıştı ki; iskambil kâğıtlarının arkasında ne olduğunu görebilmeyi bile öğrenmişti.

Ne ortaokulda ne de lisede çok fazla arkadaşının olmaması, bu yeteneğinin çok güzel olduğu gerçeğini değiştirmiyordu. Çünkü yeteneği sayesinde istemese de insanların neler hissettiğini biliyor, başlarına gelebilecek ufak tefek şeyleri önceden sezebiliyordu.

Lise son sınıfın başında babasının ölümüyle yıkılmıştı. Aslında babasının ölümü daha az acı verici olabilirdi. Tabii bunu önceden görmemiş, bunu durdurmak için bir şey yapabilmiş olsaydı. Babasının o sarhoş şoförün kullandığı kamyonun altında kalmasını kâbuslarında defalarca yaşamıştı.

Hakan, yirmi kilometre uzakta ölen babasının duygularını sanki ölen kendisiymiş gibi aynen hissetmiş, onun korkusunu, heyecanını, acısını soluduğu dehşetin bedenine yaptığı ani krizi, gözlerine inen bir karabasan şeklinde, konuşmadan ve nefes alamadan benliğine hapsetmişti. Öğretmeni onun bir çeşit sara krizi geçirdiğini düşünmüştü.

Babasının öleceğini olay yaşanmadan bir saat önceden görmüştü; ancak o zamanlar bunu durduramayacağına inanıyordu, çünkü ona göre gördükleri olması gereken şeylerdi. Bir nevi alın yazısıydı.

Aslında onu durdurmak istemiş ama becerememişti. Babası onu dinlememiş, gitmesi gerektiğini, akşama eve gelince bütün bunların kulağa ne kadar aptalca geleceğini tekrarlayıp durmuştu, panik içindeki Hakan'a. Bu, onunla son konuşmaları olmuştu.

Korkunç derecede ezici kederin ağırlığıyla yaşamak zorunda kalan Hakan, bir süre yaşamından kopmuş, o günden sonra yeteneğinden nefret etmiş, hatta onu tiksinti veren bir şey olarak görmeye başlamıştı. Bir daha asla görücü olmayacaktı, buna yemin etmişti.

Son iki yıldır bütün bunlar geride kalmış olduğu için, eski yaşantısı yüzyıllar önce yaşadığı bir hayat gibi geliyordu ona. Sanki aradan bir ömür geçmişti. Artık kafasını böyle şeylere vermiyordu. Yeteneği yüzünden yapamadığı şeyleri yapıp üniversitede birçok arkadaş edindi. Derslerinin çok zor olmaması hobilerine daha çok zaman ayırabilmesini sağlıyordu. Okulda çok fazla popüler değildi, ama kızları kendisine çekmesini gayet iyi biliyordu, ya da öyle olduğunu düşünüyordu. Ancak son bir aydır her ne yaptıysa, birlikte Makro dersi aldığı Funda isimli kızla tanışmayı bir türlü başaramamıştı. En büyük korkusu, onu karşısına alınca, yanlışlıkla aptalca bir şeyler söylemekti. Uzun ve bukleli saçları omuzlarına düşen bu afet,

1. Bölüm: Her Şeyin Başlangıcı

yeşil gözlü, pembe yanaklıydı. Dnce bir yapıya sahip olduğunu kanıtlarcasına elmacık kemikleri hafif çıkıktı. Kızın boyu Hakan’dan biraz kısa olmasına rağmen, esnek vücudunun yumuşak hatlarına yayılmış sadeliği, güzelliğini gözler önüne seren en büyük faktörlerdendi. Genelde bu tip şeylerde aktif biri olmasına rağmen, muhteşem görünen bu kız ile konuşmayı bir türlü başaramamıştı.

Şimdi ise dersi takip etmiyordu. Akıllı bir metre ötesinde oturan kızda idi. Dsmi söylenince yerinden zıpladı. Beyaz önlük giyen öğretim üyesi Dr. Murat Yılmaz “Uyuma Hakan,” dedi. Burnunun altını tamamen örten bir bıyığı ve elips biçimli bir gözlüğü vardı. Aslında Makro için çekilmez bir öğretmendi.

Herkes gözlerini Hakan’a dikmişti, utanmamaya çalışarak sınıfla birlikte cesurca güldü. Kısa bir süre sonra tekrar eski hâline döndü.

“Kızın içine düşeceksin,” diye fısıldadı arkasından bir ses. Hakan hemen ona doğru döndü. Daha önce konuşmadığı, fakat arada bir selamlaştığı çocuktan konuşan. Hep aynı kahverengi kazağı giyerdi. Bakışları sert olmasına rağmen, ses tonu gayet içten ve dinlendiriciydi. Yüz hatları keskin köşeli çenesiyle birlikte uyum içindeydi, aslında yakışıklı bile sayılabilirdi. Ağırbaşlı yapısıyla birleşen bir suskunlukla gayet bilge ve olgun görünüyor, Hakan’ın daha önce tanıdığı hiç kimseye benzemiyordu. Alnındaki ince bir kesik izi yüzünden, tekin olmayan bir görüntüsü vardı. Ama Hakan onun sevecen biri olduğundan emindi. Üst sınıflardan olduğunu düşünüyordu.

“Dstersen tanıştırabilirim,” dedi, bu sefer fısıldamaya ihtiyaç duymadı, zira öğretim üyesi dağılmalarını söylemişti.

Hakan arkasını döndü. “Sağ ol ama-

“Sevgilimin ev arkadaşı olur kendisi,” diye araya girdi Çetin gülümseyerek. Hakan tekrar bakınca Çetin’in yüzünde, ondan hiç beklemediği kadar iyimser bir bakış yakaladı. Dster istemez çocuğa karşı bir yakınlık hissi duydu.

Öğrenci kalabalığı arasından, sınıftan beraber çıkınca çocuk elini uzattı. “Ben Çetin ama herkes Çarlı der. Lakap işte,” diye mırıldandı.

“Ben Hakan, bana herkes Hakan der,” dedi gülümseyerek ve onun elini sıktı. “Memnun oldum.”

Çetin’in çok ağır işler yapmış gibi hissedilen nasırlı elleri Hakan için çok şey ifade ediyordu. Dki yıl önce ölen babasının da böyle elleri vardı.

Üniversiteyi kazandığını görememişti babası. Her zaman oğlunun büyüüp iyi yerlere geleceğini, bunu bilmek için görü gücüne gerek olmadığını söylerdi. Hakan’a bu konuda duyduğu güven çok büyüktü. Lakin onun başardığı şeyleri göremeden ölmüş, Hakan ise üvey annesi ile tek başına kalmıştı.

Üvey anneye kalmak çoğu insan için ıstırap duyulması gereken bir olaydır. Çünkü üvey anne demek, insanlar için yabancı kişi demektir. Ama bunu söyleyen insanlar Hakan’ın üvey annesiyle hiç tanışmamışlardı. Kadın dünyanın en tatlı insanı sayılabilirdi. Hakan hiçbir zaman gerçek annesini tanımamıştı. Zira öz annesi, Hakan’ın doğumundan üç hafta sonra ölmüştü.

Ona bebekliğinden beri üvey annesi Yıldız Çınar-Demir bakıyordu. Hakan için dünyanın en güzel kadınıydı o. Pek de haksız sayılmazdı hani. Hakan gibi sarışın ve kestane rengi gözleri olan kadın kırk bir yaşındaydı, ama bunu hiç göstermezdi. Babasından on yaş genç olmasını Hakan’ın akrabaları hep kinamıştı, ama Hakan ve babası onun gibi biriyle yaşadıkları için kendilerini hep şanslı hissetmişlerdi. Babası öldüğünde ise annesiyle birbirlerine destek olup acılarını paylaşmışlardı.

Hakan insanların düşüncesinin aksine ona anne diyor, zaten buna hakkı olduğunu da gayet iyi biliyordu. Zira onu çocukluğundan beri büyüten tek kadındı ve Hakan'ın tanıdığı tek anneydi.

3

Sınav On Dokuz

1. Bölüm: Her Şeyin Başlangıcı

Evin reisi olmadığı için bütün işleri her zaman o hallederdi. Dşte Hakan o gün eve erken döndüğünde, posta kutusunda bir mektubun olduğunu gördüğü zaman bu yüzden biraz şaşırmişti. Zira mektupları hep üvey annesi alırdı. Sonra, bugün eve erken döndüğünü hatırladı. Öğretim üyesi son iki derste onları serbest bırakmış, bu yüzden üvey annesinin henüz işten eve dönmediği zamana rast gelmişti Hakan.

Dster istemez kutunun içinde ne olduğunu merak edince, kot pantolonunun cebinden anahtarlığını buldu. Onun üzerindeki en ufak anahtarı, beyaz ahşaptan yapılmış ve on dokuz numaraya ait olan posta kutusuna sokup çevirdi. Tatmin edici ve tok bir ses kutunun açıldığı haberini ilettili.

“Ne yapıyorsun?” diye sordu biri arkasından.

Hakan yerinden sıçradı. Hızla dönüp sesin geldiği yöne baktı. Yine o kapkara giysiler giymiş garip komşuları Hakim Bey'di.

Yüzünü tamamen örten kirli bir sakalı, karanlıkta tıpkı kedilerinki gibi parlayan simsiyah gözleri vardı. Kambur yürümese Hakan'dan uzun görünebilirdi, ama bütün o kara giysileri altında çok zayıf bir vücudu olduğu belli oluyordu. Mahalledeki herkes onun biraz kaçık olduğunu düşünürdü. Onun nereden geldiğini veya gerçek adını kimse bilmezdi.

Hakan kendine çeki düzen verdikten sonra “Postayı alıyorum,” diye karşılık verdi eliyle posta kutusunun olduğu yönü işaret ettiğini umarak.

Hâkim “Bugün erkencisin,” dedi. “Güzel... güzel... hadi oğlum,” diye ekleyerek bir üst kattaki dairesine çıktı. Hakan bir an için orada ne aradığını unutmuştu.

Adam görüntüden kaybolunca, başını hayret bir şey dercesine sağa sola salladı. Zira böyle aniden arkasında biten insanlardan pek hoşlandığı söylenemezdi. Neden sonra posta kutusunun anahtarını cebine koydu.

Karanlık olduğu için, kutunun içinde ne olduğu tam olarak görünmüyordu. Posta kutusuna elini attığı an, vücudundan bir şeylerin dışarıya aktığını sandı. Sanki ruhu elinden kayıp gidiyor, elini çekmezse veya oradan çabucak uzaklaşmazsa öleceğini hissediyordu. Birden babasının ölümündeki anıları da üstüne bindi.

Nefes almakta bile zorlanırken kulağına çeşitli fısıltılar gelmeye başladı. Hiçbirinin ne söylediği anlaşılmıyordu. Hakan'ın, bunu düşünecek vakti yoktu. Zira yüreğini dağlamış ve onu yok etmek üzere olan bir korku dalgası ruhunu da ele geçirmek üzereydi. Ölüm soğukluğu bedenini sarmaladıkça nefes almakta daha da zorlandığını anlayabiliyordu. Soluk alamıyordu. Gözlerinin önünde bir hayal canlandı. Bedeni ruhtan arındırılmışçasına, bütün her şey gözlerinin önünde belirdi.

Gözleri sapsarı, bir çeşit yaratık elinden yola çıkmış, karnına girmiş, şimdi ise beynini kemirmeye çalışıyordu. Derisi kapkara ve pulluydu, ağzıyla burnunun arası yoktu, Hakan'ın vücudunda yolunu arıyordu. Yemyeşil yosunlarla kaplanmış dişleri gözler önüne serilmiş, bir kalp atışı süresinde onu temelli ele geçirmeye çalışan bir uçurum yaratmıştı, Hakan'ın kalbinde. Kadim ve ölümcüldü.

Korkudan tüyleri diken diken oldu. Yaşamı sanki pamuk ipliğine bağlıydı. Yaratık Hakan'ın gözlerine yaklaşırken, binlerce yıllık çürümenin kokusunu da beraberinde getirmişti. Onun kanını emecek ve kurutacaktı. Yaşamının damarlarında akması yaratık için bir direnç kaynağı idi.

Her şey üç saniye sürmesine rağmen, Hakan'a bir gün geçmiş gibi geldi. Elini posta kutusundan çeker çekmez, o duygular hiç var olmamışçasına kayboluverdiler. Posta kutusunun önündeki duvara yaslandı.

Vücudunu kemirmeye çalışan bir yaratık yoktu. Bütün o duygular yerini, heyecana ve nefrete bıraktı.

Sınav On Dokuz

4

1. Bölüm: Her Şeyin Başlangıcı

Hepsini hayal mi etmişti?

Adrenalin vücuduna hiç bu kadar hızlı yayılmamıştı. Heyecanla soluk alıp veriyor, yaşadığı şoku sakince atlatmaya çalışıyordu. Dki yıldır böyle şeyler hissetmiyordu. Neden şimdi oluyordu?

O kadar şaşkıncı ki; elinde bir zarf olduğunu on dakika sonra fark edebildi. Şaşkınlığı devam ediyordu çünkü elindeki zarf kıpkırmızıydı. Daha önce bu kadar garip bir mektup zarfı görmemişti. Yaşadıklarından kendisini uzaklaştırabilmek için onu incelemeye başladı. Zarfta herhangi bir adres veya pul yoktu, sadece arkasında siyah mürekkeple yazılmış bir isim vardı:

...YILDIZ...

Gayet zarif ve inci gibi denecek türden bir el yazısıydı, yine de Hakan ona bakınca tüylerinin ürperdiğini hissetti. Mektubun buraya postacı tarafından getirilmediği belliydi, zira ne adres ne de pul vardı üstünde. Zaten üvey annesine gelmiş bir mektubu da açacak değildi.

“Neden?” diye sordu içinden bir ses. “Neden açmayacakmışım ki?”

Hakan kendi kendine “Çünkü mektup bana gelmedi,” diye düşündü. “Zaten tekinsiz bir zarf, onu eve götürmek istemiyorum.”

“Açıp bakarım eğer önemsiz bir şeyse eve bırakırım.”

“Olmaz,” dedi kendine. “Mektup sana gelmedi, sabretmelisin. Bırak Annen açsın. Onun mektubu.”

Hakan, zarfı daha da fazla inceledi, sanki açmazsa çok kötü şeyler olacaktı. Onu açabilmek bir işaret aradı, en ufak bir şey olsa, bir ipucu görünse yırtacaktı, ama bulamadı. Zarfın içinde fazladan bir kâğıt olup olmadığı da belli olmuyordu. Kalın bir kâğıttan yapılmıştı çünkü. Sonunda hırsına yenildi ve onu açiverdi, heyecanla bakarken gördüğü şeyle büyük bir şok dalgası vücudunu sarmaladı. Aptalca bir şakaydı herhâlde, fakat neden öyle olmadığını biliyordu. Neden bunu göğsünde çılgın gibi çarpan kalbine kabullendiremiyordu? Eskiden bildiği, eskiden yaşadığı o yeteneği geri mi gelmişti yoksa? Nefret ettiği bütün her şeye geri mi dönüyordu?

Zarftaki yazı şöyleydi:

“...ÖLECEK...

Sınav Bir: Sabır

Mektup açıldı, serbest kaldı.”

Zarfın içindeki kâğıt beyazdı ve üzerindeki el yazısı kan kırmızısı renkle yazılmıştı. Hakan düşünmeye çalıştı, ama akli çılgın gibi çalışıyordu.

Kim ölecekti? Bunu yazan kimdi? Aptalca bir şaka mıydı? Şaka ise az önce zarfı eline alırken hissettiği şeyler de neyin nesiydi?

Hakan artık fallara ve büyüye inanmıyordu. Bütün bunlar, insanların kendilerine ait bir çeşit umut kapısı bulmaya çalışması ile ortaya çıkmıştı ona göre. Tabii ki bütün bunlar inanmak istedikleri şeylerdi.

Liseden tanıdığı en yakın arkadaşı Cem ile aynı üniversiteye gidiyorlardı. Ve o her zaman, Hakan’ın bir medyum olduğuna inanmıştı. Hakan ise bırakmadan önce böyle güçleri olduğunu biliyordu, ama gaipten haber alma gibi şeylere inanmıyordu.

Benimsemediği hâlde içinde böyle korkunç hislerin yayılmasının sebebi neydi? O medyum değildi ki. Neden bunlar onun başına geliyordu? Neden birinin gerçekten öleceğini düşünüyordu?

5

Sınav On Dokuz

1. Bölüm: Her Şeyin Başlangıcı

Kim ölecek?

Zarfa tekrar baktı. Arkasını çevirince sorunun yanıtını gördü:

...YILDIZ...

Bunu nasıl daha önce anlamamıştı ki sanki? Defterlerini ve kitabını elinden fırlattı ve hızla sokak kapısından çıktı. Saatine bakınca üvey annesinin işten çıkmasına yarım saat daha olduğunu gördü. Ana caddeye doğru yokuş yukarı, arkasına bile bakmadan koşmaya başladı. Bir yandan da cep telefonunu cebinden çıkardı. Üvey annesinin iş telefonunu tuşladı.

Karşıdan telesekreterin sesi duyuldu: “Dyi günler, Ardıman Kozmetik ve Pazarlamaya hoş geldiniz. Dâhili numarayı biliyorsanız, lütfen tuşlayınız. Satış temsilciliği için bire basınız. Operatöre bağlanmak için bekleyiniz. For English press nine.”

Bu telesekreter verdiği mesajı tamamlayınca karşı tarafı bağlıyordu. Eğer hata olursa mesajı baştan dinlemek zorunda kalacaktı, Hakan. Bu yüzden ana caddeye eriştiğinde bire henüz basabilmişti. Şansına bir taksi köşede bekliyordu. Yaşlı taksici onu görünce hemen arabasına koştu. Adamın kırıksıklarla dolu yüzü ve seyreilmiş saçları, gayet dinç ve harekete hazır görünen vücuduna göre garip bir ironi ortaya çıkarmıştı. Hakan ön kapıyı açarken karşıdaki telefon çalmaya başladı. Taksiciye “Ardıman Kozmetik’e,” dedi. Taksici mesajı hemen aldı çünkü Ardıman Kozmetik o bölgedeki en büyük firmalardan biriydi. Zencefil’de olduğunu herkes bilirdi. Beyazlanmış pala bıyıklarını silen taksici gaza bastı.

Karşıdaki telefon sonunda açıldı. Genç yaşta bir kadının sesiydi:

“Dyi günler, Ardıman Kozmetik Satış Temsilciliği, nasıl yardımcı olabilirim?”

Hakan, soluğu düzene girmeden “Dyi günler, Müdür Yıldız Çınar-Demir ile görüşmek istiyorum,” dedi. “Ben oğluyum.”

“Hakan sen misin?” diye sordu karşıdaki kadın. “Ben Selma Abla, Yıldız Hanım şimdi burada değil.”

Hakan sesi en başta tanıyamamıştı, ama sonradan kadının üvey annesinin asistanı olduğunu hatırladı.

“Affedersin Selma Abla, kusura bakma tanıyamadım,” dedi kibarca. “Eee-Annem nerede?”

“Müşterileri karşılamaya indi. Birazdan gelir,” - biraz duraksayarak- “Bir sorun mu var? Sesin çok kötü geliyor.” diye ekledi kadın.

“Annem ne zamandır yanında değil? Gidip onu kontrol edebilir misin?” diye sordu Hakan.

“Birazdan oradayım.”

Kadın biraz bekledi, sonra “Peki canım, onu bulunca seni aramasını söylerim,” dedi ve telefonu kapattı.

Hakan’ın içi biraz rahatlarırken taksiden on kilometre ötede insan kalabalığı, yere düşmüş orta yaşlı, sarışın dalgalı saçlı, başının arkasından kanları sokak kaldırımına yayılmış çok güzel ama hüznü bir kadına bakıyordu. Bilinmezliğin kazındığı yüzündeki ufak kırıksıklıklar onu yorgun ve yaşlı göstermişti.

Yaşam kadının bedenini yavaş yavaş terk ediyordu.

Az önce telefonu kapatıp aşağı inen asistan Selma Öz, yoğun esen rüzgârda siyah saçlarını uçuşturarak insan kalabalığının arasına dalıverdi. Hepsinin baktığı yere bakınca çılgılığı bastı.

“Yıldız-

“Biri ambulans çağırın! Öyle bakmayın hadi. Allah’ın cezaları!”

Sınav On Dokuz

6

1. Bölüm: Her Şeyin Başlangıcı

İkinci

Annesini ambulansa bindirip hastaneye giderlerken, biri sanki kafasının içinde davul çalıyor, beyinde çılgınlık yankılanıyordu. Fakat kendini tutmak zorunda kalmıştı. Annesi için güçlü olmalıydı, bu yüzden kendisini sakinleştirmişti.

Ameliyatın bitmesini birkaç arkadaşı ve Selma ile bekliyorlardı. Üvey annesinin annesi Dzmir'den gelecekti. Hakan akrabalarından tek sevdiği kişiyi yani halasını aradı. Ameliyat çok uzun sürdüğü için yapacak ve düşünecek çok şeyi vardı.

En iyi arkadaşı Cem "Nasıl oldu bunlar?" diye sordu. Hakan ise ağlamaktan gözleri şişmiş hâlde, kafasını bir şeye vermek için olanları herkese anlatmaya koyuldu. Çünkü hepsinin onu kaçık biriymiş gibi görmesi, şu anda çok önemli değildi. Her şeyi eksiksiz anlatınca onun kaçık olmadığını düşünen tek kişi, Hakan'ın da tahmin ettiği gibi arkadaşı Cem oldu. Esmer ve çok koyu tenli arkadaşı, Zencefil'de oturuyordu. Gözleri buğday rengine yakın elaydı. Saçlarını her zamanki gibi havaya dikmişti. Hakan bundan hiç hoşlanmazdı, ama en iyi arkadaşına duyduğu yakınlık başka hiç kimseye hissetmediği kadar güçlüydü. O, onun ilk gerçek dostuydu. Aslında tek gerçek dostu olduğu söylenebilirdi.

Cem "Peki zarfı neden açtın ki?" diye sordu bu sefer. Diğerlerinin inanmadığı belliydi. Diğer yakın dostlarından Ahmet "Ne yani bütün bunlar gerçekten oldu mu? Saçmalamayın bence sadece bir halüsinasyon," dedi düşüncelere dalmış hâlde.

"Öyle mi sanıyorsun?" dedi Cem tartışmaya hazırlanan birinin edasında. "Sen Hakan'ı iki sene önce tanı mıyordun. Sadece düşünerek ne istediğimi bilirdi. Hatırlıyor musun?"-diyerek Hakan'a döndü- "Bir kere bisiklete binerken düşeceğimi bildiğin için arkamdan gelip beni tutmuştun."

"Bu da bir şey mi?" diye sordu Canan. Canan yaşına göre oldukça olgun görünen bir kızdı. Hakan onu ilk gördüğünde kendisinden üç-dört yaş büyük olduğunu sanmıştı. Hâlbuki Hakan ondan bir yaş büyüktü. Ahmet ve Canan sevgililerdi. Hayatlarının büyük bir kısmı onların bağışması ve Cem ve Hakan'ın onları barıştırmasıyla geçirdi. Dki senedir çıkıyorlardı. Kızın buz mavisi rengi gözleri, Hakan'a Bodrum'daki o deniz manzarasını hatırlatıyordu. Babasıyla ilk defa balığa çıktıkları zamandı.

Canan, Ahmet'e göre çok zayıftı. Ahmet göbekli olduğu için genelde çevreden komik tepkiler alırdı. Ama birbirlerine duydukları sevgi başkalarının ne düşündüğünü umursamayacak kadar büyüktü. Canan'ın yüz hatları gergin, kahverengi saçları ise beline kadar uzanmıştı. Vücudu, kendi yaşındaki bayanlara göre çok düzgündü. Uzun ve pürüzsüz bacakları, onu seksi gösteren tek yanıydı. Bundan başka pek güzel bir kız olduğu da söylenemezdi. Ahmet ise düz kısa saçlı, kalın kaşlı, kahverengi gözlü, hafif esmer tenli biraz doğulu görünümlü biriydi. Hakan birbirine bu kadar zıt iki insan daha tanı mıyor, onların birbirlerinde ne bulduklarını anlayamıyordu. Yine onların ne kadar tuhaf bir çift olduğunu düşünürken, Canan'ın söylediğini tam olarak duyamamıştı.

"Gayet rahat bilebilirdi senin bisikletten düşeceğini," dedi Canan kayıtsızca. Dleride oturduğu için hikâyeyi duymayan Selma, kahve makinesine doğru gitti.

"Hepsi bu değil ki, aklımda bir sayı tutardım, onu bilirdi. Veya ne düşündüğümü," dedi Cem hevesle. "Sonra babasının öleceği"- derken çok fazla şey söylediğini anlayıp sesini kesti.

"Babasının öleceğini biliyor muydu?" diye sordu Ahmet afallamış hâlde. "O zaman neden durduracak bir şey yapmadın?"

Hakan, bu tatsız konuşmayı başlatan Cem'e nefretle baktıktan sonra "Çocuklar lütfen şu anda bunu konuşmak istemiyorum. Artık tahminlerde falan bulunmuyorum," diye yanıtladı katı ve kararlı bir tonla. Onların bu olayı daha fazla kurcalamalarını istemiyordu.

Başını öne eğip düşünmeye başladı. Gerçekten üniversiteye başladığından beri hiç böyle şeyler olmamıştı.

7

Sınav On Dokuz

1. Bölüm: Her Şeyin Başlangıcı

Canan, Hakan'ı daha önce hiç görmemişçesine ona bakmaya başlamıştı. Hakan onun bakışını görüp “Kes şunu!” dedi sessizce. Canan, dikkatini kahve makinesinden kahve getiren Selma'ya verdi.

Selma kısa boylu, hafif balıketli denen cinsten bir bedene sahip, yirmi beş yaşlarında evli bir kadındı. Küt siyah saçları, hüznü bakışlara sahip siyah gözleri vardı. Yüzü vücuduna nazaran zayıf görünen tek yeriydi.

Hakan kalkıp kadının yanına gidince “Ben...” dedi. Anlatacağı hikâyenin ne kadar uçuk olduğunu biliyordu. Başkası olsa çenesini tutardı, ama Selma ona karşı hep anlayışlı idi. Ayrıca Hakan'ın böyle yetenekleri olduğunu da bilecek kadar uzun zamandır tanıyorlardı. Kadın fallara bile inanırdı.

Hakan öyküsünü bitirince, kadından beklediği gibi rahatsız edici sorular gelmedi. O sessiz kalmayı tercih etmişti.

“Kafayı yediğimi mi düşünüyorsun?” diye sordu Hakan bu sessizlikten rahatsızlık duyarak. “Saçmalama,” dedi Selma. “Başkası olsa belki, ama sen... Çok garip gene de. O zarf hâlâ yanında mı?”

Hakan bir an duraksadı. Tamamen aklından uçup gitmişti. Sanki biri sormasa o zarfın varlığını hiç hatırlamayacaktı. O kadar acele ile fırlamıştı ki binadan; zarfı cebine koyduğunu zar zor hatırladı. Magenta rengi havacı montunun cebinden onu çıkardı ve bir süre kıpkırmızı zarfa bakakaldı. Korkuları sanki bir anda geri dönmüştü. Fakat sonra Selma'nın kendisini izlediğini fark ederek zarfı incelemeye başladı. İlk tuhaf şeyi gördü. “...YILDIZ...” yazısının üzeri aynı renkli mürekkeple çizilmişti.

Selma da yaklaşıp, onun elindekini incelemeye başladı. Hakan zarfı açmadan önce yavaşça etrafına baktı, sonra onun içindeki kâğıdı dikkatlice çıkardı.

“...Sınav bitti...”

Hakan birden geri sıçradı. Sanki zarftan ona doğru korkunç bir yaratık sıçramışçasına ürkmüştü. Kâğıt elinden düştü. Dcını büyük bir heyecan sararken Selma ise ona garip bir şekilde bakmaya başladı.

Kâğıdı yerden alıverdi. Önce ona sonra Hakan'a baktı.

Hakan “Yemin ederim böyle yazmıyorduk. Ölecek yazıyordu,” diye bağırdı kendisine hâkim olamadan.

Selma şaşkınca “Emin misin?” diye sordu, kâğıdı incelemeye devam etti.

“Yemin ederim öyleydi” dedi sesini yarım perde alçaltarak. Zira arkadaşları Hakan'ın bağırışını duymuş, endişeli hâlde onlara doğru bakıyorlardı.

Onlar böyle şaşkın durumdayken ameliyathanenin olduğu bölümden, elleri lâteks eldivenli ve ağzı yeşil bir bezle kaplı hafif çatık kaşlı, orta yaşlı bir doktor onlara doğru gelmeye başlamıştı.

Doktorun gelişini sükûnet içinde beklediler. Bu sırada Selma zarf ve kâğıdı omuz çantasına atıverdi.

“Hastamız kurtuldu. Durumu gayet iyiye gidiyor. Bir gün gözetim altında tutmamız gerekiyor,” dedi doktor.

Hakan önce ona, sonra Selma'ya baktı. Ve sevinçten kendinden geçmeden önce tüm endişeleri silinmişti. Hemen Selma'ya sarıldı. Büyük bir rahatlamayla bedeni titrerken, gözlerinden acı veya umutsuzlukla alakası bile olmayan göz yaşları geliyordu.

“Onu ne zaman görebiliriz?” diye sordu Selma.

“Ne olur ne olmaz diye bir süre yoğun bakımda kalacak. Bir saat içinde görebilirsiniz. Sormam gereken bir şey var. Kafasına aldığı darbe çok güçlüymüş, ama iyileşme süreci çok Sınav On Dokuz

süratliydi. Hiç böyle bir vakaya rastlamadık, başına ne geldiğini gören oldu mu? Neden bu duruma geldiğini bilen var mı?” diye sordu doktor.

“Kimse görmemiş,” dedi Selma, göz ucuyla Hakan’a göz attıktan sonra “Gerçekten çok tuhaf, oysaki çok işlek bir caddedir orası,” diye ekledi.

“Gerçekten,” dedi doktor onaylayarak. “Her neyse, bu gece refakatçi birinin kalması gerekiyor.”

“Annesi gelene kadar ben kalabilirim. Ben asistanıyım” dedi Selma gülümseyerek. Hakan’a döndü “Sen ne yapacaksın?” diye sordu. “Eve gidip dinlensen iyi olur”

Hakan “Ben de kalmak istiyorum,” dedi.

“Dki kişinin kalmasına gerek yok,” dedi doktor rahatlatıcı bir ses tonuyla. “Sabaha kadar uyanmayacak, çok fazla ilaç aldı. Sabah gelirsin.”

Hakan “Onu görüp, eve dönmek istiyorum,” diye karşılık verdi kuru bir tonla.

*

Başını yastığa koyduğunda yaşamının en kötü gününü yaşamış olduğunu sanıyordu. Babasının başına gelenler bile kendisini bu kadar kötü hissettirmemişti. Annesini hastanede bırakmayı hiç istemiyordu. Beş dakikalığına da olsa onu görebilmişti. Öyle huzurla uyurken onu görmek, endişelerini biraz hafifletmişti Hakan’ın. Kadının herhangi bir solunum cihazına bağlı olmaması ve durumunun sürekli iyiye gittiğinin söylenmesi Hakan’ı çok sevindirmişti. Ama şu an için hastanede yapabileceği hiçbir şey yoktu. Selma refakatçi olarak annesinin yanında kalırken, Hakan’ın orada olması saçma olurdu zaten. Yine de orada bulunmak isterdi, sadece onunla kalmak için. Fakat hastane politikasına göre sadece tek bir kişi bulunmalıydı, bu doktorun son sözüydü.

Zaten uyuyabileceğini hiç sanmıyordu. Annesine ne olacağını öyle merak ediyordu ki; gözüne bir türlü uyku girmiyordu. Bugün olanları düşündükçe yatakta saatler geçti. Yatağının yanındaki çalar saate baktı, sabahın iki buçuğu olmuştu. Arkadaşları evlerine dağıldığı zaman yani saat on birde yatmış olmasına rağmen, hâlâ yatakta dönüp duruyordu.

Koridorun ve odasının bütün ışıkları kapalıydı. Üzerindeki pijama üstünü çıkardı. Dün yağmur yağmış olmasına rağmen hava çok sıcaktı, belki de havadaki nemin artmış olmasından kaynaklanıyordu.

Koridordaki duvar saatinden gelen tik tak sesi bile rahatsızlık veriyor, ÖSS’ye girmeden önceki gece de böyle olduğunu hatırlıyordu. O zaman sınavı öyle merak ediyordu ki; sabaha karşı üçten sonra ancak uykuya dalabilmişti.

Bugün olanları defalarca düşünmek ise hiç mi hiç yardımcı olmuyordu. Son bir kez gözlerini kapamayı denedi. Gözleri kapalı hâlde dakikalar geçmek bilmedi.

Tam uykuya dalmıştı ki; bir çığlık sesi ile yerinden sıçradı. Bir an duyduğu sesin gerçek mi yoksa hayal mi olduğunu anlayamadı.

Lakin tekrar duyduğunda sesin gerçek olduğunu ve sokaktan geldiğini fark etti. Neler olduğuna bakmak için balkona koştu. Kesildiğini sanmıştı ki; onu tekrar duydu, bu sefer daha belirgindi. Biri çığlıklar atıyordu ve ses uzaktan geliyordu. Nereden geldiğini tam olarak duyamıyordu, ama yardım çağıran bir kadına ait olduğunu anlayabiliyordu.

“DMDAAT! YARDIM EDDN!”

Bir an hayatla ilişkisi kesilir gibi oldu. Aynen bugün o zarfı eline aldığı zaman olduğu gibi sesi tekrar duyunca boğulduğunu hissetti. Nefes alamıyordu. Biri onun gırtlığına çökmüş gibi onu boğuyordu. Ölüm, pençesiyle onu havaya kaldırmışçasına benliğini ondan almaya çalışıyordu. Ölmek üzereydi sanki, gözlerinin önünde yıldızlar çakarken başka bir sahne daha belirdi. Kadın süratle kaçıyordu. Korkunç ve biçimsiz bir şey ona saldıracaktı. Yardım

9

Sınav On Dokuz

1. Bölüm: Her Şeyin Başlangıcı

etmezse yaratık onu parçalayacaktı. Hakan'ın nefesi normale dönünce dizlerinin üstüne çöktü. Derin derin soluk almaya başladı. Her şey on saniye sürmüştü.

Ne yapması gerektiğine hemen karar verdi. Normalde gecenin bir yarısı dışarı çıkmak başkalarını korkutabilirdi, ama nedense Hakan karanlıktan hiç korkmamıştı. Belki de her zaman karanlığın ne olduğunu bildiği içindi bu.

O kadın her kimse gerçekten yardıma ihtiyacı vardı. Bunu iliklerinden damarlarına kadar - ölümün ondan alamadığı- bütün benliğiyle hissetmişti. Hakan yardıma gitmezse, çok kötü şeyler olacaktı.

Hızla ayakkabılarını giydi. Kaybedecek zaman yoktu. Pijamasının üstünü ve dolaptan ceketini aldı. Evin anahtarını kapının üstünden alıp, dışarı fırladı. Merdivenlerden inince nefesi bir an gerçekten kesildi. O posta kutusunun önünden tedirginlikle geçti.

Sesin nerden geldiğini bilmiyordu. Tek düşündüğü şey tekrar duyması gerektiği idi. Ve cevabı hemen geldi. Apartmanın arkasından geliyordu.

“DMDAAT!”

Sıvaların dökülmüş olduğu bina duvarının kenarından hızla geçti. Karanlık sokak etrafı aydınlatmak için konulmuş olan sokak lambalarından nasibini almamıştı. Hakan'ın mahallesi en fazla sekiz katlı binalardan oluşan bir sokaktı. Herhangi bir bakkal veya market bulunmuyordu sokakta. Bütün evlerin ışıkları da sönmüştü, bu saatte uyanık kimsenin olmaması Hakan için pek sürpriz olmamıştı zaten. Dışarıda in cin top oynuyor denilse yeri idi. Bina kenarından koşarken, sesin git gide uzaklaştığını fark etti. Karanlıkta bir taşa takılıp tökezledi, fakat uzun bir süre boyunca koşmaya devam etti. Ayaklarının onu nereye götürdüğünü bilmeden ilerliyordu. Binaların arkasına geçince, sesin nereden geldiğini gördü. Binaların çok ilerisindeki bir koruluktan geliyordu. Hakan buna çok şaşırdı. Çünkü burada bir ağaçlık olduğunu bilmiyordu. Bu sokakların olduğu tarafa daha önce hiç gelmemişti, ama ufak bir orman olduğunu duyduğunu da hatırlamıyordu.

Ses ormanın içinden geliyordu. Lakin Hakan bu sefer tüylerini diken diken eden şeyi duydu.

“HAKAN, Yardım et! DMDAAAT!”

Göğsünde aniden ortaya çıkmış bir uçurum ona bütün benliğini unutturuverdi bir an, çünkü bağırان kişi üvey annesiydi. Geri çekilirken birden ayağı takıldı ve sırt üstü yere düştü. Ağaçlığın önündeki bir iki sokak lambasının soluk beyaz ışığıyla ağaçların arasında birkaç gölge görünür gibi oldu. Lakin Hakan onların kim olduklarını anlayamadı.

“DMDAAT!”

Ses çok yakından geliyordu. Hakan bunun, üvey annesinin sesi olduğunu adı gibi biliyordu. Ancak bu kişi üvey annesi olamazdı, çünkü o hastanedeydi. Bu olanaksız bir şeydi. Bunun mümkün olması söz konusu dahi değildi.

“Tabii ki imkânsız,” dedi içindeki ses.

“Ama neden onu kurtarmak zorunda olduğumu hissediyorum,” dedi Hakan içinden.

“Zorunda mısın?” dedi tekrar.

“Evet,” diye karşılık verdi Hakan. Gözleri yaşlarla dolmuştu, kalbine aniden dolan cesaretle yerden kalkıp ağaçlığa doğru koşmaya başladı. Ne kadar korktuğunun ve dehşetle hırpalandığının farkında değildi. Ayakkabıları dünkü yağmurdan dolayı ıslanmış olan toprağa basarken çamurlandı. Koruluğa dalıverdi.

Fakat çok karanlıktı ve hiçbir şeyi doğru düzgün göremiyordu. Bir çığlık sesi daha geldi. Hemen sağ tarafına doğru ilerledi. Karanlık çam ağaçları arasında, kendi ayaklarının marifetiyle ezilen kurumuş yaprakların ve kırılan dalların sesleri hariç herhangi bir şey Sınav On Dokuz

10

1. Bölüm: Her Şeyin Başlangıcı

duyulmuyordu. Bir dakika kadar bekledi, ama her şey durgunlaşmıştı, sanki fırtına öncesi sessizlik gibiydi.

Sokak lambalarının ışığı kesiliverince çılgınca etrafına bakındı. Az sonra da ensesinde tuhaf bir duygu hissetti. Dzlendiğini anladı ve arkasını döndü. Orada bir gölge gördü, ancak gördüğü şeyi daha sonra ona sordukları zaman tarif edemeyecekti. Gözleri bir kedininki gibi sapsarıydı ve yere çökmüş oturuyordu. Bir gölge gibi kapkaranlıktı. Sanki karanlığın içinde erimişçesine kendisini görünür kılmamaya çalışıyordu. Tıkırdama gibi bir ses çıkardı. Hakan nefesi kesilerek, dizlerinin bağı çözülünce kalçasının üstüne düştü. Bu sıra bir dal bacağına batar gibi oldu, ama o bunu hissetmeyecek kadar şok içindeydi. Hareket kabiliyetini yitirmiş gibi yerinden kımıldayamıyor, bağırıp çığlık atamıyordu. Korkudan dili damağına yapışmış, bir karabasan üzerine binmişçesine onun beş duyusunu da köreltmmişti.

Gölge yavaş yavaş ona yaklaştı. En başta dört ayaküstünde yürüyor gibiyken birden ayağa dikildi. Dki insan boyunda idi. O yaklaşırken etrafa keskin bir kan ve küf kokusu yayıldı. Hakan gerilemeye çalıştı, ama hâlâ hareket edemiyordu. Kalbi yerinden çıkacak gibi atarken kulakları aynı tıkırdamayı tekrar duydu. O şeyin ağzından geliyordu. Dudakları kesilmiş gibi yerlerinde değillerdi, yeşilimsi renkteki keskin dişleri ve çürümüş diş etleri karanlıkta da olsa parlıyordu. Ağzı ile burnunun arası yoktu. Hakan tekrar geri gitmek istediği sırada gölge üzerine sıçradı.

11

Sınav On Dokuz

1. Bölüm: Her Şeyin Başlangıcı

Üçüncü

Kalbi göğüs kafesinde çılgın gibi çarparken, üzerini kaplamış olan karabasandan bir anda kurtulduğunu anladı. Hemen kenara çekilince gölge onu ıskaladı. Ayağa kalkıp hızla koşmaya başladı. Hayatında hiç bu kadar korktuğunu hatırlamıyordu. Arkasına bakmadan, boğazına yapışıp kalmış bu yüzden ağzından hiç çıkamamış olan çığlıkları beyninde yankılanarak kaçırıyordu.

Sokak lambaları tekrar yandığı için şimdi etrafını görebiliyordu. Hemen ağaçlıktan çıktı ve nereye gittiğini bile bilmeden koşmaya devam etti. Ona saatler gibi gelen bir sürenin ardından dar bir sokakta ister istemez durmak zorunda kaldı.

Soluk soluğa kalmıştı. Köhne bir binanın kenarındaki kaldırıma oturmadan önce arkasına baktı. O şeyden iz yoktu. Sokağın başındaki beyaz yuvarlak lambalar gecenin pusunda dar sokağı aydınlatırken, Hakan'ın bedeni büyük korkuyu ağır ağır derinlere gömmeye çabalarken gözleri çevreyi inceledi. En azından bu şekilde, beynini saran panikten kurtulabilirdi.

Eski ve terk edilmiş bir mahalleye gelmişti. Hakan burayı daha önce haberlerde görmüştü. Yakında yıkılacaktı. Temiz ve yorgun kerestenin karıştığı bir koku etrafa yayılmış, yaşlı bir hüznle birlikte insana huzur veriyordu.

Kısa bir süre sonra arkasından gelen bir ses duydu ve irkildi. Dar sokağın lambalarının aydınlatmadığı kısmından gelmişti. Birden üç silüet belirdi. Hakan onları tanımıyordu, fakat elbiselerinden kim olduklarını tahmin edebiliyordu.

Evsizlerdi. Giysileri yıllardır yıkanmamış gibi kirli ve çamur içerisindeydiler. Dçlerinden birisi ona yaklaşınca bayat bir içki kokusu Hakan'ın burnuna geldi. Çıkan hafif bir yel ise, bu kokuyu ondan uzaklara taşımasını bildi.

“Bana para ver,” dedi adam doğu şivesiyle. Elindeki Yeni Rakı şişesini Hakan'a vuracaktı gibi havaya kaldırdı. Yüzü o kadar kıllıydı ki; kahverengi gözlerinden başka bir kısmı görünmüyordu. Arkada kalan ikisi ise daha gençtiler. Bu Hakan'a göre hayatının en kötü gecesi idi.

Karanlıkta kalmış bir tanesi elinde bir şey sallıyordu. Bir adım yaklaşınca, sokak lambasının ışığı onun soluk yüzünün bir kenarını aydınlattı. Zalim ve acımasız yüz hatları bu şekilde bile yeterince görünüyordu. Hakan onun elindekinin bir sustalı olduğunu fark etti.

Hakan bıçağı görünce hemen yerinden kalktı. Dşler ciddi bir hâl almaya başlamıştı çünkü. Adam “A... k... çocuğu,” diye küfretti. “Para ver”.

“Çabuk olsana p... d...,” dedi elinde sustalı olan, aynı doğu aksanıyla.

Hakan yavaş yavaş kaçma pozisyonu alırken “Yanımda para yok,” dedi. Ama sonra yüreğini donduran bir şey gördü. Hakan’ın sokağa girdiği taraftan devasa kara bir şekil üzerlerine geliyordu. Suretinin karanlığı sanki ışığı emiyordu. Ne olduğu görünmüyordu, sanki karanlık, bir buhar gibi üzerinden çevresine yayılmıştı.

Hakan bir şeyler söyleyip onları uyarmak istedi, lakin konuşma yetisini kaybetmiş tir tir titriyordu. Yavaş adımlarla gerilerken, gölge yaklaştı. Ancak serseriler onu fark etmemişti. Hakan’ın kendilerinden korktuğunu zannetmişler, daha da çok eğleniyorlardı. Yüzleri korkutucu bir ifadeyle kasılmıştı; her birinin gözlerinden zafer okunuyordu.

Bir tanesi hâlâ ona küfredip bağırıyordu. Bir diğeri de onu kolundan yakaladı, fakat Hakan, onun ne söylediğini anlayamayacak kadar şok olmuş durumdaydı.

Gölge yanlarına geldiğinde dişlerini birbirine vurarak, tıkırdama gibi bir ses çıkardı. Bu, Hakan’ın daha önce de duyduğu sestti. Hemen sonra buna başka bir ses daha karıştı. Tek delikli burnundan gelen hırıltılar vahşi ve ölümcüldü.

Sınav On Dokuz

12

1. Bölüm: Her Şeyin Başlangıcı

Serserilerden en arkadaki onu duyup arkasını döner dönmez, havada bir şeyin savrulma sesi geldi. Hakan, yaratığın dev pençelerinden birini görür gibi olduğunda, çocuğun kafası bedeninden ayrılarak duvara çarptı. Başsız vücut yere düşerken tok bir ses çıkardı.

Her yere kanlar fışkırdı ve Hakan çığlık çığlığa koşmaya başladı. Serseriler ne olduğunu görür görmez kaçmaya çalıştılar, fakat gölge onlara çok yakındı. Hakan kaçarken birinin “DMDAAAAAT!” diye bağırdığını duydu. Kalbi şok dalgasıyla sarsılmış hâlde ister istemez arkasına baktı ve buna çok pişman oldu.

Serserilerden biri, o yaratığın pençelerinde havada bez bebek gibi sallanırken bedeni ikiye bölünüp, paramparça oldu ve kanları kararmış bina duvarına sıçradı.

Hakan öyle kaçıyordu ki; gözlerinden gelen yaşlar durmak bilmeden akıyor, nereye gittiğini dahi umursamıyor, gözleri hiçbir şeyi görmüyordu. Ölecek kadar yorgundu ve arkasında tüyler ürperten aynı tıkırdamayı duydu. Hâlâ koşuyordu, fakat arkasına baktı, o sapsarı gözlerin yüreğini deldiğini anladı.

“AAAAAAA!” “DMDAAAAAT!”

Hakan yatağından çığlık çığlığa sıçradı. Nerede olduğunu anlaması çok uzun sürdü. Korkudan ne yapacağını bilmez hâldeydi. Yatağın üstünden kalkıp çılgın gibi etrafına bakındı. Hemen koşup odanın ışığını açan düğmeyi buldu ve çevirdi. Her şeyi tamamen görmek istiyordu.

Bacağına bir şey sürtündü ve korkuyla yerinden sıçradı. Sonra boşuna endişelendiğini gördü. Sürtünen şey pijamasının üstü idi. Hemen bilgisayarın önündeki sandalyeye asılıydı.

Şoku bir süre üzerinden atabilmek için odanın dışına çıktı. Koridor çok karanlık olduğu için geri döndü çünkü koridor ışığının düğmesi çok ilerdeydi. Şimdi ışıktta kalmalıydı. Bu yüzden odanın içinde volta atmaya başladı. Dışarıdan gelen ay ışığı biraz da olsa evin içini aydınlatıyordu.

Hakan’ın kendini toparlaması çok uzun sürdü. Panik yüzünden sağlıklı düşünemiyordu. O yaratık çok gerçek gelmişti. Rüya olmayacak kadar gerçekti. Hakan’ı istiyordu o. Ne yapması gerekiyordu? Evden kaçmalı mıydı? Dster istemez fosforlu saate bakınca henüz sabahın dördü olduğunu gördü.

“Beni dışarıda kolayca yakalar,” diye düşündü.

“Üzerine atlarken dışarıdaydın zaten,” dedi içindeki ses.

“Öyle miydin?” diye sordu kendi kendine.

“Evet, evet. Ormandaydın, hatırlasana,” dedi ses. “Yatağına yat da uyu.”

“Hayır! Olmaz manyaklaşma. Ya yatağımın altındaysa,” diye düşündü.

Sonra bir anda her şey normale dönmüştü. Volta atmayı kesti ve gülmeye başladı. Düşündüklerinin kulağa ne kadar aptalca geldiğini ve çılgınlığın bile ötesine geçtiğini fark etmişti. Ayrıca sinir bozukluğunun verdiği etki de buna neden oluyordu.

Hiçbir şeye aldırmadan gülmeye devam etti ve az sonra bu, hıçkırıklarla dolu neşesiz bir kahkahaya dönüştü. Bir süre boyunca gülmeyi kesemedi, midesi ağrımaya başladığı hâlde. Yatağına yatarak buna devam etti. Gülmek bütün sinirlerini boşaltmıştı. Panik atak sonrası onu iyileştiren bir ilaç gibi gelmişti bu.

Gözlerinden yaşlar geldiğinde gülmeyi yavaş yavaş kesti. Şimdi net bir şekilde düşünebiliyordu işte. Her şey aptal bir kâbustan ibaretti. Bunu anlamayacak kadar salak değildi ya. Uyuyacak ve sabah kalktığında her şeyi unutacaktı.

13

Sınav On Dokuz

1. Bölüm: Her Şeyin Başlangıcı

“Canımcım, uyan hadi!”

“Hakan’cım uyansana, hadi hastaneye geç kalacağız.”

Hakan, uyku sersemi olmasına rağmen, gözlerini açınca bir süre tavana baktı. Yeşil ve mavi tonlarının karıştığı duvar kâğıtları ile kaplı duvarlar Hakan’a hep bir huzur vermişti. Bunları üvey annesi seçmişti.

Başını sesin geldiği yöne çevirince, yakut mavisi gözleri ile ona bakan genç kadını gördü.

“Hala, sen ne zaman geldin?” diye sordu Hakan çatallı bir sesle, bir yandan da gözlerini ovuşturuyordu.

Odanın kapısından onu izleyen hafif esmer ve kısa kıvrıkcık saçlı kadın “Yarım saat önce,” dedi.

Halası içeri gidince Hakan sesini yükselterek “Bu kadar erken saatte geleceğini bilmiyordum,” dedi. Uykulu sesi daha çok çatladı. Aynı zamanda yataktan kalkmış, yerdeki çorabını ayağına geçirmeye başlamıştı.

“Erken mi?” dedi kadın tekrar odanın kapısına gelerek. “Öğlen oldu, canım.”

Hakan çorabını giyerken kafasını kaldırıp kadına baktı, ama sonra saati fark edince şaka olmadığını anladı. Yorganı üstünden atarak çorabın diğer eşini bile giymeden banyoya koştu.

“Yavaş canım!” dedi halası gülerek, Hakan onun yanından hızla geçerken.

Yüzünü yıkadığı sırada kadın içerden seslendi.

“Canımcım, acele etmene gerek yok. Derslerini kaçırdın zaten.”

Hakan gözlerini temizlerken “Onun için değil. Annemi ziyaret edeceğim,” dedi.

“Annen henüz uyanmamış,” diye seslendi halası, mutfaktan gelen kızartma seslerinin arasından. “Az önce hastaneyi aradım.”

Hakan havlusu ile yüzünü kurulayıp mutfağa geçince, tavada yumurtalı ekmek kızartan halasına şöyle bir baktı.

Hakan’ın halasının adı Yasemin idi. Aslında tam olarak gerçek halası sayılmazdı. Yarı öz, yarı üveydi.

Hakan’ın ölen büyükbabası iflas etmeden önce, çok zengin bir iş adamıydı. Yasemin büyükbabasının ikinci evliliğinden olan çocuğuydu. Büyükbabası Amerikalı bir kadınla evlenmişti. Yasemin, Hakan’ın babasından on beş yaş küçüktü. Aslında iki adı vardı.

“Yasemin Jasmine Demir.”

Jasmine, Dngilizce’de Yasemin demekti zaten. Büyükbabası ve ikinci karısı adını böyle yapmışlardı.

Yasemin Hala çok titiz ve güzel bir kadındı. Temizlik konusunda ise biraz saplantılıydı. Garip tavırlarıyla birlikte her an panik atak geçirecekmiş gibi bekleyen bir ruh hâli içerisinde oluyordu genellikle.

Ayrıca Hakan görüntüsüne bu kadar düşkün olan başka bir insan tanımıyordu. Kadın makyaj yapmadan evden çıkmazdı. Ufak ayrıntılara çok önem veren biriydi. Sırf bu yüzden iki kere boşanmıştı.

Hakan Dngilizce öğrenmek için iki yazını onunla geçirmişti, kadının bütün takıntılarını biliyordu.

Şu anda bile ona baktığında, onun yüzünde ne kadar makyaj olduğunu anlayabiliyordu. Sürdüğü fondöten tenini biraz mat göstermesine rağmen, kirpiklerinin kıvrır kıvrır olması ve sürdüğü rujun sadeliği onu çok canlı kılmıştı.

Giydikleri ise, yaşına pek uygun olmasa da ona yakışıyordu. Diz üstü kısa bir etek ve koyu renk ceket altına pembe bir bluz...

Hakan, “Hoş geldin hala!” diyerek onu yanaklarından öptü. “Nasılsın?” diye sordu.

“Diyim canım. Aslında çok iyiyim,” dedi Yasemin onun saçlarını karıştırarak. “Hadi otur kahvaltıya.”

Sınav On Dokuz

14

1. Bölüm: Her Şeyin Başlangıcı

“Tamam-

“Ah! Oturmadan dolaptan tereyağını çıkarır mısın?” diye rica etti kadın.

Hakan biraz uyku sersemi olmuş hâlde buzdolabını açtı. Biraz bakındı, ama yağı göremedi.

“Oradaki bölüme bak, hani peynirlerin olduğu. Orda olması lazım,” dedi Yasemin. Bu arada yeni bir yumurtalı ekmeğin kızgın tavaya düşüş sesi geldi.

“Burada da yok,” dedi Hakan aramaya devam ederek. Peynirleri yerinden çıkardı. “Bitmiş herhâlde.”

“Bitmemiş olması lazım,” dedi Yasemin sabırsızca. “Çekil bakayım.”

Hakan geriye doğru bir adım attı, ama halası dolaba bakmaya gelmedi.

“Oğlum üzerine ne oldu?” diye sordu şaşırmış hâlde.

“Efendim” dedi Hakan, elindeki kahvaltılık beyaz peyniri masaya koyuverdi.

“Dur bakayım,” dedi Yasemin. “Arkanı bir dön.”

Hakan’ı omzundan tuttuğu gibi çevirdi. “Bu çamurda nereden geldi?” diye sordu gözlerine inanamıyormuşçasına.

“Çamur mu?” dedi Hakan garipseyerek. “Ne çamuru?”

Yasemin her zaman takındığı o saplantılı gözlerle ona bakıyordu. “Bununla yatakta mı uyudun sen? Ne yaptın pijamanla, futbol falan mı oynadın? Şuna bak, pislik içinde.”

Bu sırada da, Hakan’ın üzerindeki tozu silkelemek ister gibi sırtına vuruyordu. Ona göre Hakan ölümcül bir hata yapmıştı.

Hakan uyku sersemi olduğu hâlde, kafasında bir şekil belirmişti bile. Sabah uyandığında dün geceye dair hiçbir şey hatırlamıyordu. Ancak şimdi bazı şeyler geri gelmişti.

Hakan biraz şaşkınlığın, biraz da korkunun verdiği bir tavırla, halasına olanları anlatmamak için “Evet,” diye yalan söyledi. “Dün gece çok uykum vardı, ne giydiğime dikkat etmemişim.”

“Peki!” dedi kadın hafif kızgın bir sesle, siyah saçlarıyla aynı renk ince kaşlarını çatarak.

“Üstüne temiz bir şeyler giyince gel otur. Zaten daha ekmeklerin hepsi kızarmadı.”

Hakan, hemen oradan çıktı ve mutfağın tam karşısındaki dış kapıya doğru gitti. Dün gece rüyasında, spor ayakkabılarını giymişti ve onlar da çamurlanmıştı. Bu, hafızasına kazınmış ufak bir ayrıntıydı sadece. Dolapta ayakkabılarına bakındı, ama onları bulamadı. Kafasına bunu pek takmayarak odasına gitti ve elbiselerini giydi.

Halası arabayla hastaneye giderlerken çok suskun kalmıştı. Kadın genelde konuşmaktan kendini alamazdı; ama şimdi susuyor, bir çizgi bile bulunmayan endişeli yüzünden ve arada bir sıkıntıyla nefes verişinden ruh hâli belli oluyordu. Hakan ise o böyle olduğu için minnettardı. Böylelikle dün gecenin olaylarına kafasını verebiliyordu.

Her şeyi hatırladığı pek söylenemezdi. Sadece evden koşarak çıktığını, sonra bir ağaçlığa geldiğini hatırlıyordu. Ama orada ne işi vardı? Yani eğer rüya değilse orada gerçekten ne arıyordu?

Hastane kapısında arabayı durduran halası ona “Sen in, ben park edip geliyorum,” dedi. Ön kapıda halasını gelmesini beklemeye başladı. Dün gece yaşadıklarını düşünmemeye çalışıyordu şimdi de. Zaten düşünse bile, aklına pek bir şey gelmiyordu ki.

Hakan “Zencefil Hospital” yazan tabelayı fark etti. Kendi ülkesinde bile, hastane kapısına böyle İngilizce yazıların asılması, onu çok sinirlendiriyordu. Her şey zaten yeterince İngilizce olmuştu.

Halasını içerde beklemeye karar verdi. Döner kapıdan geçti ve duvara konulmuş aynaya bakarak kendisine çeki düzen vermek istedi. Başını çevirdiğinde görmeyi beklediği şey bu değildi.

15

Sınav On Dokuz

1. Bölüm: Her Şeyin Başlangıcı

Aynada kendisi yerine kapkaranlık bir şey gördüğünü sandı. Lakin gözlerini açıp kapayınca o şekil hemen kaybolmuştu. Sarı saçları hafif dağılmış, ütüsüz çizgili bir gömlek giymiş on sekiz yaşında bir çocuktan başkası yoktu. Yani kendisi...

O görüntüyü hayal ettiğini düşündü.

Görevli onlara annesinin yoğun bakımdan çıkarılarak normal bir odaya götürüldüğünü söyledi. Kadın çok aksi biriydi, ama hangi oda olduğunu biraz tartıştıktan sonra öğrenebildiler.

“Seni geri zekalı!” diye söylendi Yasemin asansöre binerlerken. “Hastane politikasıymış. Her aptala da bu lafları öğretirler ya!”

Halası o kadar sinirlenmişti ki; annesinin odasına gelene kadar hiç susmadı. Asansördeki insanların ona bakıp durması da kadının direncini hiç kırmamıştı. Böyle ufak tefek şeylere kafasını çok takardı.

401 numaralı odanın kapısına geldiklerinde, Hakan kapıyı çalıp, içeri girdi ve hiç beklemediği bir manzara ile karşılaştı.

Üvey ninesi kahverengi ve pek tatsız görünen bir koltuğa yayılmış, diğer bir tanesine de ayaklarını uzatmış, kestiriyor, üvey annesi ise yataкта yastığını arkasına almış oturuyordu. Başını tamamen sarmalamış sarı saçları yüzünden, sarı saçları görünmüyordu. Üzerinde sıradan, mavi renkli bir hasta pijaması vardı. Önünde ise yerel bir gazete olan “Kıvılcım” duruyordu. Dçeri girdiklerini görünce, başını onlara doğru çevirip gülümsedi. Hakan hemen koşup ona sarıldı.

Onu yanaklarından öperken “Şşt, şşt, sessiz ol!” diye fısıldadı Yıldız. “Annemi uyandıracaksın.”

Hakan onu yakından inceledi. Sanki daha dün kaldırım kenarında ölen kadın bu değildi. Öyle canlı ve huzurlu görünüyordu ki; yüz hatları içtenliğini çok iyi yansıtıyordu. Yine de yorgunluğun verdiği hafif bir solgunluk zarıflıkla bezenmiş çekik gözlerine yayılmıştı. Koltukta uyuyan üvey ninesi gözlerini açiverdi. Etrafına bakınca onları fark etti.

“Vay! Vay, vay!” dedi koltuğunda doğrularak. “Bu benim hayırsız torunum değil mi?”

Ninesi yüzü kırışıklıklarla dolu ufak tefek çok yaşlı bir kadındı. Şivesi ve çiçekli uzun eteğiyle hırkası köylü birine göre gayet normaldi.

Hakan yatağın etrafından dolanıp büyük annesini öperken, Yasemin “Yıldız’cım daha iyisin ya!” dedi onun yanaklarına kendi yanaklarını dokundurarak. Bu bir soru değil daha çok bir temenniydi.

“Diyim, sağ ol,” dedi Yıldız. “Hakan’a göz kulak olduğun için ayrıca sağıl.”

“Valla ben daha bu sabah gelebildim” dedi Yasemin, kendine bir sandalye çekerek.

“Hakan, kendine bakacak kadar büyük,” dedi ninesi. “Maşallah. Boyu da uzamış.”

Yasemin odanın içine alıcı bir gözle baktı. Önce tavana asılmış bir sehpa üzerindeki ucuz marka televizyona, sonra odayı boydan boya kaplayarak içeriye gün ışığının fazlaca girmesini sağlayan perdesiz pencerelere göz gezdirdi.

“Böyle döküntü bir hastane için fena değil,” diye mırıldandı. Fakat Yıldız onu duydu.

“Öyle deme, Jasmine,” dedi Yıldız. “Bana çok iyi bakıyorlar.”

“Kızımı kurtardılar, sağ olsunlar,” dedi ninesi.

“Pek değil,” dedi, kapıdaki beyaz önlük giymiş ve elinde açık bir dosya ile onlara bakan, Hakan’ın doktor olduğunu tahmin ettiği bir adam.

Sınav On Dokuz

16

1. Bölüm: Her Şeyin Başlangıcı

Hakan, annesinin yatağının kenarına geçip oturdu. Konuşmaları dinliyordu. Bu adam dün Hakan’ın gördüğü doktor değildi, diğerine nazaran daha genç biriydi.

“Ameliyatınızı yapan doktorum,” diye tanıttı kendini. “Adım Hasan Göksönmez.”

“Dün gece bizimle konuşan doktor siz değilsiniz,” dedi Hakan.

“Evet,” dedi Doktor Hasan. “Ameliyatı tek başıma yapmadım. Böyle operasyonlara yardımcı cerrah olmadan girmeyiz.”

Adamın koyu tenliliği yanağındaki eski kesik izini kapatamıyordu. Ancak, yüzündeki sevecenlik koyu renk gözlerine de işlenmişti.

“Dediğim gibi ameliyatı boşuna yaptık gibi,” dedi doktor. Kalın çerçeveli gözlüğünü takarak elindeki belgelere tekrar baktı. “Anlayacağınız dilden anlatmak gerekirse. Böyle bir vaka görmedik. Önce çok büyük beyin kanaması olduğu görünüyordu. Ama sonra öyle bir şey olmadığı ortaya çıktı.”

“Peki, bana ne oldu?” diye sordu Yıldız şaşkın bir biçimde. Koluna bağlı serumu tutan düzeneğin dengesini kaybetmesine izin vermeden, biraz daha doğruldu.

Doktor, elindeki dosyayı kapatarak soruya soruyla karşılık verdi.

“Siz ne hatırlıyorsunuz?”

Yıldız pek düşünme gereği duymadan “Hiçbir şey,” dedi. Sonra annesine döndü ve hem ona hem de doktora anlatmış gibi “Müşterileri karşılamaya sokağa indim. Sonra annemin yanında uyandım,” diye ekledi.

“Yani kayıp zamanın olduğunun farkında değilsiniz” dedi Doktor Hasan. Elindeki belgeyi tekrar açtı ve bir şeyler karaladı.

Herkes bir süre sessiz kaldı.

“Yıldız’a ne olduğu hakkında bir şey bilmiyor musunuz?” diye sordu Yasemin canından bezmiş gibi bir sesle. Hakan, halasının ne düşündüğünü tahmin edebiliyordu. Dşini gereğince yapmadığını düşündüğü insanlara tahammül edemezdi, o.

“Başına darbe almış olabileceğini düşünüyoruz,” dedi doktor ve dosyayı tekrar kapattı.

“Kızım buradan ne zaman çıkabilir?” diye sordu Hakan’ın ninesi.

“Akşama kadar gözlem altında. Sonra taburcu ederiz,” dedi doktor. “Aslında şu anda da çıkabilirdi, ama dün gece saat üç sularında değişik bir şey saptadık.”

“Ne gibi?” diye sordu Yıldız.

“Beyin dalgalarınız belli bir patterndeyken, normal aktivitesinin dışına çıkmış,” dedi doktor.

“Ne?” diye sordu Yasemin.

“Bizim dilimizden anlatsanız,” dedi Yıldız gülümseyerek.

“Yani beyniniz yapmaması gereken bir şeyi yapmış,” dedi doktor. “Taburcu olduktan bir süre sonra tekrar kontrole gelmenizi öneriyorum.”

17

Sınav On Dokuz

1. Bölüm: Her Şeyin Başlangıcı

Dördüncü

“Bekârlık sultanlıkmiş gerçekten,” diye düşündü Hakan. Sabahın altısında kalkmıştı yine. Aslında evde üç ayrı bayanla birlikte yaşamak, hiçte düşünüldüğü gibi değildi. Ama annesinin garip durumu yüzünden, üç gün boyunca, büyükannesi ve halasının evde kalmasına tahammül edebildi.

Ninesi onu normal zamanından iki saat önce kaldırıyor ve uyku zamanını bozup duruyordu. Yasemin ise sürekli peşinde dolanıp, ona giyinmesini, saçlarını taramasını ve daha bunlar gibi bin bir çeşit, hiç ihtiyacı olmadığı öğütler veriyordu.

Neyse ki; annesi artık işe dönme zamanının geldiğini söylemişti. Aslında Hakan okuldayken, annesinin başında birilerinin olması onu sevindiriyordu. Fakat artık gereği kalmadığına inanıyordu. Annesine o zarf olayını anlatıp onu endişelendirmek istememişti.

Fakülte kapısının önünde adının Sezen olduğunu sandığı kız, dört gün önce derste tanıştığı Çarlı lakaplı Çetin ve hoşlandığı kızı yani Funda’yı gördü.

Çetin’le konuşmak yerine onu görmezlikten gelmek istedi, ancak yüz yüze gelince başını eğerek selam verdi. Nedense onlarla konuşmak istemiyordu. Dçinde öyle garip bir his vardı.

“Naber Hakan?” diye sordu Çetin, kızların arasından ona seslenerek.

“Dyidir, abi. Nasıl olayım,” diye cevap verdi Hakan. Çetin yanına gelince durmak zorunda kaldı. “Senden naber?”

“Dyi işte,” diye mırıldandı Çetin, içini çekip ellerini kot pantolonunun ceplerine sokarak.

“Annen nasıl oldu?”

Hakan buna çok şaşırdı, fakat annesinin haberinin okulda nasıl yayılabildiğini tahmin etmişti. Bunu yapabilecek tek kişi tanıyordu.

“Bugün işe geri döndü,” dedi Hakan kaderine razı gelmiş bir şekilde.

“Dyi, iyi!” diye iç geçirdi Çetin. “Geçmiş olsun.”

Arkasından gelen Sezen ve Funda da aynı anda “Geçmiş olsun!” dediler.

Hakan kibarca “Sabolun hepiniz,” dedi ve tam gitmeye hazırlanırken Çetin onun yanına geçerek kızlara doğru döndü. “Bu Hakan, kızlar,” diyerek onu tanıttı.

“Bu Sezen,” dedi Çetin onu işaret ederek. Sonra da “Sevgilim,” diye belirtti.

Sezen, giyimine pek düşkün olmayan, notlarının çok iyi olduğunu bildiği bir kızdı. Çetin’den kısaydı, ama bacakları boyuna nazaran uzun görünüyordu. Hakan, onun doğru dürüst giysilerle(yani modası geçmiş kot pantolon veya eski bir penye giymediği zaman) ve kahverengi gözlerine takacağı doğru lenslerle gayet güzel görüneceğini düşünüyordu.

“Bu da Funda,” diye onu tanıttı. Hakan ikisine birden “Memnun oldum,” dedi, hafif bir heyecanla.

“Ben de,” diye karşılık verdi Funda. Bugün o da arkadaşı Sezen gibi sade giyinmişti, ancak bu görüntüsü bile Hakan’ın çok hoşuna gidiyordu.

Bir aydır beklediği fırsat eline geçmişti, nerden geldiği anlaşılmayan büyük bir gitme isteği Hakan’ın etrafını sarmalamıştı. Bu isteğe karşı koymak çok güçtü. Neden şimdi oluyordu ki?

“Bugün derse girmek istemiyoruz,” dedi Çetin. “Biraz dolaşıp, bir yerlerde oturmayı düşünüyoruz.”

Sezen hemen araya girerek “Sen de gelmek ister misin?” diye sordu Hakan’a.

Normalde Hakan için pek de zor olmayan bir karardı. Hoşlandığı bir kızla zaman geçirmekten iyisi olamazdı tabii ki, ama kaderine boyun eğerek “Dsterdim,” dedi hayal kırıklığı dolu bir sesle. “Ama bugün vizem var.”

Sınav On Dokuz

18

1. Bölüm: Her Şeyin Başlangıcı

Funda şaşkınlıkla “Ne vizesi? Daha vize haftası gelmedi ki?” diyerek konuşmaya katıldı.

“Anlatması uzun sürer, ama kısaca bu dersin vizesi hep erken yapılmış,” dedi Hakan.

“Kusura bakmayın,”

Tam gitmeye hazırlanıyordu ki; Çetin pes etmedi. “Vizen ne zaman?” diye sordu. Hakan’ın içine, Çetin’in bunu iş olsun diye sorduğu fikri doğdu. Çünkü vizenin ne zaman olduğunu zaten biliyordu.

“Öğleden sonra,” dedi Hakan.

“Oooo! Öğleden sonra biz de derse gireceğiz,” dedi Sezen gülümseyerek. “Hadi gidelim.” Hakan bu kadar ısrar etmelerine inanamıyordu. Çünkü daha önce doğru düzgün konuşmadığı insanlar onu gezmeye davet ediyordu. Bunun hayatında daha önce bir kere daha olduğunu hayal meyal hatırlıyordu. O zaman başı biraz derde girmişti.

Bir süre daha olduğu yerde kaldı ve sonra kararını verip, onların peşine takıldı.

Sanki aylardır okul dışına çıkmamışçasına heyecanlanmıştı. Şu ana kadar Funda ile konuşmanın yollarını ararken, onunla böyle rahat konuşup şakalaşabileceğini hiç düşünmemişti. Zaten iki aydır kimseyle çıkmıyordu. “Belki de böyle güzel bir başlangıç yapmak gereklidir,” diye düşündü. Okulda iki dersi asmak pek bir şey sayılmazdı onun için. Zaten onun kadar sık derslere giren iki kişi daha vardı.

Kızlar yüzünden bir iki mağazaya uğradıktan sonra, Hakan onları çok sevdiği kafeye götürdü. Adı “Damaltı” olan bu kafenin içi ilginç manzara resimleri, değişik tütsü kokuları ve hafif loşluğun vermiş olduğu sadelik ile doluydu. Ancak Hakan’ın favorisi kapuçinoları idi. Sezen “Bir de bizle gelmek istemiyordun,” diyerek güldü.

“Burası çok güzel,” diye onayladı Funda. “Bizim Green’den çok daha iyi.”

Hakan bunu duyduğuna hiç memnun olmadı, ama bozuntuya da vermedi. Green Kafe okulda zengin çocuklarının takıldığı bir yerdi. Kendilerini herkesten üstün görürler ve markadan başka bir şeyle ilgilenmezlerdi.

“Dyi ki buraya getirdin,” dedi Çetin bezgin bir hâlde. “Yoksa bu ikisi bizi bütün gün mağaza mağaza dolaştırırdı.”

“Bir şey aldıkları da yok değil mi?” dedi Hakan gülümserken.

“Maksat iş olsun,” diye homurdandı Çetin göz ucuyla kızları keserek.

Fakat kızlar onları dinlemiyordu, ya da duymazlıktan geliyorlardı. Kafenin hafif cilalı ve kehribar rengi ahşaptan yapılmış duvarları, üzerine asılmış resimlere göz gezdiriyorlardı. Dçerisi gerçekten loştu, kafe, hanın alt katında olduğu için sadece kapısının önü ışık alıyordu. Hep birlikte bir masaya geçtiklerinde, Hakan Funda’nın, Çetin de Sezen’in yanına oturdu ve elini kızın beline koydu.

Hakan, Çetin’in bugün her zaman giydiği kahverengi kazak yerine, çizgili mavi bir gömlek giydiğini fark etmişti. Hafif uzun kahverengi saçlarını geriye doğru taramaya çalışmış, fakat bunda pek başarılı olamamıştı.

“Ne istersiniz?” diye kızlara sormak istediği sırada, arkasından bir kız sesi “Size nasıl yardımcı olabilirim, Hakan Bey?” diye araya girdi.

Başını çevirdiğinde duyduğu sesin kime ait olduğunu gördü. Dlk önce onu tanıyamadı, lakin biraz sonra Hakan hayretten bir süre ağzı açık bir hâlde bakakal dı. Sonra o uzun kumral, kıvrır kıvrır saçlarıyla, yüzündeki çilleriyle ve ona yeşil gözlerle bakan kızın kim olduğunu, hafızasından çekip çıkardı.

“Çiğdem?” dedi Hakan yavaşça ayağa kalkarak. Kız, Hakan’ın içini ısıtan o gülümsemesi ile ona sarılıp, onu yanağından öptü. Hakan o kadar şaşkıncı ki; eli ayağına dolaşmıştı. Önündeki peçetelik devrildi.

19

Sınav On Dokuz

1. Bölüm: Her Şeyin Başlangıcı

“Sen-s-sen nerden çıktın? Şu-şu-şu-şu bak hiç değişmemişsin,” dedi Hakan şok geçirirmiş gibi bir ifadeyle. “Yani değişmişsin, ama seni hatırladım ben.”

“Annem buraya atandı,” dedi Çiğdem gülümseyerek. Yüzüne yayılan sevecenlik gözlerinin derinliklerine de ulaşmıştı. “Bu dönem burada ikinci sınıfa başladım.”

Hakan “Ben- ne- nas- se” diye kekeledi, fakat sonra “Ben seni nasıl görmedim?” diye sorabildi.

“Bilmem. Bende seni görmedim. Burada karşıma çıkacağın aklıma bile gelmezdi. Sen de hiç değişmemişsin sanki,” dedi Çiğdem elleriyle saçlarını arkaya atarak. Üzerinde mavi bir bulaşık önlüğü vardı; normal giysilerini örtmüştü.

“Hangi bölümdesin?” diye sordu Hakan.

“Fen-Edebiyat,” diye cevap verdi Çiğdem. “Mat yani.”

Hakan ister istemez gülümsemeye başladı. “Ben de işletmedeyim.”

“Bu yüzden hiç karşılaşmadık,” dedi Çiğdem huşuyla. “DDBF’desin yani(Ddari ve Dktisadi Bilimler Fakültesi).”

“Peki burada ne arıyorsun?” diye sordu Hakan kafeyi ima ederek.

“Yoksa beni gördüğüne sevinmedin mi?” dedi Çiğdem alınmış gibi.

“Dalga mı geçiyorsun?” dedi Hakan sırtarak. “Ben- ben çok sevindim. Yani kafede mi çalışıyorsun demek istedim.”

“Burası teyzemin,” diye cevap verdi Çiğdem ince bir sesle, kafeye göz gezdirirken rahatlamış görünüyordu, ama birden ona döndü ve “Sen gidince Dstanbul çok sessiz oldu, biliyor musun?” diye iç çekti.

“Dşte buna inanmam. O şehrin gürültüsü hiçbir yerde yok,” dedi Hakan gülümseyerek.

“Ne demek istediğimi anladın işte,” dedi Çiğdem.

Dstanbul’dan, Bursa’ya taşınmalarından önce, onunla aynı mahallede oturan ve aynı ilkokula giden çocukluk arkadaşıydı, Çiğdem. Fakat taşınmalarından sonra bağları tamamen kopmuştu.

Hakan ona “Affedersin,” diyerek, Çetin ve kızlara onu tanıttı.

“Hala burada olduğuna inanamıyorum,” dedi Hakan ve tekrar Çetin’e döndü. “Çiğdem bizimle otursa sorun olur mu?”

“Tabii ki olmaz,” dediler hep bir ağızdan.

Fakat Çiğdem saatini kontrol ederek “Aslında eve gidip, defterlerimi alacağım,” dedi.

“Sonra mutlaka konuşalım ama,” dedi Hakan hevesle.

“Tabii ki,” diye temin etti onu Çiğdem. Mavi kot pantolonunun arka cebinden tükenmez bir kalem çıkardıktan sonra etrafına bakındı. Kız, elini önlüğünün cebine soktu, ama “Kâğıt yok,” dedi ellerini iki yana açarak ve Hakan’ın elini eline alıp, avucuna telefon numarasını yazdı.

“Ben şimdi çıkıyorum. Siparişinizi kasaya verin.” diye ekledi. Gitmeden önce şaşkınlıkla yerine çakılmış olan Hakan’ı tekrar yanağından öptü.

Çiğdem kafeden ayrıldıktan beş dakika kadar sonra, Hakan hâlâ onu düşünmekten kendini alamıyordu. Sanki çocukluk hatıraları bir anda tekrar ortaya çıkmıştı.

Ama yine de kendisini zorlayarak masadaki konuşmalara katılmaya çalıştı. Çünkü hoşlandığı kız hâlâ yanındaydı. Kapuçinosundan bir yudum daha aldı.

Kızlar ise Türk kahvesi istemişler, Çetin’in kendince espresso içmesine bakıp gülüyorlardı.

Çetin, yüz ifadesinden anlaşıldı üzere espressoyu pek sevmemişti.

“Ne bu be çamur gibi!” dedi Çetin yüzünü ekşiterek. Dğrenmeyle kusma arasında garip bir ses çıkardı ve bedeni titredi.

Hakan bu insanları kendisine o kadar yakın hissetmişti ki; kendini garip bir ruhsal çekimin altında kalmış gibi görüyordu.

Beş dakika kadar sonra, okuldaki ilginç tipler hakkındaki konuşmalarını bıraktıklarında Sezen, Çetin’e “Falıma bakacak mısın?” diye sordu.

Sınav On Dokuz

20

1. Bölüm: Her Şeyin Başlangıcı

“Bunun için Türk kahvesi içtiğinizi biliyordum,” dedi Çetin işaret parmağını onlara doğrultarak. Hakan, Çetin’in tavırlarına çok güldü. Sanki çok büyük bir komplo ortaya çıkarmış gibi davranıyordu. “Bugün bakmam. Hakan baksın.”

Hakan gülmekte olduğu için, önce kendi isminin geçtiğini duymamıştı. Ama hepsi ona bakınca “Faldan hiç anlamam,” diyerek kesip attı.

“Çarlicim, hadi canım, ne olur,” diyerek ısrar etti Sezen, onun koluna girerek.

“Dyi kapat hadi,” dedi Çetin.

Hakan bu geleneği hep aptalca bulmuştu. Kahve fincanında kalmış telve şekillerine bakarak gelecek okumaya, uzaylıların var olduğuna inandığı kadar inanıyordu. Aslında kimsenin gerçekten inanmadığını da biliyordu, fakat yine de, ona bütün bunlar aptalca geliyordu.

Dnsanların sohbet etmek için daha iyi yöntemler geliştirmesini istiyordu artık.

Bir süre sonra, Sezen’in elinden kahve fincanını alan Çetin fincanı kaldırmadan önce kokladı. Hakan buna bayağı güldü.

“Ne oluyor, geleceği mi kokladın?” dedi Hakan kahkahayla karışık.

“Şşt!” dedi Çetin kaşlarını çatarak sanki çok ciddi bir iş yapıyormuşçasına. Ama dalga geçtiği yüzünden okunuyordu. Kızlar bunu pek anlamamıştı.

Hakan da fincana bakıyordu, ancak Çetin ters fincanı kaldırır kaldırmaz, onun içinden dumanlar yükselmeye başladı. Öyle ki resmen yangın çıkmıştı. Ama bunu, ne kızlar ne de Çetin fark ediyordu. Fincandan Hakan’a yansıyan şey, yanan evin içinde yalnız kalmış küçük bir kızdı. Dumanlar arasında sessizce bir kenara çökmüş ağlıyor ve birinin onu kurtarmasını bekliyordu. Bütün her şey zihninde canlanıyordu. Evin üst katındaydı ve aşağıya inemiyordu. Hakan kızın, on yaşlarında olduğunu tahmin etti. Ev yanıyor ve dumanlar göğe yükseliyordu. Bir apartman dairesi değildi, iki katlı şömineli bir evdi. Yangın şömineden patlayan kıvılcımla başlamıştı. Hakan bütün her şeyin görüntüsünü algılayabiliyordu.

Eğer yardıma gitmezse çok geç olacaktı. Küçük kız ölebilirdi. Dçinde böyle yoğun bir duyguyu yaşadığını fark edince, bütün her şey kayboldu. Aradan kısa bir süre geçtiği zamansa Hakan’ın nefes alışverişi çoktan normale dönmüştü.

Aslında hiçbir şey olmuyordu. Çetin’in kızlara uydurma fal bakmasından başka, bir şey yoktu. Kahve falı gerçek değildi. Bütün bunlar saçmalıktan başka bir şey değildi.

“Dyi misin?” diye sordu Çetin kaşlarını kaldırarak. Bir an hepsi ona döndü.

“Evet,” diye mırıldandı Hakan. “Sadece biraz yorgunum sanırım.”

21

Sınav On Dokuz

1. Bölüm: Her Şeyin Başlangıcı

Beşinci

Recep Akar, Bursa-Merkez Karakolu cinayet masası şefi olarak son işlenen cinayetlerin, sadece psikopat biri tarafından yapılabileceğini düşünecekti. Bunu öğrenmek için psikologların katilin profilini çıkarmasına ihtiyacı da olmayacaktı.

Recep çok zengin bir ailenin en büyük çocuğuydu. Geniş alnının altındaki sulu kahverengi gözleri, ona ciddi bir görünüm kazandırmıştı. Bu ciddiliği artırmak için bir de gözlük takıyordu. Doktor “Sadece dinlendirici,” demişti gözlükler için. Sinema jönü olacak kadar yakışıklı olmasa da; sürekli spor yaptığı için kaslı bir vücudu vardı. Bu da çoğu kadını etkilemesine yetiyordu. Ancak şimdiye kadar çok ciddi bir ilişki yaşamamıştı.

Konuşmalarındaki sadelik, onu bu zengin çocuğu yani züppe havasından biraz da olsun kurtarıyordu. Yine de meslektaşlarının onun hakkında pek de iyi şeyler düşünme-diklerini biliyordu.

Kırk yaşındaydı. Onun yaşındaki polislerin çoğunun saçları dökülmüş ve neredeyse hepsi evlenmişlerdi. Hatta çocukları bile vardı. Fakat o, kendisini çalışmaya adanmıştı. Gecelerinin çoğunu Dnternette kriminoloji araştırması yaparak geçirirdi. Evde onu bekleyen kimse

olmadığı için, en sona kalarak dosyaları tekrar gözden geçiren kişi her zaman kendisi olurdu. Aslında bu çalışmaya ve mesleğine bağlılık onun yaşamını anlamlı kılan yegâne şeydi. Babasının konfeksiyon fabrikalarında çalışmayı hiçbir zaman istememişti. Bu işlerin hepsini küçük kardeşi Cemil'e bırakmıştı. Dlk önce Dstanbul Üniversitesi Çapa Tıp Fakültesini bitirmiş, orada işi bittikten sonra ise asıl ilgisini çeken şeye, yani polisliğe geçmişti. Zaten hiçbir zaman para sorunu olmadı. Bu meslekte birçok dal olmasına rağmen onu en çok cinayet davaları ilgilendiriyordu.

Melekler şehri Los Angeles'a gidip, bu işin eğitimini oradaki eski bir ceza hukuku profesörü olan Alan Gerald'dan almıştı. Adam hayatı boyunca, seri cinayet davalarını takip etmiş biriydi. Aynı Recep gibi alanı olmamasına rağmen, özel olarak ilgileniyordu bunlarla. Seri cinayet işleyenlerin genel özelliklerini bir bir anlatmıştı Recep'e. Adamın ağzından çıkanları yutan Recep'in bilgisi, yine de biraz yüzeysel olarak kalmıştı. Zira altı ay sonra annesinin hastalığı yüzünden Türkiye'ye geri dönmek zorunda kalmıştı. Yine de oradayken birçok şey öğrenmişti.

Katilin cinayetleri hangi aralıklarla ve hangi şartlarda işlediğine göre, bir karakter profili çıkarılıyordu. Aslında bunu FBI'da yıllar boyu çalışmış profil uzmanları yapıyordu.

Gerald'ın anlattığına göre seri katillerin belirli ortak noktaları vardı:

Genelde masum yüzlü ve toplumda kabul gören işlerde çalışıyorlardı. Birçok seri katilin tanıdığı "Onun cinayet işlediğine asla inanmam" şeklinde ifadeler veriyorlardı. Birçoğu dindar, muhafazakâr, heteroseksüel ve düzenli ibadet ayinlerine katılıyorlardı. Kurbanlarına ait bir eşyayı veya bir parçayı saklamayı seviyorlardı. Kurbanlar çoğunlukla kadınlar, çocuklar ve eşcinsellerden seçiliyordu. Fakat geçmişlerinde aile içi şiddet veya küçük yaşta taciz görmüş olan insanların, cinayet işleme olasılığı daha yüksek oluyordu.

ABD'de yüzden fazla seri katil vardı. Aslında basına sızdırılan bu kadardı. Yani sayıları daha çoktu. Rakam tam olarak açıklanamıyordu, çünkü polislerin bir cinayet dizisini anlamaları için uzun araştırmalar yapmaları gerekiyordu. Olay tam basına duyurulacakken, katil ya yakalanıyor, ya da öldürmekten vazgeçiyordu. Ayrıca bir cinayet davasının seri olup olmaması bir rakama bakıyordu: 3. Yani eğer üç kurban da, aynı yöntemle öldürülmüş ve aynı katilin imzasını taşıyorsa onun seri olduğu söyleniyordu.

Profesörün anlattığına göre, her seri katilin belirli bir özelliği yani bir imzası vardı. "Yani vücudundan bir parça almak gibi mi?" diye sormuştu Recep.

Sınav On Dokuz

22

1. Bölüm: Her Şeyin Başlangıcı

"Sayılır," diye cevaplamıştı Profesör. "Aslında her kurbanın öldürülüşünde, duruş biçiminde, belki yazılmış ufak bir not da, tabii kurbanın üzerine de yazılabilir bu, derisine kazınmış olarak bulunan bir imza vardır"- diye eklemişti- "Bazen de kurbanın kişiliğinde veya görünüşünde, katile kendi geçmişini çağrıştıran veya onun fantezilerini süsleyen bir gizem yüklü olur. Bu onun işaretidir, imzasıdır. Kendini dünyaya bir şekilde kabul ettirmesi gerekir. Bunu sosyal yaşantısıyla başaramadığı için, cinayet işler, bu yüzden hepsinin farklı bir huzura erişim biçimi vardır."

"Huzura erişim mi? Ne demek istiyorsunuz?"

"Kendilerini toplumdan soyutlanmış olarak hissederler. Etraflarında kendilerinden başka sığınacak kimseleri yoktur. Birçoğu kendisine âşıktır. Dışarıda diğer insanlara kibar ve iyi davranmaya devam ederler. Ama kimse gerçekten neler hissettiğini bilemez. Çok derin hayalleri ve arzuları vardır. Bu fantezileri insanları öldürerek gidererek huzura erişirler. Öldürdükleri insanlar onların gözünde sadece amacına ulaşmak için kullandığı bir araçtır. Onları kimliklendirmezler, kurbanları insan değildir onlara göre. Bir şekilde belirli bir yol izleyip onları öldürürler. Fazlalaşan her cinayette katilin kimliği biraz daha ortaya çıkar. Eğer

katil kendisini polisten zeki görmeye başlarsa cinayet işleme aralıkları sıklaşır. Önce aylarken, haftalar veya günlere iner.”

“Seri katillerin yakalanmasının zorluğu da burada zaten. Kurbanlar öldükçe soruşturma devam eder. Tabii katil ardında iz bırakmadan, yani titiz çalışıyorsa... Böyle zamanlarda soruşturmayı yürütenlerin üzerine çok yük biner. Bir yerde katili bulmaya çalışmak, bir yerde de artan cinayetlere engel olamamak var. Aslında kolayca yakalananlar olduğu gibi, bir sürü cinayet işleyip doyuma ulaştıktan sonra bile yakalanamayanlar olmuştur. Belirli bir kadın, çocuk tipi seçerek onları öldürenler olabilir. Kurbanlarını rastgele seçen de olabilir. Sadece içindeki şehveti söndürüp öldürmeden önce, onunla birkaç saat geçirip onun soluduğu havayı solumak, belki kaçırılan kadınsa ellerini vücudunda gezdirmek, hatta cinsel olarak ilişki kurmak isteyen bile çıkabilir. Bunu ölümünden sonra, yaparak arzularını tatmin edenler de var. Daha önce belirttiğim gibi kurbanlarını insan olarak görmeyenler arasında bu son söylediğim çok yaygındır.”

“Kurbanın vücudundan koparılan bir parça ise onun sanatını temsil edebilir. Bu imza değil, onun için daha çok bir yaşantı biçimidir, bir hatıradır, katilin yakalanmasına ışık tutabilir. Gayet sakın görünen ve düzgün bir işte çalışan insanların iç dünyalarında kurdukları hayallerin nasıl çılgınca olduklarını, onların hayatı nasıl gördüklerini tahmin etmek de çok zordur. Onların kişiliklerini bir ayna gibi yansıtarak kâğıt üzerine çıkarmak istiyorsan, onlar gibi düşünmeyi ve hareket etmeyi öğrenmen gerekir. Bu da ancak tecrübeyle olur.”

“Kendini bütün bunlara fazla kaptırmamalısn. Sadece iş olduğunu hiçbir zaman unutmamalısn. Çünkü zamanla zihnin bütün bunlardan bunalır ve bir bakmışsın, hayatında cinayetlerden başka bir şey kalmamış.”

Birlikte, ortaya çıkmış bütün seri cinayet dosyalarını tek tek incelediler ve Profesör ona seri katillerin karakter analizlerini ve cinayetleri nasıl işlediklerini ve neden yakalandıklarını tek tek anlattı.

Fakat Türkiye’de bu tür seri cinayetlere hiç rastlamamıştı. Onun çözdüğü davalar genelde, kendisini taciz eden üvey babasını av tüfeğiyle öldürerek kaçan on altı yaşında bir kızın, ya da iş yeri kar etmediği için iyi kazanamayan ve para yüzünden zengin iş arkadaşının karnını bıçakla deşen otuz beş yaşlarında bir adamın davalarıydı. Böyle daha bir sürü sıradan sayılabilecek şeyler vardı. Suçlarını onları biraz sıkıştırarak itiraf ettirtmişti zaten.

Sabahın erken saatlerinde ekip arabasıyla olay yerini incelemeye gitmişti. Dki sokağın çevresi polis kordonuyla çevrilmiş ve gelen giden yollar tamamen kapatılmıştı. Bu olayı incelemesini, ondan Emniyet Amiri Mesut Özak istemişti. Bu özel bir istekti aslında. Burası Recep’in yetki bölgesinin dışındaydı.

23

Sınav On Dokuz

1. Bölüm: Her Şeyin Başlangıcı

“Bu bir seri mi?” diye sormuştu Recep hevesle cep telefonundan konuşarak. Sesindeki heyecanı ister istemez ortaya çıkmıştı. Sonra bunu bastırarak “Yani neden ben?” diye eklemişti.

“Saçmalama oğlum. Henüz emin değilim,” diye karşılık vermişti Mesut. “Ancak eski bir olayın tekrarına benziyor.”

“Eski mi?” diye afallamıştı Recep.

“Sen git, geldiğinde her şeyi anlatırım,” demişti Mesut kısaca. “Oradakilere geldiğini haber vereceğim.”

Sivil kıyafetiyle olay yerine vardığı zaman, hiç değilse kanıtlara dokunulmamış olmasını diledi.

Her yerde üniformalı tanımadığı polisler vardı. Dar ve uzun olan sokağa tüm girişler polis arabalarıyla tutulmuştu. Üzerlerindeki alarmlar yanıp sönüyorlar, ama ses çıkarmıyorlardı.

Recep “Bu kadar polis arabasının burada ne işi var,” diye düşündü. Herhâlde bu olay burası için gerçekten büyüktü.

Sokak sarı polis şeritleriyle de çevrilmişti.

Çevrede ne bir dükkân, ne de doğru düzgün bir bina vardı. Recep buradaki sokak lambalarının ne işe yaradığını pek anlamadı. Çünkü etrafta yaşayan kimse yoktu. Yıkık, dökük ve terk edilmiş eski apartmanların olduğu mahallenin soğuk ve ferah havası ciğerlerini doldururken yanında eski ahşap kokusunu da getirmişti, Recep’in burnuna.

Bu çevredeki polislerin bir cinayet araştırmasının nasıl yürütüldüğünü bilmediğini anlayabiliyordu. Hepsi birbirleriyle konuşuyorlar veya arabaların üstüne çökmüş bir şeyler yiyorlardı. Şeridin önünde duran uzun boylu ve üniformalı, çok esmer tenli bir polis “Komserim!” diye seslendi ona.

Recep hemen onun yanına gitti.

“Merhaba,” dedi Recep adamın yanına gelip elini sıkarak. Polisin iki elinde birden yara izleri vardı. Simsiyah gözlerinin yansımasından, pek de mutlu olmadığı anlaşılıyordu. “Ben Recep Akar, Bursa-Merkez’den olayı incelemek için gönderildim.”

“Biliyorum efendim. Geleceğiniz söylendi. Ben Mehmet Göçebe, buradaki polis şefiyim,” diye karşılık verdi polis. Ağustos böceklerini aratmayacak kadar ahenkli, bir o kadar da cırtlak bir sesi vardı. Saçlarının üstü biraz açılmıştı ve hafif saf görünüşlü biriydi. Adamın yarı merak yarı korkuyla kaplı çizgisiz yüz hatları Recep’e, kardeşini hatırlatmıştı.

Recep çevredeki tek sivil kıyafetli polis olduğu için, bütün polisler onlara doğru bakıyordu. Çünkü Recep, onlar için yabancıydı.

“Olay yerinde ön inceleme yapıldı mı?” diye sordu Recep. Sorunun cevabının keyfini kaçıracaklarını düşünürken Mehmet “Hayır!” diye cevap verdi başını sağa sola sallayarak.

“Aslında kimse oranın yakınına gitmek istemedi. Sadece her şeyin fotoğrafın çekebildik,” diye ekledi ve şeritlerle çevrili sokağın içini işaret etti.

Recep bir yandan rahatlarırken, bir yandan da şaşırdı.

“Neden ki? Beni mi beklediniz?”

“Adli Tıp’tan arkadaşları bekliyoruz. Onlar gelene kadar kendiniz görseniz, daha iyi olur,” dedi Mehmet kara yüzünü ekşiterek. Ona kendisini takip etmesini işaret etti. Polis şeridini geçebilmek için yukarı kaldırdı.

Dar sokağa girdiklerinde, Recep etrafta hiç pencere göremedi. Sanki bu sokak iki bina arasına yanlışlıkla girmişti. Yani burasının boş olması gerekmiyordu. Büyük ihtimalle burayı yapan müteahhit binaların planını becerememişti. Aslında burası bir sokak bile değildi. Dki bina arasında kalan bir boşluktu.

Recep, ilerde görünen bir çöp bidonuna yaklaştıkça eski mahallenin berrak havasına, kurumuş kan kokusunun karıştığını anladı. Biraz duraksayıp, parmak izi bırakmamak için

Sınav On Dokuz

24

1. Bölüm: Her Şeyin Başlangıcı

cebinden lâteks eldivenlerini çıkardı ve bir çift de Şef Mehmet’e verdi. Recep eldiveni giyerken eline tam oturması için kenarından çekip bırakarak şaklattı. Bu, ameliyat yaptığı zaman edindiği bir alışkanlıktı. Mehmet korkuyla yerinden zıplarken, eldivenlerden birini yere düşürdü. Sesin kaynağını görmeden önce, alçak sesle küfretti ve sonra başını sağa sola sallayarak düşen eldiveni yerden aldı. Recep “Dakka bir gol bir,” dedi içinden. Şimdiden milletin sinirine dokunmaya başlamıştı. Zaten üzerine giydiği son moda mavi çizgili Gucci markalı gömleği ve siyah kumaş pantolonu, onu şu partilere gidip sosyetedekilerle sohbet ederek karışık kokteyller için playboylara benzetiyordu. Kıyafet seçimine dikkat etmemesinin bedelini daha çok ödeyecekti.

Oraya daha da yaklaştıklarında ise kana, çürümüş ceset kokusu da karıştı. Sanki mantarlar ve rutubet birleşmiş bir hayvan leşini yavaş yavaş kemirerek bir varlığa dönüştürmüştü. Bu koku

ancak böyle ifade edilebilirdi. Bunun insan yaradılışı ile alakası olamazdı. Bu insandan bile öteydi. Bu tür kokulara alışmış olan Cerrah Recep'in bile midesini kaldırmıştı. Öğle güneşi başlarına vururken, kendini tutmak zorunda kaldı.

Yerde pıhtılaşmış kararmış bir kan gölü vardı. Üzeri bir çeşit yeşilimsi yosunla kaplanmış gibiydi. Üzerine basmadan yavaşça kenarından geçtiler. Mentollü mendille ağzını ve burnunu kapatan polis şefi Mehmet, parmağıyla tüylü gibi görünen yeşilimsi mantar veya yosun tabakasıyla kaplı dev çöp bidonunun arkasını gösterdi. Onu birlikte geri çektiklerinde, bej rengi kirli duvarların üstünde duranları gördüler.

Recep bir cerrah olmasına rağmen, bu manzarayı asla unutamayacaktı. Kendisini bu gezegenden soyutlanmış hissediyordu adeta. Nefes alıp verdiğini duyuyor ve kulağına kendi kalp atışlarının sesi geliyordu. Dehşet, soluğunu kesmeden önce bedenine oksijenin girmesine şimdilik de olsa izin veriyordu.

Üzerlerini çeşit çeşit yaratığın yiyerek çürüttüğü üç ayrı ceset, duvarda yan yana asılı duruyordu. Toprağın içinde olması gereken bu olay, gözlerinin önünde gerçekleşiyordu. Hepsinin kolları, yanlara elleri birbirlerine değecek şekilde açılmıştı. Dinsel bir tören gibi, bulundukları duvarın üzerinde bir çeşit tarikat sembolü çizilmişti. Dairenin içine çizilmiş üçgenin bütün köşeleri kendisini çevrelemiş çembere değişiyordu. Üçgenin içi yine kıpkırmızı kanla boyanmıştı.

Sembolün altına ise üç kurbanı işaret eden oklar yapılmıştı. Duvarda görünen bütün çizimler kıpkırmızıydı, ancak üzeri o yeşilimsi yosunla mantar arası maddeyle kaplanmıştı. Recep'in aklına önce şeytana tapanlar geldi. Bu tarikatları çok duymuştu, ama hiçbirine daha önce rastlamamıştı. Özellikle böyle bir şeyin yapıldığını ne görmüştü, ne de duymuştu. Los Angeles'ta Profesör ile irdeledikleri cinayet davaları da buna dahildi.

Recep onları incelemek için biraz yaklaştı, fakat Mehmet arkada kaldı. Kurbanlar omuzlarından duvara keskin metallere çakılmışlardı.

Aralarında birer metre aralık olan cesetlerin, elbiselerinden anlaşıldığına göre, bunlar evsizlerdi. Yırtık pırtık gömlekler, üzeri çamurlu tişörtler, her yerine yama yapılmış kot pantolonları giyiyorlardı. Hepsinin kolları çıplaktı ve üzerlerinde bir sürü morluklar vardı. Sanki öldürülmeden önce birçok darbe yemiş gibilerdi. Bu morluklar sadece kollarında da değildi. Bedenlerinde görünen bütün kısımlarında, yüzlerinde, bacaklarında, göğüs kafeslerinin üstünde de bulunuyordu.

Hepsinin de bütün dişleri ortadaydı. Sapsarı görünen dişler de yine aynı yeşil maddeyle kaplıydı. Gülümsüyorlar mıydı yoksa? Hangi canı ölümleri zorla gülümsetmek için bu kadar uğraşırdı ki?

"Böyle bir dehşetin karşısında gülümseyecek tek kişi, ruhu olmayan biridir. Ruhu ölmüşse onu geri getirmenin yolu yoktur. Karşısında insan dayanamaz. O kişi şeytanın ta kendisidir. Kilisenin bize söylediği şeytanı bir anda karşında bulmuş olursun. Normalde bir hiçken yani sadece bir düşünce biçimindeyken, ete kemiğe bürünmüş hâlde capcanlı bir insanın bedeninde karşına çıkar. Böyle zamanlarda dikkatli olsan iyi olur."

25

Sınav On Dokuz

1. Bölüm: Her Şeyin Başlangıcı

Bunu Profesör Gerald söylemişti. Havada aniden başlayan tatsız rüzgâr, terlemiş vücudunda bir serinliğe yol açmış, onu derin düşüncelerinden çıkartmıştı. Terden sırtına yapışmış olan gömleğinin, karşısındaki manzarayla daha çok körüklendiğini anladı. Artık alnı ve yüzü de terliyordu. Hava çok sıcak değildi, ama buranın boğucu havası ve derin çürümenin verdiği koku, uzun yıllar önce yanlışlıkla düştüğü çukuru hatırlatmıştı ona. Daha kendini tutamadan tekrar düşüncelere gömüldü.

Kuyuda kolu kırık hâlde geçirdiği saatler boyunca, onu karanlığın içinde izleyen bir surat olduğunu fark etmişti. Onun acısıyla ve korkusuyla alay ediyor, sanki onunla besleniyordu.

Gözleri aynı kedilerinki gibi sarıydı ve karanlıkta parılıyordu. Recep, onun gitmesini gözlerini kapayıp dua ederek beklemişti. Ama orada karanlığın içinde pusuya yatmıştı o. Recep ona daha sonra karabasan ismini vermişti. Çok derinlerde, bir musluktan tek tek damlalar hâlinde akan suyun verdiği his gibi bir ses geliyordu. Dehşetin soluğunu duyar gibi olmuştu orada, ta ki babası onu kurtarana kadar. Dple yukarı çekilirken derinden gelen bir kahkaha duyduğuna yemin edebilirdi.

“Efendim!” dedi arkasından Mehmet. Recep birden gerçeğe döndü. Bütün bu kâbuslar nerden aklına gelmişti ki şimdi. Kendisine çeki düzen vererek cesetleri incelemeye başladı.

Yanlarına gelince, dişlerinin neden bu kadar apaçık görüldüğünü anladı. Sonuçta uzaktan da olsa, hiçbirinin gülümsemediğini fark etmişti. Hepsinin alt ve üst dudakları kesilmişti. Sadece dişleri değil, diş etleri de görünüyordu. Sanki çok ince bir iş yapılmıştı. Daha iyi anlamak için yakından incelemek gerekiyordu. Yüzlerce değişik böceklerle kaplı duvara yaklaşmak için önce geriye çekildi ve derin bir nefes aldı.

Soldakinin yanına ağır adımlarla, kendi kalbinin sesini dinleyerek geldi. Bu kurban genç biriydi. En fazla yirmi yaşındaydı. Burnunun altından itibaren diş etleri görünüyordu. Dudakları gerçekten bir usturayla kesilmiş gibiydi. Tek dehşet veren şey bu değildi. Göz kapakları açıktı, ancak gözleri çok garipti. Sanki yuvalarından çıkarılıp tekrar yerlerine geri koyulmuşlardı. Recep, bir cerrah olduğundan bunu anlayabiliyordu. Zaten eliyle dokunduğunda bunun gerçek olduğu kanıtlanmış oldu. Çünkü siyah gözlerinin akının içini kan doldurmuştu ve dokunduğunda göz kıpırdadı. Çocuk daha canlıyken zorlan çıkarıldıklarını düşündü Recep. Dçine böyle bir his doğmuştu. Dehşetle kasılarak kalmış olan suratından, bu ifade okunuyordu çünkü. Fraktürlerle dolu göz çukurlarından yanaklarına inerek kurumuş olan kan lekeleri bütün yüzünü kaplamıştı.

Sağdaki gence yaklaştığında ise hemen elini ağzına götürdü. Çünkü asıl çürüme kokusu bundan geliyordu. Dişleri ortadaydı. Normalde hangi renk olduğu belli olmayan saçları çamurla ve kanla kaplıydı. Çocuğun boynunun altında gördüğü kesik izi, aslında bütün boynunu kaplamıştı. Yani açılmış çenesi ile kocaman görünen ağzının durduğu başı, vücudundan ayırıyordu. Sanki aptalca bir şaka gibi, başı, vücudunun üstüne kesildikten sonra tekrar konulmuştu. Bu çocuğun yüzünde de aynı dehşet ifadesi vardı. Gördükleri her neyse onları ölecek kadar korkutmuştu anlaşılan. Yani bu darbeler sadece işkence amaçlı yapılmıştı. Ortadaki yanına gitmeden önce, kokudan kurtulmak için polis şefi Mehmet’ten mentollü bir kâğıt mendil alıp ağzını kapadı.

Dçlerinde en yaşlısı buydu. Çünkü elleri kırışıklarla doluydu. Adamın koyu renkli teni olduğu belliydi, ancak suratı tanınmayacak hâlde kesilmiş ve çürümüştü. Binlerce böceğin hâlâ kemirmekle meşgul olduğu kollarındaki deri çok garipti. Dyice yaklaşıncı elini tekrar ağzına götürüp kusmamak için kendini zor tuttu. Zavallı adamın kollarının üstündeki deri tamamen koparılmıştı. Kıpırmızı et parçası gibi duran kasları dışarıya çıkmıştı.

Yüzü de benzer durumdan nasibini almıştı. Sanki serserinin biri eline usturayı almış da, adamın yüzünün çevresinde rastgele sallamıştı. Kalkan derisinin altından görünen kırmızı eti bile yavaş yavaş morarmaya başlamıştı. Bütün kurbanlara hâkim olan bu çürümede doğal olmayan bir şey vardı sanki. Üstelik bu üzerlerindeki madde de neyin nesiydi? Katil onların daha hızlı çürümesi için bu maddeyi mi kullanmıştı?

Sınav On Dokuz

26

1. Bölüm: Her Şeyin Başlangıcı

Sonra bu soruları kafasından kovduğu an başkaları belirdi. Bu üç kişiyi biri tek başına mı öldürmüştü? Evsizler genelde birbirlerinden ayrılmazlardı. Bu yüzden katil birden fazla kişiydi. Hepsini tek başına öldüremezdi. Recep adamların üzerlerini arasa, bir çeşit bıçak bulacağından da emindi. Bu adamlar boş gezmezlerdi çünkü. Hem şu tepelerindeki sembol de neyin nesiydi?

Recep kurbanların hepsinde, ölüm sonrası katılığın çoktan bitmiş olduğunu fark etti. Bu da demek ki; kurbanlar en az kırk sekiz saattir ölüydü. Zira ölümden sonraki katılık, ilk kırk sekiz saatten sonra kalkardı.

Kurbanın gözleri kapalıydı, etrafında derin kesikler ve eti ortaya çıkmış olan çenesi, beyaz bir çamaşır ipiyle başının çevresinden bağlanmıştı. Çenesindeki ön dişlerinin, üst ön dişlerinin üzerine çıkmış olduğunu fark etti. Çenesi çok uzun birinin dişleri ancak böyle görünebilirdi. Bu da Recep'e çok saçma bir fikir gibi geldi.

Bunun da kanla kaplı vücudu, diğerleri gibi duvara asılmıştı. Elbiseleri yıllardır yıkanmamış gibiydi. Omuzlarından içeri girmiş olan, onları duvara asmış metaller ise bir çeşit demir kamaydı. Özellikle bu iş için bir torna veya freze tezgâhında yuvarlatılmış gibi görünüyorlardı.

Recep, kurbanın çenesini bağlamış olan ipi çözmek için, yanına yaklaştı. Kurbanın kanla ve yeşil maddeyle kaplı elbiselerine değmeden onu yavaşça çözdü. Dpi çektiği an korkuyla nefesini içine çekti. Adamın parçalanmış çenesi birden yere düştü. Recep refleksiyle geriye çekildi.

Adamın yarısı kopmuş olan ağzından dışarıya, bir sürü kapkara şey uçuştı. Recep'in yüreği ağzına geldi. Karasi-nekti bunlar. Az kalsın kusacaktı.

Çenesi koparılmış ve sonra tekrar takılmıştı. Dehşetin soluğu eser gibi bir rüzgâr daha esti. Sinekler vızıldayarak cesetlerin etrafında gezen böceklerle katıldılar. Doğa, ziyafetini çekiyordu. Adamın küçük dilini ve kurumuş kanla kaplı damağını gördü. Yere baktığında ise, düşmüş çenesinin içinde et parçaları olduğunu fark etti. Biraz daha yakından bakınca, bunların kurbanlardan kesilen dudak parçaları olduğunu anladı.

Mehmet ise onu omzundan çekti ve çöp bidonunun arkasına getirdi.

Recep soluğu kesilmiş ve terden sıırıslıklam olmuş hâlde “Bu cesetlerin otopsi raporlarını istiyorum. Çevrede kanıt olabilecek en ufak şeyi bile görmeliyim,” dedi zar zor nefes alarak. “Sizce- bu-nu kim- yapmış olabilir?” diye sordu Mehmet, hayretten kesik kesik konuşuyordu. “Hasta biri olduğu kesin,” diye cevap verdi Recep arkasını dönüp sokağın dışına doğru giderek. Yürürken kösele ayakkabılarından çıkan sesler dar sokağın kirli duvarlarında yankılanıyordu.

27

Sınav On Dokuz

2. Bölüm: Üçüncü Yaşam

2. Bölüm: Üçüncü Yaşam

Altıncı

Vizeden çıkıp eve geldiğinde, başına bir ağrı saplanmıştı. Annesiyle halasının mutfakta yemek yaparlarken sohbet ettiklerini görebiliyordu. Ninesi ise Hakan'ın odasındaki yatağa yatmış kestiriyordu.

Hakan çantasını sandalyenin kenarına koyunca, ninesinin üstünün açık olduğunu fark etti.

Battaniyesini açarak onun üzerine örttü. Sonra parmak uçlarında yürüyerek odadan çıktı.

Mutfağa girdiğinde, buzdolabının kapısını aralamış olan halası Yasemin “Sınavın nasıl geçti canımcım?” diye sordu. Kıvrıkcık kısa saçlarını bugün serbest bırakmıştı.

“Fena değil,” diye cevapladı Hakan yalan söyleyerek. Çünkü bugün kahve falında gördüğü şeyi bir türlü aklından çıkaramamış, sınavdan da erken çıkmak zorunda kalmıştı. O yangının nerede ve ne zaman gerçekleşeceğini bilmiyordu. Bugün olmuşsa akşam haberlerine çıkabilirdi belki.

“Demek iyi geçmedi ha?” diye sordu Yasemin onun morali bozuk hâlini ilgiyle izleyerek.

Hakan konuyu geçiştirmek için “Anne bugün kimi gördüm, biliyor musun?” dedi. Onun bir şey söylemesine fırsat vermeden “Çiğdem'i.” diye ekledi.

Yıldız'ın bakışları karıştırdığı çelik tencereden ona doğru döndü ve Hakan onun dalgalı sarı saçlarının, ameliyat izini kapattığını fark etti. Neyse ki doktorlar onun bütün saçlarını kesmemişlerdi.

“Hangi Çiğdem’i?” diye sordu kadın kaşlarını çatarak. Hemen sonra yüzüne bir anlama ifadesi gelip, gülümseyince kendi sorusunu yanıtladı. “Dstanbul’daki Çiğdem’i mi? Hani Gülverenlerin kızı mı?”

Yasemin ise, buzdolabının oradan onu izliyordu. Yüzünde çok garip bir ifade vardı. Alay etmekle, güven verircesine gülümsemek arasında kalmıştı.

Hakan başını sallayarak “Evet,” dedi ve yuvarlak mutfak masasına oturdu.

“Nerede gördün?” diye sordu Yasemin, o garip ifade gülümsemeye dönüştü.

“Bizim okulda okuyormuş,” diye cevapladı Hakan ve masadaki ekmeklerden birinin başını koparıp çiğnemeye başladı. “Telefonunu verdi.”

“Ne ilginç?” dedi Yasemin ince bir alayla. “Anlaşılan birilerinin günü iyi geçmiş.”

“Çok doğru!” dedi Yıldız birden. Boğazı ilaçların etkisi yüzünden birazcık tıkanmıştı; öksürdükten sonra iki kadın birbirlerine bakıp gülüştüler.

Hakan, onların arasındaki anlaşmayı sezmişti.

“Ne oldu ki? Ne var şimdi bunda?” diye sordu şaşkınlıkla.

Annesi ve halası birbirlerine gülümsemeye devam ettiler. Hakan’ın başı bir ona, bir diğerine döndü ve bir dakika boyunca buzdolabından gelen uğultu hariç, hiçbir ses çıkmadı.

“Bir şey yok canım, şaka ediyoruz,” dedi Yıldız ona sevgi dolu bir edayla. Yanına gelip bir elini onun yanağına koydu, eğilerek diğer yanağını öptü.

“Tabii ki yok,” dedi Yasemin alay edercesine. “Sadece çocukluk aşkın olması dışında.”

“Ne?” diye sordu Hakan.

“Hadi sen de,” dedi Yıldız, ona. “O zaman daha çocuktuk.”

“Aynen!” diye vurguladı Yasemin eline aldığı çatalı tezgâha hafifçe vurarak. Ufak bir metal çınlama sesi çıktı. “Ne derler bilirsin, ilk aşk gibisi yoktur.”

“Ona âşık değildim,” dedi Hakan kendini savunarak.

Yasemin, başını iki yana salladı ve elindeki domatesleri önündeki derin kaba doğradı.

Sınav On Dokuz

28

2. Bölüm: Üçüncü Yaşam

Belli ki salata yapıyordu.

“O eskidendi,” dedi Yıldız, gözleri bir anda uzaklara dalmıştı. “Hem sana ne oluyor?”

“Bir şey olduğu yok,” diye cevapladı Yasemin salataları dilim dilim keserken. Sonra Hakan’a döndü ve “Hadi kızı ara da gelsin. Onu bir görelim,” diye ekledi.

Bunun ne kadar saçma olduğunu düşünüp cevap vermek tenezzülünde bile bulunmayınca, Yasemin tekrar ona dönerek “Ben ciddiylim,” diye ısrar etti. “Hadi arasana!”

“Bu saatte buraya mı çağıracağım?” diye sordu Hakan, ekmek yemeyi bırakmıştı. “Hem gelip gelmeyeceğini nereden bileceğim?”

Yıldız yemeği karıştırmayı bırakıp, elindeki tahta kaşığı tezgâhın üstüne koydu ve sonra ellerini üzerindeki çiçekli önlüğe silerken “Bunu onu aramadan öğrenemezsin, değil mi?” diye çıkıştı ona. “Arabayla gidip alırsın, yemek bitince de geri götürürsün.”

Hakan istemiyormuş gibi görünerek, masadan kalktı ve ev telefonundan Çiğdem’in numarasını aradı. Aslında onunla tekrar görüşmek için can atıyordu. Çiğdem şu an gelebileceğini, ama yarın görüşebileceklerini söyledi. Ondan, derslerin bitişinde Fen-Edebiyatın önünde buluşma sözü aldıktan sonra, telefonu kapadı.

*

Ninesi kendi kaldığı odaya gittiğinde, Hakan yatağına uzanmış düşünüyordu. Dki elinde, iki farklı kızın telefon numarası yazıyordu. Funda’yı arayıp aramamak arasında kalmıştı. Ellerini

dua eder gibi kaldırmış, numaralara bakıyordu. Sonra cep telefonunu çalışma masasından aldı ve iki numarayı da kaydetti.

Ayaklarının dibindeki pencereye gitti ve dışarıyı izlemeye başladı. Hafiflemiş akşamüstü karanlığı, git gide daha da derinlere inerken, gökyüzünde minik noktacıklar gibi gözükten yıldızlar parıldamaya başlamıştı. Sonsuzluğa uzanan o pırıltılar, düşünürken bulduğu, ama daha söyleyemeden unuttuğu tatlı bir Anadolu ezgisinin nağmeleriyle bezenmişçesine arada bir yanıp sönüyorlardı.

Gerçekten Çiğdem'i görmeyeli çok uzun zaman olmuştu. Çocukluk anılarının onu bu kadar etkileyeceğini hiç düşünmemişti. O zamanlar çocuktı, ama annesi ve halasının söylediğine göre Çiğdem onun ilk aşkıydı. Bunu pek hatırlayamıyordu. Belki de geçmişine ait bazı anıları silmek isterken Çiğdem'i de unutmuştu. Hâlbuki bunu bile yapmamıştı.

Düşüncelerinden kurtulup tekrar yatağına uzandığı an, annesi odanın aralık kapısını tamamen açarak içeri girdi. Yüzünde şefkatli bir gülümsemeyle gelip yatağın yanındaki sandalyeye oturdu. Üzerinde, genelde çevrede koşu yaparken giydiği mavi eşofmanları vardı.

Onunla bu sandalyede yaptığı uzun sohbetler aklına gelmişti, Hakan'ın. Ellerini Hakan'ın saçları arasında gezdirdi. Kadının koyu renk gözlerindeki içtenliği ve sıcaklığı onun için hep bir moral kaynağı olmuştu. Zor zamanlarını paylaştığı tek insandı.

“Selma bana olanları anlattı,” dedi Yıldız ilgiyle onu süzerken. Hakan bir anda buz gibi bir sıvının karnına dolduğu sandı. Midesi ekşimiş, tüyleri diken diken olmuştu. Yıldız onun beti benzinin attığını fark etti, ancak yine de yılmadı. “O kırmızı zarfı görmek istiyorum.”

Uzun zamandır kırmızı zarfı hiç düşünmemişti. Annesinin onu gözlediğini bildiğinden sesini sakın tutmaya çalıştı. “Ne kadarını anlattı?” diye sordu. Fakat sesi istediğinden daha ekşi çıkmıştı.

Yıldız gözlerini kararlı bir ifadeyle onun üzerinde tutarak “Aslında her şeyi anlattı. Benim öleceğimi yazan bir mektup aldığını, sonra hemen iş yerimi aradığını, beni kontrol etmesi için onu yolladığını, diye uzuyor,” dedi ağır ağır.

Dalgacı sarı saçlarını sağına atarak onları ince ince örmeye başladı kadın. Hakan annesinin bu âdetini her zaman çok sevmişti. Hakan'a kötü bir şey olduğunda veya onun canı sıkıldığında yapardı bunu. Annesi ne olursa olsun Hakan'ı sakinleştirip ona huzur vermeyi biliyordu.

Yıldız “Benim öleceğimi mi hissettin, gerçekten?” diye sordu.

29

Sınav On Dokuz

2. Bölüm: Üçüncü Yaşam

Hakan bu soruya cevap vermeyi hiç ama hiç istemiyordu. Sanki bunu itiraf ederse, en korkunç kâbusları gerçek olacaktı. Bu his ruhuna ve bedenine yayılınca, yüzü sapsarı kesildi. Neden böyle hissediyordu ki? Annesiyle hiçbir konuda konuşmaktan çekinmemişti şimdiye kadar.

Uzun süre cevap vermediğini anlayınca sadece başını sallamakla yetindi.

“Önemi yok, benimle konuşabilirsin kuzucum,” dedi Yıldız sevgi dolu bir edayla. Onun hafif tombul yanaklarına tek eliyle iki taraftan bastırdı ve Hakan'ın dudakları öne doğru şişti. Bunu çocukluğundan beri yapardı zaten.

Kadın elini onun yanaklarından çektiğinde “Bunu konuşmayı pek istemiyorum” diye cevap verdi Hakan, ancak sesi çatlamıştı. Tabii ki annesi onun iyiliğini istiyordu ve bu konuları konuşabileceği tek kişiydi. Fakat söylemek istediklerini bir kereliğine bile anlatsa, dayanılmaz ve dönüşü olmayan bir gerçeklikle karşı karşıya kalacağını anlayabiliyordu.

“En azından o kırmızı zarfı görebilir miyim, küçük kâhincim?” diye sordu Yıldız sesini alçaltarak.

Hakan boğazı düğümlenmeden önce midesinin kaybol-duğunu hissetti, ama sonra ruhsuz bir sesle “Ceketimin cebinde,” diye cevap verdi. Hastaneden ayrılmadan önce zarfı Selma'dan geri almıştı.

Yıldız ayağa kalkınca, gardırobu açıp Hakan'ın ceketinin cebini buldu. Sonra içinden o kırmızı zarfı çıkardı. Hakan yatakta arkasını döndü. Bir süre sonra zarfın içindeki kâğıdın çıkarılma sesini duydu. Biraz daha zaman geçince annesi, cılız bir sesle “Hakan,” dedi. Hakan tekrar önüne döndü. Annesinin sevimli yüzü, az önceki sıcaklığını kaybetmiş, bembeyaz olmuştu. Ağzı bir karış açık kalmış, normalde cıvıl cıvıl parlayan, ama şimdi ifadesiz bakan gözleri, donuk ve soğuk olarak kâğıdın üzerindeydi.

Hakan güçlü bir nefes alarak yatağında doğruldu ve beyaz kâğıdı onun elinden alıp okudu.

“Sınav Bir: Sabır... Bitti...”

Sınav Dki: Cesaret... Bitti...

Sınav Üç: Korku... Bitti...

...ÖLECEK...

Sınav Dört: Kendine inanç... Serbest kaldı...”

Yazılar, daha önceden de gördüğü değişik ve zarif el yazısıyla yazılmıştı.

Hakan “Bu-bu ne?” diye sordu annesine kesik kesik.

Kafasını kaldırdığında annesi odadan dışarı çıkıyordu. Hakan onu takip etmek için ayağa kalktı.

“Anne neler oluyor?” diye sordu ona. Önüne geçti, ama kadın cevap vermedi. Hayalet görmüşe benziyor, gözleri Hakan'dan başka her yere bakıyordu.

Yıldız “Ben- ben koşuya gidiyorum,” dedi yavaşça. “Sonra konuşuruz.”

“Bunun anlamını biliyor musun?” diye sordu Hakan, ama kadın cevap vermeden ayakkabılarını giymeye başladı. Biraz sonra da sokak kapısından dışarı çıkıp gitti. Hakan ise elindeki kâğıtla ortada kala kalmıştı. Bütün bunlar ne demek oluyordu. Kâğıdı zarfın içine itti ve onu ceketinin cebine koymadan önce üstünde yazan ismi gördü: Ceren...

Hakan bunun kim olduğunu bile bilmiyordu, fakat “Ceren” her kimse kesinlikle tehlikedeydi. Sınav On Dokuz

30

2. Bölüm: Üçüncü Yaşam

Annesi koşudan geldiğinde, onunla pek konuşmadı. Sorularına kısa yanıtlar vermekle yetindi.

“Sonra anlatırım,” dedi ona. “Şimdi çok yorgunum.”

Gayet sakin görünüyordu. Daha önceki şoku üzerinden atmış gibiydi.

O gece sabaha kadar gözüne uyku girmeyeceğini sanıyordu, lakin uyandığı zaman çoktan gün doğmuştu. Hakan giyinip okul için kalktığı anda, annesi çoktan işe gitmişti bile.

Sabah haberlerini televizyondan izlediğinde ise herhangi bir ölüm haberi veya yangının olmadığını gördü. Belki de sadece halüsinasyon görmüştü. Bunu kafasından kovmak için bugünkü planlarını düşünmeye başladı.

Aslında tek bir dersi vardı. Daha sonra Çiğdem'le buluşacaktı, ancak onunla görüşene kadar okulda ne yapacaktı. Bunu düşünüyordu ki; Çetin onu cep telefonundan aradı.

“Napiyosun, abi?” diye sordu Çetin.

“Birazdan okula gidiyorum,” dedi Hakan halasının yaptığı kaşarlı tostı çiğnerken.

“Güzel,” dedi Çetin. “Bizim kızlarla saat onda Green'in önünde buluşcam, gelcen mi?”

Hakan biraz düşündü. Çiğdem ile olan randevusu, şimdi aklından uçup gitmişti.

“Tamam,” dedi Hakan. “Arabayı alıyorum. Ama bizim kantine gelin. Ben çoktan dersten çıkmış olurum.”

“Süpersin oğlum,” dedi Çetin gülerek. “Saat onda.”

Hakan telefonu kapadı ve halasından onun arabasının anahtarlarını aldı. Zira halası bir haftalığına iş yerinden izin almıştı. Söylediğine göre bugün evde temizlik yapacaktı.

“Dyi kullan,” dedi Yasemin. “Ehliyetini de unutma sakın.”

Hakan apartman kapısının önüne park edilmiş, metalik gri Citroën'e bindi. Kontak anahtarını çevirince, araba sessizce çalıştı. Zamane arabaları böyle sessizdi. Aslında Hakan, babasıyla yaptıkları otomobil dersleri sırasında kullandıkları Toros'u özlüyordu. O gerçek arabaydı işte.

Bunun gibi debriyajsız, otomatik vites değildi. Arabayı gerçekten kullandığını hissini vermiyordu bu yeni arabalar.

Babasıyla otomobil kullanma derslerine on dört yaşındayken başlamışlardı. Tabii o zamanlar yaşı küçük olduğundan ehliyet alamamıştı ve kimse ona araba vermiyordu. Ama şimdi işler değişmişti.

Doğa, baharı sevinçle kucaklamışçasına karşılarken, sabahın erken saatlerinin yaydığı sıcaklık iliklerine kadar işlemişti. Böyle bir havada insanın kötü bir ruh hâli içinde olması beklenemezdi. Hakan, dün gece zarfta bulduğu şeyi çoktan unutmuştu bile.

Bugünkü hava gezmek için gerçekten idealdi. Nisan ayı biterken, havanın bu kadar güzel olması beklenir gibi bir şey değildi aslında. Gökyüzünde buluttan eser bile yoktu.

*

Dersten çıktığında, yanında Cem, onun sağında Ahmet ve Canan, içlerinde en uzun boylu olan Selim, onunla birlikte gelen ve kimsenin çok iyi tanımadığı Mehmet, Canan'ın arkadaşı Yeliz, Sevgi ve Yeliz'in sevgilisi üçüncü sınıftan Kemal ile birlikte kantinde oturuyorlardı. Hakan bir yandan hamburgerini yiyor, bir yandan da konuşmaları dinliyordu. Selim ise koca ellerini masanın üstünde birleştirmiş kaşlarını çatıyordu.

Selim'i eskiden okulda kimse tanımazdı. Onunla tanışıp, konuşan tek kişi Hakan olmuştu. Selim'in tek arkadaşı Mehmet'ti önceleri. Ancak şimdi Selim'in uzun boyunun yanında hepsi çok kısa kalıyordu, anlattığına göre, böyle uzun boylu olmasının sebebinin babasına bağlıyordu. Çünkü diğer insanların düşünceleri onun basketbolu sevdiği yönündeydi. Ama Hakan onun basketbolda berbat olduğunu görmüştü.

Ahmet ve Canan'ın arası şu an gayet iyi görünüyordu. Birlikte Cem'in hararetle anlattığı haberi dinliyorlardı. Yeliz ve Kemal ise son derece tedirgin olmuşlardı.

Hakan hamburgerini bitirip, elini yüzünü kâğıt mendille silmişti ki; Çetin ve kızların kafenin içine girdiklerini ve onların masasına geldiğini gördü. Çetin, lacivert gömleğinin

31

Sınav On Dokuz

2. Bölüm: Üçüncü Yaşam

altına siyah kumaştan bir pantolon giymişti. Son derece ciddi ve hepsinden yaşça büyük görünüyordu. Funda, üzerindeki mavi dar bir kot pantolonu ve şişe yeşili ama çizgili bluzu ile her zamanki gibi göz alıcıydı.

Sezen ise, modası geçmiş giysiler ile karşısındaydı. Hakan onlar gelince ayağa kalktı. Hepsini arkadaşları ile tanıştırdığında, Hakan'ın yanındaki sandalyelere geçtiler. Funda, Hakan'ın diğer yanına oturmuştu.

“Babam anlattı, onları bir sokakta bulmuşlar,” dedi Cem esmer yüzünü kısarak. “Görmüş, vücutları kesilmiş.”

Selim kalın sesiyle “Şunu baştan anlatsana” dedi.

“Babam anlattı işte. Bu sabah haberlerde vardı. Üç ceset bulmuşlar. Sokağın birinde, vücutları falan kesilmiş, biçilmişti,” dedi Cem.

“Baban polis mi?” diye sordu Funda ilgiyle. Hakan onun kaliteli parfümünün kokusunu ciğerlerine çekerken bir anlığına kendinden geçeceğini sandı.

Cem ise soruyu kimin sorduğunu yeni görmüştü. Sonra Hakan'a bakıp, dudağının kenarıyla gülümsedi.

Hakan'ın uzun zamandır ondan hoşlandığını biliyordu ve burada onu böyle yanında otururken görünce, kendini zor tutmuştu anlaşılan. Bozuntuya vermeyip “Evet” diye cevapladı ve devam etti: “Dudaklarını falan kesmişler”

“Dudaklarını mı? Kimler öldürülmüş?” diye sordu Canan iğrenerek. Bir eliyle de kendi ağzını kapattı.

“Serseri üç tipmiş,” diye cevapladı Cem. “Seri cinayet olabilirmiş.”

“Gerçekleşme oğlum. Seri cinayetmiş. Hadi be!” dedi Hakan. Onun abarttığını düşünüyordu. “O sadece ucuz Amerikan filmlerinde olur.”

Herkesten Hakan’ı onaylama nidaları yükseldi. Hepsi adına konuşmuştu anlaşılan.

“Yo, yo! Türkiye’de de oluyor. Kayseri’de de bir seri cinayet davası olmuştu. Ama katili yakalandı,” dedi Selim olaya el atmış gibi.

“Ciddi misin?” diye sordu Yeliz masanın karşısından şaşkınlıkla.

“Tabii,” dedi Selim. “Ben Kayseriliyim de oradan biliyorum. Beş altı sene önce olmuştu. Adam av tüfeğiyle üç kişiyi öldürmüştü.”

Cem ise destek geldiğine sevinmiş hâlde konuşmaya devam etti: “Babam başka karakoldan uzman polis getirdiklerini söyledi. Davaya o bakıyormuş.”

Aslında Cem’e inanmak biraz zordu, çünkü duyduğu her şeyi abartırdı. Lakin bu sefer elinde kanıtla gelmişti. Masaya yerel gazete olan Kıvılcım’ı açıp onlara haberin kaynağını gösterdi.

Sezen başını eğdi ve sadece başlığı okudu: “Bursa’da üçlü cinayet!”

“Vay be!” dedi Çetin konuşmaya aniden dalarak. “Bunu neden daha önce göstermedin?

Bunlardan Dstanbul’da da çok oldu. 2000 ve 2001 de bir sürü seri cinayet olmuştu.”

“Gerçekten mi?” diye sordu Sezen ilgiyle, onun elini tutmuştu. “Nerden biliyorsun bakalım?”

“Ben de Dstanbulluyum,” dedi Çetin alay edercesine. “Gazete okuyorum da oradan.” diye ekledi hemen.

“Bunun seri cinayet olduğu yazmıyor ki gazetede,” dedi Ahmet kalın kaşlarını çatarak gazeteyi okurken.

Cem hemen masaya doğru eğildi ve “Babam da emin olmadıklarını söyledi. Normalde olmayabilirmiş, zaten. Ama yanına getirdikleri uzman polis öyle olabileceğini söylüyormuş.

Yani cinayetlerin devam edebileceğini söylüyor,” dedi alçak sesle.

Hakan bütün bu cinayet haberlerinden iyice sıkılmıştı.

Çetin onun yüz ifadesini fark edince, hemen ayağa kalktı ve “Biz kaçıyoruz,” dedi hepsine.

“Hepinizle tanıştığımıza çok memnun oldum.”

“Evet,” dedi Hakan ayağa kalkarak.

Sınav On Dokuz

32

2. Bölüm: Üçüncü Yaşam

Herkes Çetin’e ve kızlara karşılık verdiler. El sıkıştılar. “Nereye?” diye sordu Cem.

Hakan ona doğru göz kırptı ve “Biraz dolaşıcaz,” dedi. “Dyi bakalım,” dedi Cem gülümseyerek.

Hakan Citroën’den çok hoşlanmasa da, şu an kızlara hava yapabileceği gerçeğiyle seviniyordu. Zarfa ve annesinin gizemli davranışına ait hiçbir kaygısı kalmamıştı.

33

Sınav On Dokuz

2. Bölüm: Üçüncü Yaşam

Yedinci

Hakan, arabayı kullanırken, Funda şoför koltuğunun yanına, Çetin ve Sezen ise arka koltuğa geçti. Yeniden mağazaları gezmek isteyen kızları zar zor ikna ederek sinemaya götürdüler.

“Neyse paçayı kurtardık, abi ya,” dedi Çetin arkadan, Hakan’ın kulağına. Hakan kızlara belli etmeden yavaşça güldü.

Hakan, Funda ile bu kadar rahatça konuşabileceğini düşünseydi, onunla çok önceden tanışırdı. Ondandır hoşlandığını çok iyi biliyordu. Yeşil gözlerinin yaydığı sıcaklık, nefesini kesecek gibiydi. Ancak yine de kendisini ona çok yakın hissetmiyordu. Muhtemelen yeni yeni konuşuyor olmalarının sonucuydu bu. Aslında onunla olmak bir rüyada yaşamak gibi geliyordu.

Sinemada aşk filmi yoktu. Onlarda akla en yatkın olarak bir korku filmine gitmeyi düşündüler. Ama gittiklerine biraz pişman oldular. Zaten iki film oynuyordu. Birisi çizgi filmi, diğeri ise “Testere” isimli bir filmi.

Sinemadan çıktıktan sonra, tek bildikleri şey afallamış olduklarıydı. Hakan filmi nefesini tutarak izlemişti. Funda bazı sahnelerde çok korkup, Hakan’a sarılıyordu. Hakan bir anda kendini garip bir durumda buldu, fakat o da ona karşılık vermişti.

Filmde bir katil kurbanlarını bir yere hapsediyor, daha sonra onlara hayatlarıyla ilgili oyunlar oynatıyordu. Aslında katil kimseyi öldürmüyordu. Oyunlar sırasında kurbanlar kendilerinin ölümüne sebep oluyorlardı. Filmin sonunda bütün bunların arkasında kim olduğu ortaya çıkınca, Hakan’ın ilk tepkisi “Yuh be!” olmuştu.

Çetin onları başka bir kafeye götürdü. Bu sefer kimsenin Türk kahvesi istememesi, Hakan’ın keyfini daha da arttırdı. Uzun süre boyunca, herkesin bahsetmekten hoşlandığı konulardan konuştular. Üniversiteli gençlerin bu zamanlardaki sevdiği konular, çok fazla değildi zaten. Amerika’nın Türkiye’yi nasıl sömürdüğü, hangi mankenin daha güzel olduğu, en sevdiği şarkılar, en güzel filmler ve kitaplar, izledikleri filmin genel bir bakış açısı(Bu konuda kızlar suskun kaldılar, çünkü bahsetmek bile hoşlarına gitmiyordu) gibi yüzlerce şeyden bahsettiler. Bir saat kadar sonra, Sezen saatine baktı ve “Yarın sabahtan sınavımız var” dedi onlara. “Cumartesi ne sınavı?” diye sordu Hakan. Kız cevap vermeden ayaklandı. Funda ona kızgınlıkla bakıyordu, fakat Sezen acele ederek onu da kolundan tutup kaldırdı.

“Hiç çalışmadım,” dedi onlara. “Hadi gidelim.”

Hakan da saatine baktığında, birden Çiğdem ile buluşması aklına geldi. Neyse ki geç kalmamıştı. Daha Çiğdem’in dersten çıkmasına yarım saat vardı.

Arabayla kızları evlerine bırakan Hakan, Funda’nın oturduğu yeri görünce pek şaşırmadı. Gayet lüks daireleri olan Sezimkent idi. Ev arkadaşı Sezen de Funda ile birlikte, arabadan inmeden önce Çetin’i öptü. Funda, Hakan’a “Görüşürüz” diyerek gülümsedi sadece. Hakan karşılık verince, Çetin arabanın ön koltuğuna geçti. “Okula gidecek misin?” diye sordu. “Benim okulda işim var.”

“Tabii,” diye cevap verdi Hakan, kolundaki saate bakarak. “Arkadaşımla buluşacaktım.” Tanışmaları bu kadar kısa sürede olmasına rağmen, Hakan onu kendine yakın biri olarak görüyordu. Sanki aralarında görünenden çok daha değişik bir bağ vardı.

“Eee?” diye sordu Çetin. “Ne düşünüyorsun Funda hakkında?” Hakan gaza basarken “Güzel kız” dedi fazla bir şey söylememek için. Etraftaki ağaçlıkların ve çiçekli bahçelerin büyüleyici güzelliğine aklı gitmişti. Fısıkiyelerin apartmanların önündeki bahçeleri sularken çıkardığı sesler kulağına geliyordu.

Sınav On Dokuz

34

2. Bölüm: Üçüncü Yaşam

Güneş ışınlarının, uçuşan su zerreciklerine değmesiyle, bin bir ayrı renge bürünerek ona doğru yansıyor olması, nefesini kesmişti adeta.

“Ondan hoşlandığını biliyorum,” dedi Çetin yavaşça. “Merak etme sanırım o da senden hoşlanıyor.”

“Onunla konuştun mu yoksa?” diye sordu Hakan şok olarak, bir anda manzarayı unuttu.

“Tabii ki,” dedi Çetin ince bir alayla. “Senin konuşacağın yoktu. Seninle tanıştırmadan önce, kızı çektim kenara.”

“Ne dedin?” diye sordu Hakan heyecanlanarak.

“Dedim ki, Hakan diye bir arkadaş senden hoşlanıyor. Seninle tanışmak istiyormuş da bir türlü fırsatını bulamamış,” diye cevap verdi Çetin.

“O zaten seni tanıyormuş sanırım. Dsmini söyleyince, Yeliz miydi? Bir kız arkadaşını tanıdığını söyledi. Ona sormuş neden sürekli bakıyorsun diye. Arkadaşın seni ele vermemiş tabii. Sonra- oğlum önüne baksana,” diye ekledi ön camı işaret ederek.

Hakan az kalsın bir çöp bidonuna çarpacaktı ki; direksiyonu son anda çevirdi. “Sonra?” diye sordu gözlerini yoldan ayırmadan.

“Senin kim olduğunu biliyormuş yani. En azından senden hoşlanıyor, yani sanırım. Onu çağırdığımda kabul ettiğine göre, herhâlde hoşlanıyordur. Sezen’den öğrenemiyorum, kızları bilirsin. Birbirlerinin sırlarını saklarlar hep,” diye cevap verdi Çetin. “Çıkma teklif edeceksen biraz çabuk ol, tamam mı?”

Hakan başını sallayıp onu onayladı.

Okula geldiklerinde Hakan arabayı park ederken, Çetin işinin acele olduğunu söyleyip hemen indi.

Hakan geç kalmadığını ümit ederek Çiğdem’in fakültesinin önüne gitti. Ancak Çiğdem orada değildi. Saat tam ikiyi on geçiyordu. Yani on dakika geç kalmıştı. Etrafa bakındı, ama okulun kampüsündeki tahta banklara oturmuş öğrencilerin arasında onu seçemedi. Evlerine giden öğrenciler arasında da yoktu.

Az sonra binadan çıkan iki kız arasında Çiğdem’in de olduğunu görünce, içi rahat etti. Hakan merdivenlerden çıkarken tökezledi. Az kalsın düşüyordu.

“Aaa! Hakan,” dedi Çiğdem yanındaki iki kızla konuşmayı keserek.

“Merhaba,” dedi Hakan ona. Üzerindeki siyah kot pantolona ve kollarını sıyırdığı unutma benî mavisi çizgili gömleğine çeki düzen verdi.

Çiğdem yeşil gözlerinde beliren bir suçluluk ifadesiyle “Çok beklettim mi?” diye sordu.

“Pek değil,” dedi Hakan gülümseyerek. Aslında kendisi de geç kalmıştı, ama bunu ona söylememeyi tercih etti.

Çiğdem, ilk olarak yanındaki kızları ona tanıttı.

“Bu Şeyda,” dedi. Onun da saçları Çiğdem gibi kıvrır kıvrırdı, ancak siyah ve kısaydılar. Kot sayılabilecek, kadifeye benzer mavi bir kumaştan pantolon ve göbeğini açık bırakan bir tişört giymişti. Tipik üniversiteli genç kız imajı çiziyordu.

“Aylin,” diye tanıştırdığı diğer kız ise minyon biriydi. Ufacık elleri ve kalp şeklinde pembe bir yüzü vardı. Kıyafetleri Sezen ile yarışabilecek kadar demodeydi.

Çiğdem ise üzerinde çok sade görünen buz mavisi bir kot bulunuyordu. Ancak onun üstüne giydiği, yine aynı renk incecik bluzunun üzerindeki desenler, yeşil gözlerinin rengini ön plana çıkarmıştı. Bukle bukle saçları ve içtenlikle parlayan hafif çilli yüzünün müthiş güzelliği, Hakan’ın midesinin zıplamasına neden oldu. Kusursuz görünen vücudu, onun ruhunun bir yansımasıydı adeta.

Onu yanaklarından öperken pahalı parfümünün, Hakan’a yaptığı şey adeta bir sihirdi. Kendini birden bırakmıştı.

Hakan, Çiğdem’in kıyafet değişikliğinden bu kadar etkilenebileceğini hiç düşünmemişti. Göğsünde bir şeylerin kabardığı hissi bedenine egemen olurken, bir süre kimsenin

35

Sınav On Dokuz

2. Bölüm: Üçüncü Yaşam

konuşmadığı fikri yayıldı aklına. Çiğdem’in iki arkadaşı eve gitmek istediklerini söyleyip onları yalnız bıraktılar.

Çiğdem, Hakan’ı derin bir uykudan uyandırmışçasına “Hadi kantine gidelim” dedi yanına geçerek. Anlaşılan Hakan’ın afalladığını fark etmiş, bu yüzden kaçamak bir şekilde gülüyordu.

Fen-Edebiyat Fakültesinin kantinine girdiklerinde Çiğdem ile bir masaya geçtiler.

“Nasılsın?” diyerek masanın karşısından lafa girdi Çiğdem.

Onunla eski sınıf arkadaşlarından, birlikte oynadıkları oyunlardan(Çiğdem kız olmasına rağmen misket bile oynamıştı), eski mahalledeki kendi kendine konuşan yaşlı amcadan tut da ailelerinin şimdi ki durumuna kadar, her şeyden konuştular. Hakan konuştukça daha çok

açıldı. Üzerindeki ilk şaşkınlığını hemen atabilmişti çünkü. Günün ilk yarısının iyi geçtiğini düşünürken, diğer yarısının daha iyi geçeceği hissi yayılmıştı bedenine.

Babasının ölümünü de anlattı Hakan, tabii detaylarına pek inmeden. Bunu uzun zamandır hiç kimseyle konuşmadığını hatırladı. Çiğdem’e sadece babasının öldüğünü öğrendiği andaki duygularını açabilmek bile, büyük bir boşluğun dolduğunu gösteriyordu Hakan’a.

Çiğdem’in yanında kendini huzurlu ve sakin hissediyordu. Ondan yayılan bir çeşit pozitif enerji, Hakan’ı esir almış gibiydi. Babasının ölümünden bahsederken, Çiğdem’in yeşil gözlerinden bir an yaş geldi. Sonra Hakan’ın masada duran elinin üzerine kendi elini koydu onu teselli edercesine.

Ancak daha sonra bu konular kapandı. Hakan kantinden bir iki bisküvi ve gazoz aldı. Çiğdem de benzer şeyleri istemişti ondan.

Hakan bu kadar çok ortak noktası olan biriyle daha önce karşılaşmamıştı. Belki de, aynı çevrede geçmiş çocukluğun verdiği bir yakınlıktı.

Kızın sözleri, davranışları ve yüzünün verdiği ince mimikler, Hakan’ın ruhuna işlerken, saniyeler dakikaları, dakikalar saatleri kovaladı.

Anlattığına göre, arada bir Teyzesinin evinde kalıyordu.

“Ona kafede de yardım ederim bazen,” diye ekledi Çiğdem yavaşça gazozundan bir yudum alırken. “Hani kız arkadaşınla gelmiştin ya.”

Hakan bir anda gerçeğe döner gibi oldu. Funda aklına geldiğinde, onu uzak bir geçmişe ait biri gibi görmeye başladığını fark etti. Sanki Çiğdem’in sıcaklığının büyümesine bir anda kapılmış, yaşamına ait diğer her şey aklından uçup gitmişti. Kalbinin derinliklerine gömülen şeylere kaygıları da dahildi. Bundan hiç de şikâyetçi değildi. Şu anda tek arzuladığı şey, Çiğdem ile olmak ve onunla uzun sohbetler etmekti.

“O kız arkadaşım değil,” dedi Hakan dürüstçe.

“Dnanayım mı?” dedi Çiğdem saçlarıyla aynı renk kahverengi kaşlarını çatarken. Hakan onu onaylayarak başını salladı.

Heyecanla konuşuyorlardı ve Hakan onları böyle görenlerin, kaçık olduklarını düşünebileceğini tahmin ediyordu. Dkisi sandalyelerini birbirlerine yaklaştırmışlar, yanlarından geçen eksantrik tipleri süzerek, hafif alayla karışık, ince ince eleştiriyorlardı. Kahkahalarla uzun süre sarsıldıkları zamanlar oluyordu. Hakan uzun süredir hiç bu kadar eğlenmemişti. Bir an geçmişe döndüğünü sandı. Hiçbir derdinin olmadığı zamanlardı bunlar. “Amcanın bıyıklı kızı Yeşim Abla evlendi mi?” diye sordu Çiğdem gülerek.

Hakan bunu bile hatırlamasına şaşırmıştı, lakin “Evlendi tabii,” diye cevap verdi ve gülmemek için kendini zor tuttu.

“Kocası da bıyıklıdır umarım. Karı koca evde birbirlerine bakıp bıyık bürüyorlardır,” diye kahkahayı patlattı Çiğdem, ama o da kendini tutmak zorunda kaldı. Hakan da kahkahalara gömülürken kendini bırakamadı. Bu resmen zalimlik olurdu.

“Allah göstermesin,” diye iç geçirdi Çiğdem masaya vurarak. “Alay ediyoruz, insanın başına gelir.”

Sınav On Dokuz

36

2. Bölüm: Üçüncü Yaşam

Kahkahalar, zamanı uçururken Hakan “Nasıl oluyor da, senin erkek arkadaşın yok?” diye sordu.

Çiğdem beyaz dişlerini ortaya çıkartmadan gülümsedi ve “Olmadığını nereden biliyorsun?” dedi sinsice. Kısa kesilmiş koyu kırmızı renk ojeli tırnaklarıyla masayı tıkrıdarmaya başladı.

“Yani var mı?” diye sordu Hakan.

“Aslında var-dı,” dedi Çiğdem sondaki “dı” yı vurgulayarak. “Ayrıldık, ama hâlâ görüşmek istiyor. Bizim sınıftan Erkan diye bir çocuk.”

Kısa bir sürede gazozlarını bitirdiler.

Çiğdem “Yavaş yavaş kalkalım mı?” diye sordu Hakan’a. Sonra bileğindeki dijital saate bakınca “Saat dört buçuk olmuş.” diye ekledi.

“Bir yere yetişmen gerekiyorsa-

“Aslında evet,” diye sözünü kesti Çiğdem. “Beş buçukta teyzemin evinde olmam lazım. Ona söz verdim de.”

“Halamdan arabayı almıştım,” dedi Hakan sesini fazla hava atmak ister gibi çıkarmadan. “Dstedığın zaman bırakırım.”

“Aslında ev biraz uzakta kalıyor. Otobüsle kırk beş dakika falan sürer,” dedi Çiğdem.

“Tamam işte,” dedi Hakan. “Arabayla daha hızlı olur.”

“Peki,” dedi Çiğdem onu onaylayarak. “En azından biraz yürüyelim. Ayaklarımız açılsın.”

Konuşmaya ilk başladıklarında insan dolu olan kalabalık kantin, şimdi neredeyse boşalmıştı. Çiğdem’le birlikte binanın dışına çıkarak, yavaşça yürümeye başladılar. Hakan ellerini cebine atmıştı.

“Peki kahinliğin nasıl gidiyor?” diye sordu Çiğdem.

“Ne?” dedi Hakan şaşkınlıkla.

“Bana sakın hatırlamadığını söyleme,” dedi Çiğdem, ama sonra yüzüne bir anlama ifadesi yerleşince “Doğru ya, sen bilmiyorsun,” diye ekledi.

“Neyi?” diye sordu Hakan. Dstanbul’dayken bu konuda hiçbir şey bilmiyordu çünkü.

Çiğdem’i en son gördüğünde dokuz yaşındaydı. O zamanlar bu yeteneğinden kendisinin bile haberi yokken, Çiğdem’in bunu bilmesini çok garipsemişti.

“Evet, bilmiyorsun,” dedi Çiğdem hafif bir ciddiyetle, ama hâlâ gülümsüyordu. Bir yandan yürürken, diğer yandan kollarını birbirine kavuşturmuş arada bir yanlarından geçen insanlara göz gezdiriyordu.

Sonra başını ona çevirdiğinde, Hakan’ın hâlâ boş gözlerle ona baktığını gördü ve “Hani bana rüyanda gördüklerini anlatırdın ya,” dedi.

“Evet?” dedi Hakan devamının gelmesini bekleyerek.

Çiğdem kuvvetlice bir nefes alarak “Onların hepsi gerçek oluyordu. Dşte annemi arının sokması, babamın ufak bir araba kazası geçirmesi, benim kolumu yaralamam,” diye cevap verdi ve sonra soluğunu ağır ağır dışarı saldı.

“Gerçekten mi?” diye sordu Hakan hayretle. Bunların nasıl oldu da daha önce hiç duymamıştı.

“Tabii,” dedi Çiğdem içtenlikle, yeşil gözlerini ona odaklamıştı. “Babam senin görücü olduğunu söylerdi. Tabii şimdi medyum -

“Peki neden bana hiç anlatmadın?” diye sordu Hakan onun sözünü keserek.

“Çünkü annemler sana söylememi yasakladılar. Ben de çocuktum o zamanlar. Pek anlamıyordum zaten,” diye cevap verdi kız. “Ama bir kere annemler konuşurken duymuştum. Sanırım baban senin bunları bilmeni istemiyordu.”

“Neden ki?” diye sordu Hakan. “Sonradan öğrendim ama.”

37

Sınav On Dokuz

2. Bölüm: Üçüncü Yaşam

“Gerçekten mi?” diye sordu Çiğdem. Hakan onu onaylayınca “Babanın neden bilmeni istemediğini anlamıyorum,” diye ekledi.

Hakan bunu aklının bir köşesine not etti. Daha sonra annesine soracaktı. Bir süre düşüncelere daldığında Çiğdem “Eee?” diye sordu.

“Eee- eee ne?” dedi Hakan gülerek.

“Medyumluk yapıyor musun hâlâ?” dedi ona. Sesini ürkütücü yapmaya çalışıp gözlerini kocaman açarak “Bana geleceğimde neler olduğunu söyleyecek misin, kâhin?” dedi. Birlikte güldüler.

Hakan boğazını temizleyerek vakit kazandı ve gerçeği anlatmak istemedi. Şimdi bu anın tadını kaçırmak istemiyordu. O yüzden “Ufak tefek şeyler biliyorum bazen,” diye cevap verdi. “Ama önemsiz şeyler.”

Çiğdem konuyu fazla uzatmadı. Ayakları onları Hakan’ın fakültesine kadar getirirken, Çiğdem, Hakan’a aşk hayatı hakkında sorular yöneltmeye başlamıştı.

“Sadece merak ediyorum,” dedi Çiğdem. “Kimseyle çıktın mı buradan?”

“Aslında okuldan arkadaşım Yeliz’in bir arkadaşıyla çıkmıştım. Adı Derya” dedi Hakan.

“Eee ne oldu peki?” diye sordu kız ısrarla.

“Bir şey olmadı,” diye cevapladı Hakan. “ Dki ay sonra ayrıldık. Bir daha da konuşmadık. Ya sen?”

“Pek uzun bir şey olmadı,” dedi Çiğdem yavaşça ayaklarını izleyerek. “Erkan hayatımı berbat ediyor, başka bir şey yok.”

Sınav On Dokuz

38

2. Bölüm: Üçüncü Yaşam

Sekizinci

Hakan, Çiğdem’i arabayla bırakmak için ikna etmişti zaten. Ama ondan ayrılmayı hiç istemiyordu. Büyük ihtimalle kız, Hakan’ın çocukluğunun büyük kısmını doldurmuş olduğu için, zamanla unutulmuş duygular yeniden ortaya çıkmıştı. Annesi ve halasının bahsettiği çocukluk aşkı ger-çekti demek ki. Funda ise, şimdi ona göre, uzak bir geçmişten kalan tatlı bir anı gibi, hüznü bir meltemin bir polen tanesini uçurarak hiç bilinmeyen yerlere götürmesi kadar sönük kalıyordu.

Sanki bütün bu düşünceler kanatlanıp Citroën’in penceresinden dışarı süzölmüşçesine, Çiğdem otomobilin kapısını açarak ona bütün sıcaklığı ve çekiciliğiyle gülümsedi ve ön koltuğa oturdu.

Genç bir kızda dolgun kalçalar ve mankenler kadar düzgün bacaklar görmek, Hakan’ın her zaman karşılaştığı bir şey değildi. Aslında dış görünüş sadece göstermelikti. Hakan onunla paylaşabildiği şeylerden ve bütün bunları hiç çekinmeden onunla konuşabilmekten daha çok etkilenmişti.

Çiğdem, doğru düzgün dinleyecek kaset veya cd olmadığı için arabanın radyosunu açmak zorunda kalmıştı. Hakan’ın halasına ait, çok eski zamanlardan kalma Fransız şarkıcıların kasetlerini dinlemek istememişti çünkü.

Mercan Fm, her gün belli saatler arasında ünlü bir şarkıcının şarkılarını çalardı. Şu an ise Sezen Aksu saatiydi. Radyoda “Tükeneceğiz” isimli şarkı çalarken, anayoldan çıkarak yan yola geçtiler.

Yol işaretine dikkat ederek Zencefil semtine doğru yöneldi, ancak elinden geldiğince yavaş gitmeye özen gösteriyordu.

Asma Sokağı’na indiklerinde, trafik ışıklarında durdular. Dlerdeki büyük havuzdan fışkıran suların üç metreye kadar yükseldiğini ve havuzu merkez alarak kesişen üç ayrı asfalt yolu bulundukları yerden gayet rahat görebiliyorlardı. Yollardan biri küçük bir orman olan Asma Koruluğuna gidiyordu(Hakan uzaktaki çam ve kayın ağaçlarının- bir saat sonra batmaya başlayacak olan kıvıllı renkli güneşin ışığıyla oluşmuş- köşeli gölgelerini rahatça seçebiliyordu). Bir diğer asfalt yol üzerinde ise, Osmanlı mimarisini andıran -veya ona benzetilmeye çalışılarak gülünç duruma düşürölmüş olan- dört beş katlı apartmanların yer aldığı bir site vardı. Binaların önlerinde ufak otoparkları bulunuyordu ve yol, girişindeki demir kapıda bir nöbetçinin sadece orada yaşayanların geçmesine izin verdiği, küçük uydu kente ulaşıyordu.

Üçüncü asfalt yol, Çiğdem’in teyzesinin evinin olduğu Esken Tepesi’nin yamaçlarına gidiyordu.

Hakan “Orada evler olduğunu bilmiyordum,” dedi daha rahat konuşabilmek için radyonun sesini azaltırken.

“Zaten teyzemden başka kimse oturmaz. Oldukça ıssızdır.”

Otomobil ağaçların kenarından bir rüzgârın sadeliğiyle kaydığı sırada, güneş, batıya ulaşmış olmanın verdiği zaferle on üç saatlik uykusuna dalmaya hazırlanıyordu. Hakan rampaya yükseldikleri için gaza daha çok bastı. Citroën’in normalde son derece sessiz çalışan motorundan az da olsa bir ağlama sesi geldi.

“Zaten hangi araba olsa burada can çekişirdi,” diye düşündü Hakan.

Çevrelerindeki ağaçlar azaldı ve onlar çıplak görünen yamaçlara eriştiler. Yol kıvrıla kıvrıla daha da yükseldiği sırada, güneş tepenin ardında hükümdarlığını sürdürmeye devam ederek onları göremez olmuştu.

Çiğdem ise pencereden dışarıya bakıyordu.

Radyoda Hakan’ın en çok sevdiği “Kalbim Ege’de Kaldı” adlı şarkı başladı.

39

Sınav On Dokuz

2. Bölüm: Üçüncü Yaşam

“Buralara otobüs geliyor mu?” diye sordu Hakan gözünü yoldan ayırmadan. Ama sorunun cevabını kendi de biliyordu.

“Hayır. Ama Asma Sokağı’nın oraya kadar geliyor. Ben de sonra taksiye biniyorum,” diye cevapladı Çiğdem etrafı izlemeye devam ederek.

Hakan hız göstergesine baktığında, saatte seksen kilometre ile gittiğini fark etti ve hızını biraz azalttı. Bu tepeye tırmanan yolda, önüne ne çıkacağını bilmiyordu. Temkinli olmak, her zaman onun güçlü bir yanı olmuştu.

“Teyzene hep gelir misin?” diye sordu Hakan, çünkü Çiğdem’in teyzesi hakkında hiçbir şey bilmiyordu. Daha önce onunla tanışma şansı da bulamamıştı.

“Aslında çoğu zaman,” dedi Çiğdem kısaca. Fakat sonra devam etti: “Yani annem evde değil şu aralar”- biraz düşündü ve gözlerini Hakan’a odakladı- “babamla boşanıyorlar. Bu yüzden annem Dstanbul’a gitti. Ben de-Çiğdem gerisini getiremeden sustu.

Hakan şaşkınlıktan ne söyleyeceğini bilmiyordu. Arabayı yolun sağına yanaştırdı, fakat motoru çalışır hâlde bıraktı.

Kıza dönüp baktığında ise onun gözlerinde yaşlar biriktiğini anladı. Çiğdem başını önüne eğmişti.

“Çok üzıldüm,” dedi Hakan. Bu durumda başka ne söylenebilirdi ki?

Kız, siyah deriden yapılmış bilezikleri, parmaklarında bulunan bir iki tane parlak süs yüzüğü ve boynunda gümüşten yapılmış ince bir zincir kolyeyle tamamen doğal güzelliğinin sadeliğini ortaya çıkarmıştı.

Kızın elini, kendi ellerinin arasına alarak sıkıca tuttu. Hâlbuki bundan fazlasını yapmak istiyor, ona sarılarak saatlerce hiçbir şey düşünmeden onunla olmayı hayal ediyordu. Kız, hafif çillerle kaplı yüzünü kaldırarak buğulu gözleriyle ona baktı. Hakan’ın kalbi yerinden çıkacakmış gibi atarken, Çiğdem’in pembe dudaklarını arzuladığını fark etti birden. Bu istek ruhunun en karanlık köşelerine bile serpiliyor, tüylerini diken diken eden korkuları aklını karıştırıyordu. Kafası allak bullak olmuştu; bir nevi çakır keyif hâlde olan gözlerinin etrafında bulutlar uçuyordu. Kızdan ona doğru yayılarak bir sis perdesi gibi üzerine gelen dürtülerine zar zor hâkim oldu ve ona sadece sarılmakla yetindi. Buklelerle süslü saçlarındaki şampuanın ananas kokusu birden ciğerlerine doluvermişti.

Hakan kısa bir süre sonra onu bırakınca Çiğdem “Affedersin,” diye iç çekti cılız bir sesle. Burnu tıkalı gibi konuşuyordu. “Ben aslında artık- bu-buna alıştım. Fakat yine de insan-Özür dile-“Özür dilemeni gerektirecek bir şey yapmadın,” diye sözünü kesti Hakan eliyle onun yanağını sararak. “Kim olsa üzülür.”

Bu sefer ona sarılan Çiğdem'di. Gözlerindeki yaşları arabanın koltuğuna bıraktı kız. Hakan bu duygularını kelimelerle ifade etmek isteseydi eğer, aklına geleceği sözcükler topluluğu şu olurdu: “Bu kıza sırlısıklam âşık oldum.” Fakat bunu kendisine itiraf edemiyordu. Henüz bunun için çok erkendi.

Beş dakika sonra, kız kendini geri çektiğinde, gözyaşlarını torpido gözünden aldığı kâğıt mendillere silerek burnunu çekerken “Kendimi bıraktım,” dedi boğuk bir sesle. “Kuzenim beni böyle görmesin.”

Hakan ona kendine gelmesi için biraz süre tanıdı. Zaten onun yanından ayrılmak istemiyordu. Radyoda Sezen Aksu'dan “Tutuklu” çalarken, Hakan konuyu değiştirme fırsatını elinden kaçırmak istemedi. “Hangi kuzenin? Cemil mi?”

Arabanın el frenini ileri iterek, gaza tekrar basarken, aynadan arkadan araba gelip gelmediğine baktı. Çiğdem; kızarmış, ama bu hâliyle bile insanın nefesini kesecek kadar güzel görünen -denizin sahile yakın olan yerlerinde ortaya çıkan- mavinin yeşile karışarak oluşturduğu bir göz rengine sahipti. Onlarla Hakan'ın içine işliyordu, adeta. Onun ruhunu bir ağ gibi örerek yeniden şekillendiriyor ve bunu sadece Hakan'ı izleyerek yapıyordu.

Sınav On Dokuz

40

2. Bölüm: Üçüncü Yaşam

“Yok o değil. Bilmemen normal zaten, çünkü daha dokuz yaşında. Yani sen Bursa'ya taşındıktan sonra doğdu,” diye ekledi onu suçlarmış gibi, sanki Hakan kendisini terk edip gitmişti.

Hakan onun ses tonunu fark etti, fakat onun yerine “Adı ne?” diye sordu.

“Ceren.”

Hakan gözlerini yoldan bir anda ayırarak şaşkınlıkla “Ne?” dedi.

“Ceren kuzenim,” diye cevap verdi Çiğdem, onun bakışlarına karşılık vererek.

Hakan'ın midesine birden buz gibi bir sıvı doldu sanki. Gözlerinin önünde dumanlar uçuşmaya başladı. Güçlülükle soluğunu içine çekince, o derin sis kayboldu ve Çiğdem'in endişeli yüzü ortaya çıktı.

Onun bu garip hâlini fark etmiş olan kız “Neyin var?” diye sordu ona.

Hakan birden mutlak gerçeğe geri dönünce, içinden hızla yükselen paniğin durulduğunu fark etti, kendini kaybetmenin sırası değildi. Yola baktı ve arabanın gazını kökledi. Otomobil ileriye doğru hızlanırken, Çiğdem ve Hakan koltuklarına gerilediler.

“Neler oluyor?”

Hakan, korku ve heyecandan kurumuş ve diline yapışmak üzere olan damağını zar zor oynatarak “Kuzenin şu an nerede?” diye sordu.

“Kuzenim mi?” dedi Çiğdem. “Neler-

“Sadece söyle,” diye araya girdi Hakan. Araba biraz düzlüğe çıktığında daha da hızlandı.

“Daha eve gelmemiştir,” diye cevap verdi kız. Gözlerindeki kızarıklık yavaş yavaş çekilerken, endişe onun yerine geçiyordu. “Ona bakıcılık yapacağım diye teyzeme söz verdim. O geldiği zaman evde olmalıyım, ama- HAKAN DDKKAT ET!”

Hakan frene basarak direksiyonu hızla çevirdi ve aniden önlerine çıkan camları buğulu bir Volvo'ya çarpmaktan çok zor kurtuldu. Arabayı tekrar yola soktuğunda, yoğun adrenalin damarlarında hızla akan kanına karışmıştı.

“Bizi öldürecekten,” diye göğsünü tuttu Çiğdem. Hızlı hızlı nefesler alıyordu. “Bundan nefret ettiğimi bilmiyor musun?”

Bunu nerden bilecekti ki? Hakan ona cevap vermemeyi daha uygun buldu. Çünkü söyleyeceklerinin onu çılgın gibi göstermesini şimdilik istemiyordu. Boşu boşuna kuruntu yapmadığını, küçük kızın yanan evin içinde olduğunu biliyordu.

“Hakan beni korkutuyorsun,” dedi kız elleriyle bulabildiği her şeye daha da sıkı tutunurken, araba daha da hızlandı.

Geç kalmamış olmak için dua eden Hakan, asfalt yoldan ayrılan toprak yolu gördü. “Buradan mı?” diye sordu ona, sesinin korku dolu olmasını düşünecek durumda değildi. “Evet,” dedi Çiğdem ince bir sesle.

Direksiyonu hemen sağa kırdı ve taşlık yola saptı. Ayağını gaz pedalından çekmeden ağaçların arasından süratle gidiyordu. Yol üzerindeki tümseklere veya çukurlara dikkat etmediğinden arabanın süspansiyonu onları arada bir zıplatıyordu.

Hakan gözü başka bir görmeyen bir şahin gibi hedefine ilerlerken, ona ulaştığını fark etti. Aynı o kahve falı sırasında olduğu gibiydi. Dki katlı büyük villa...

Üstü yer yer ahşapla kaplıydı, ancak kırmızı tuğlaların oluşturduğu duvarları da vardı. Çatı katı olduğu belli olan bir pencere, onların geliş yönüne doğru bakarken, kiremitli bacasından yükselen dumanın azlığı yangının yeni başlamış olduğuna işaret ediyordu. Evin beyaz ahşap kısımlı duvarlarının üzerinde de alevler oynuyordu.

“Allah’ım!” diye nefesini içine çekti Çiğdem evin içinden yükselen kara kara dumanları görünce. Gözlerindeki kızarıklık tamamen kaybolmuş, yüzü ise bir dehşet ifadesiyle kasılmıştı.

41

Sınav On Dokuz

2. Bölüm: Üçüncü Yaşam

Evin bahçesinin önüne geldiklerinde Hakan freni kökledi. Bahçe çitine çarpmadan durdular. Emniyet kemerini çıkardı ve hemen arabanın kapısından dışarı koştu.

Ev, uçurumun kenarına inşa edilmişti. Güneşin ufuk çizgisine saklanmasını gözleyebilen iki katlı büyük villa, dev bir çam ormanı manzarasına ev sahipliği ediyordu. Zenginlerin yaşadığı bir yer olduğu belliydi. Diz boyu bahçe çitinin ardındaki düzgünce biçilmiş çimler ve rengârenk güllerle süslenmiş kocaman bir çiçek tarhı, evin arkasındaki manzarayla tam anlamıyla bütünleşiyordu. Ama şu an ortaya çıkmış alevler ve duman bu manzarayı bozuyordu.

Dki katlı büyük villanın bahçe kapısının üzerinden atladı. Ön kapıyı saran alevler yüzünden evin çevresinden dolaşmak zorunda kaldı. Böyle evlerde mutlaka bir arka kapı olurdu.

“Dur gitme!” diye bağırdı Çiğdem arkasından. “Evde kimse yok. Kendini -

“Kuzenin evde,” dedi Hakan koşmayı kesmeden.

“Daha eve gelmedi,” diye bağırdı Çiğdem sesini duyurabilmek için.

Hakan onu dinlemedi ve etrafı büyük taşlarla kaplı toprak bahçe yolundan, evin arkasına doğru koştu. Evlerin pencerelerindeki perdeler de yanıyordu. Dçeriye görmek çok zordu.

Biraz daha dolanarak mutfığa açılan büyük cam kapıya geldi.

Kapı kenara itilerek açılan cinstendi. Açmaya çalıştı, ama kilitliydi anlaşılan. Böyle kapılarda kilit olduğunu hiç bilmezdi, lakin işte anahtarlık sokmak için yapılmış yeri gözünün önündeydi. “Zengin işi,” diye geçirdi aklından. Çiğdem’in elinde anahtarlarla koşarak ona doğru geldiğini gördü. Fakat Hakan, vakit kaybetmemek için camı kıracak bir şeyler arandı. Bahçe yolunu belirlemek için konmuş büyük beyaz taşlardan birini yerden aldı ve cam kapıya fırlattı.

Büyük taş içeri girip kapıyı kırdığında Hakan’ın geçebileceği kadar, yer aralandı. Ancak başka bir taşla kenarlarda bulunan sivri cam kırıklarını da temizledi. Tam içeri gireceği anda Çiğdem ona yetişmişti.

“Sen burada kal!” dedi ona. “Dtfaiyeyi çağır çabuk.”

Çiğdem hiçbir şey söyleyemeden, Hakan nefesini tutup, kırık kapıdan içeri daldı. Mutfak kapısından hızla ilerledi. Bir koridora çıktığında yavaş yavaş ilerlemek zorunda olduğunu anladı, çünkü dumandan göz gözü görmüyordu. Nereye gideceğini tam olarak bilmesede hiç durmadı, çünkü artık nefesini daha fazla tutamadığını anladı ve bıraktı.

Plastik ve ahşabın yanık kokusu ciğerlerini doldurduğu zaman, bir an bayılacağını düşündü. Eliyle ağzını kapayarak ilerlemeye devam etti. Oturma odasına girdiğinde, alevler önünü

kesince kendini kenara attı. Deri koltukların ve şömineyle birlikte ona yakın olan halıların yandığını gördü. Pencerelerdeki tül perdeler de alevlerden nasibini almıştı. Yukarıya baktığında ise buzlu camdan yapılmış kocaman bir tavan penceresinin olduğunu gördü.

Hakan daha fazla kendini tutamayacağını anladı, ama sonra aklına gelen fikri uyguladı. Eğilerek yürümeye başladı. Şimdi duman daha az geliyordu. Dumanların en fazla olduğu üst kattaki sahanlıktaki ufak şekli belli belirsiz seçebildi. Biraz daha yaklaşıncı, ilkokul üniforması giymiş küçük bir kızın orada oturmuş, başını sallayarak ağladığını görür gibi oldu “Ceren!” diye bağırdı, ama duman yüzünden ağzını eliyle kapatmak zorunda kaldı. Ceren onu duymamıştı. Evin içine yayılmış kızıl alevlerin eşyaları yakarken çıkardığı sesler ve küçük kızın, yaşadığı paniğin etkisiyle ağlamasının sesleri birbirine karışmış, Hakan’ın buğulanmış beynine bir şimşek gibi çakıyordu. Dsten simsiyah olmuş duvarlara yakın olarak ve hızla yayılan alevlere fazla yaklaşımadan, güçlükle henüz yangının ulaşmadığı ahşap merdivenlere geldiğinde, arkasından bir sesin feryadını duydu.

“CEREN!”

Sınav On Dokuz

42

2. Bölüm: Üçüncü Yaşam

Hakan biraz önce kendisinin olduğu yerde Çiğdem’i gördü. Anlaşılan onu takip etmişti. Şok olmuş, ama hüzünlü yemyeşil gözlerle şu anda Hakan’ın göremediği dumanların arasındaki kıza doğru bakıyordu. “CEREN!”

Çiğdem bahçedekilere benzeyen ama daha ufak beyaz taşları, oturma odasının üstündeki buzlu cama doğru fırlattı. Camlar kırılıp yere düştüğünde dumanlar arasından akşam güneşiyle kaplı mavi gökyüzü göründü. Az kalsın cam parçalarından biri kendi üstüne de geliyordu. Geri çekilerek zor kurtuldu. Yaptığı şey dumanların biraz yok olmasını sağladı, ancak şimdi de alevler daha hızlı yayılıyordu. En azından içerideki hava biraz daha temizlenmişti.

Hakan’ın yanına eğilerek ve hızlı adımlarla geldiğinde Hakan ona “Sen çıldırdın mı? Sana dışarıda kal dedim ya,” dedi.

“Hadi,” diye karşı çıktı Çiğdem kararlı bir edayla. Yüzü ve elleri isten simsiyah olmuştu. Elini ağzına götürerek ciğerleri yerlerinden çıkacak gibi öksürünce, Hakan onunla tartışmanın sadece zaman kaybı olacağını anladı ve onu elinden tutarak, gayretle yukarı doğru koştu. Üst katta bulunan duman yüzünden gözlerinden gelen yaşlar, görüşünü daha da kısıtladı, fakat küçük kızın sesinin olduğu yere doğru, eğilerek ilerlemeye devam etti. Bir an kendini bir hiçliğin ortasında bulmuştu. Ama sonra kendine geldi. Burada kaybettiği zaman ne kadar çok olursa, her şey o kadar kötü olacaktı.

Kapılarla dolu sahanlığa geldiğinde, yere ayaklarını uzatarak oturmuş ağlayan küçük kıza gördü. Çiğdem hemen onun önüne gitti.

Ceren duman yüzünden kararmış, normalde mavi olduğu belli olan etekli ilkokul üniforması giymişti. Ellerini yüzüne gömmüş ağlıyordu. Dki yandan örgülü kahverengi saçları, o başını salladıkça onunla birlikte sallanıyordu.

Çiğdem “Canım,” der demez, Ceren onun boynuna sarıldı. Güçlükle nefes alan küçük kız acıyla boğazı yanarcasına “Bi-bi-lerek yap-madım Çiğdem Abla. Birden alev aldı ş-ş-ö-mine,” diye bağırdı. Hakan, onun yaşlarla dolu kestane rengi gözlerinin korkudan kocaman açıldığını görebiliyor, isli ve kararmış yanaklarının üzerinde, gözyaşlarının yapmış olduğu beyaz izleri kolaylıkla fark edebiliyordu.

“Ben öyle yapmak istem-memiş-tim abla,” dedi Ceren incecik sesiyle. Göğsü hızla kalkıp iniyordu.

“Canım!” dedi Çiğdem onu yanağından öperek. “Hiçbir suçun yok.” Kız hâlâ hıçkırığa hıçkırığa ağlarken Çiğdem onu kucağına aldı. Hakan kıza onun kucağından aldığı zaman, Çiğdem

kıza “Şimdi Hakan Abi’nin boynuna sıkıca sarıl canım,” diye fısıldadı. Hakan ayaklarının el verdiği hızla merdivenlere yöneldi. Yangın oturma odasını tamamen kaplamadan oradan kaçmak en iyisi olacaktı çünkü.

Bir dakika sonra, mutfak kapısından çıktıklarında, Hakan temiz havanın ciğerlerine hücum etmesiyle az kalsın bayılıyordu. Kucağında Ceren ile yanan evden hızlı adımlarla uzaklaşırken, bahçenin üzerinde ezdiği düzgün kesilmiş yeşil çimenlere aldırmadı. Çiğdem de hemen arkasından geliyordu.

Hakan, bahçe çitinden atlayınca durdu ve Ceren’i kucağından toprak yere bıraktı. Nefes nefese kalmış, terden ve isten sınırlı olmuştur gömleği sırtına yapışmıştı. Dizlerinin üstüne çöktü ve uzun uzun öksürdü.

43

Sınav On Dokuz

2. Bölüm: Üçüncü Yaşam

Çiğdem yanına gelince, Hakan ona baktı. Kızın her yeri simsiyahtı, ancak onun soluk alışverişi Hakan’a göre çok daha iyiydi.

Ceren ise kendinden geçmişti, birisi sanki onun göğsünü bütün gücüyle sıkıştırıyormuşçasına nefes alıyordu. Çiğdem, onun göğsüne kulağını dayadı ve soluğunu dinledi. Çiğdem’in kararmış yüzünden düşen gözyaşları yanaklarını temizlerken “Nefes alamıyor,” dedi cılız bir sesle, geri çekildi ve kirli elleriyle ağzını kapattı. “Astım hastası, ilacı evde kaldı.”

Hakan beynine oksijen gittiği için, biraz daha sağlıklı düşünebiliyordu. Ceren’i tekrar kucağına aldı. Bacakları kızın ağırlığını gayet rahat karşılarken, önceki haftalarda spor salonuna gidip vücut çalıştığına minnet duydu. Arabaya doğru var gücüyle koştuğunda Çiğdem de onun peşinden geliyordu.

Sınav On Dokuz

44

2. Bölüm: Üçüncü Yaşam

Dokuzuncu

“Salaklar ordusu!” diye iç geçirdi Recep. Karakolda ona verilen büroda otururken sinirden küplere binmiş hâldeydi.

Köşe başındaki büfeden aldığı “Kıvılcım” adlı yerel gazete, daha ilk günden cinayetleri haber yapmıştı. Bu da demek ki; karakoldan olay yerine gelen birkaç tane boşboğaz polis, haberi hemen dışarıya uçurmuştu. Zaten soruşturmada pek bir ilerleme olmaması da sinirlerini geriyordu. Kurbanların otopsileri bile adli tıp uzmanı olmadığı için henüz yapılamamıştı. Bu yüzden dün akşam Bursa-Merkez’de otopsi uzmanlığı yapan Sinan Can adlı arkadaşını çağırılmıştı. Birlikte tıp fakültesini bitirdikten sonra Sinan, farklı bir yol denemiş ve Adli Tıp Enstitü’süne girmişti. Recep cerrahlık yapmış olsa bile otopsileri ona bırakıyordu. Bu işi yapması gerekenin adli tıp uzmanları olduğunu çok iyi biliyordu. Türkiye’de otopsileri çoğu zaman adli tıp uzmanları yapmadığı için, birçok hata çıkıyordu. Yeterli sayıda uzman yoktu çünkü.

Dopdolu bir dosya dolabı köşede sessizce beklerken, ayakları paslanmış masanın üzerinde duran cinayet dosyasını inceliyordu.

Çevrede katile ait bir çift beyaz spor ayakkabıdan başka bir şey bulunamamıştı. Onun da katile ait olup olmadığı belli değildi zaten. Üzerinde ise bir tane parmak izi vardı.

Buldukları izi Bursa-Merkez karakoluna faks yoluyla gönderdiler. Recep, hemen bir sonuç alacağını umuyordu. Çünkü orada bulunan AFIS sistemiyle bu parmak izinin kime ait olduğu hemen söylenebilirdi. Son birkaç yılda Türkiye’ye dış ülkelerden getirilmiş olan bu sistem, suç işlemiş olanların parmak izlerini kaydeder ve karşılaştırabilirdi. Ancak Türkiye’nin veri tabanında bulunan, yaklaşık beş milyon parmak izinden buna uyan kimse yoktu.

AFIS(Otomatik Parmak Dizi Teşhis Sistemi) ile, tek parmak ve on parmak izleri scanner (tarayıcı) veya CCD kamera aracılığıyla bilgisayar ortamına atılmakta, işlenip tüm düzeltme işlemleri yapıldıktan sonra yine otomatik olarak karşılaştırma yapacak seviyeye gelmekteydi. AFIS saniyede yirmi altı bin karşılaştırma yapabilen bir sistemdi. Bu hızı ve özelliği ile parmak izi arşivlerinde bulunan milyonlarca iz arasından aranan özellikler doğru olarak bulması saniyeler almaktaydı. AFIS'in amacının; parmak izi tespit ve teşhis işlemlerine büyük bir doğruluk ve hız kazandırmak olduğunu bilen Recep, tek izinin de fos çıktığını öğrenince büyük hayal kırıklığına uğramıştı.

Cinayet mahallinde başka hiçbir şey bulunamamıştı. Ne bir saç teli, ne de başka bir iz vardı. Kurbanların üzerinde bulunan yeşil madde de incelenmek üzere, polisin birlikte çalıştığı hastane laboratuvarına gönderilmişti.

Geç saatlere gelindiği hâlde ne otopsi sonucu, ne de o mantar hakkında bir bilgi iletilmişti ona. Soruşturma son derece ağır ilerlediği için, Recep sabahleyin Mesut Özak'ı aramıştı, ancak amiri telefona çıkmamıştı.

Gerçek kanıtlara bir türlü erişemediğinden, katilin nasıl biri olabileceği konusunda çalışmalara başlamıştı. Polisler çoğu zaman cinayet mahallinde bulunan kanıtlarla daha çok ilgilenirdi. Profil çıkarmak hem zordu, hem de bunun hatalı olma olasılığı çok yüksekti. Ama Recep'in başka seçeneği kalmamıştı.

Akşam olunca bürosuna gelen, genelde polisin bu tür olaylarda birlikte çalıştığı Psikolog Ayten Solmaz, Recep'in yazdığı(otopsi tamamlanmadığı için çok fazla uzun olmayan) rapora şöyle bir göz attı ve ufak bir kısmını yüksek sesle onu okudu:

“Cinayet mahallindeki duvarlarda bulunan sıçramış kan, çamur, sürtünme izleri ve kurbanların üzerindeki çeşitli sayıdaki morluklar ve çürükler kurbanların öldürülmeden önce mücadele ettiğini gösteriyor.”

45

Sınav On Dokuz

2. Bölüm: Üçüncü Yaşam

Ayten Solmaz, cinayet mahallinde yapılan araştırmalara bakıyordu. Arada bir kısa yorumlarda bulunuyor veya Recep'e sorular yöneltiyordu.

Recep ise ağzındaki kürdanı çiğnerken, kadının açık yeşil gömleğinde bulunan dekoltesine biraz göz gezdirdi ve sonra bakışlarını kadının pembe yanaklı yüzüne odakladı. Ayten büroya ilk geldiği zaman gülümsediğinde, kadının sol yanağında ufak bir gamze belirmişti. O gamzenin daha uzun süre boyunca ortaya çıkmayacağı belliydi, çünkü elindeki dosya hiçte güzel şeyler içermiyordu.

Masanın önündeki sandalyede bacak bacak üstüne atmış oturuyordu. Omuzlarına düşen kestane rengi saçları, o başını hareket ettirince aynı bir şampuan reklâmında olduğu gibi hafifçe dalgalanıyordu. Fazla makyaj yapmamış da olsa yüzünün aldığı canlı renkler ve kadının -yaşına rağmen- sahip olduğu beden yapısının inceliği Recep'e spor yapan birini hatırlattı.

Parmaklarının hiçbirinde yüzük yoktu. Bu da evli olmadığına dair bir işaretti.

“Yani sizce bunu yapan kişi veya kişiler daha önce cinayet işlememiş mi?” diye sordu Recep ağzındaki kürdanı çıkararak. Bu kürdan çiğneme alışkanlığını iki yıl önce sigarayı bıraktığı için edinmişti.

“Bence öyle,” diye cevap verdi kadın dosyadan başını kaldırmadan. “Bu bir cinayetten çok dinsel bir törene benziyor. Bunun için profile ihtiyacımız yok.”

“Nasıl yani?” diye sordu Recep, sadece sormuş olmak için. Çünkü kendisi de bunu düşünüyordu. “Neden profile ihtiyaç yok?”

“Şu daire içine konulan üçgen işaretinin anlamını bulursanız, katilin ya da katillerin,”-diye ekledi ince bir sezgiyle- “bir daha cinayet işleyip işlemeyeceğini veya neden işlemiş olduklarını da bulursunuz,” diye cevapladı Psikolog Ayten. “Ancak bunların seri cin-“Seri

cinayet olup olmadığı belli değil,” diye müdahale etti Recep hemen. “Kurbanlar aynı anda ve aynı yerde öldürülmüş olarak bulundu. Otopsi sonucu henüz gelmedi, ancak eski bir doktor olarak(burada sesini biraz etkileyici kılmak istedi ve başarılı oldu, çünkü kadın dosyadan başını kaldırmıştı) ve cesetlerin çürümesine bakarak ufak bir tahminde bulunabilirim. Kurbanlar bulundukları andan üç gün önce öldürülmüşlerdi.”

Biraz bekledi. Odaya ışık veren ampule bakınca, kamaşan gözlerini elleriyle örttü ve “Duvarlardaki kan sıçrama izlerini inceledim. Bazı yerlerdeki kanların üzerine, kurbanlardan biri sürünmüştü. Sokağın içinde veya dışında başka iz yoktu. Yani kurbanlar bulundukları yerde öldürülmüş ve orada bırakılmıştı,” dedi.

“Doktor musunuz?” diye sordu Ayten şaşkınlıkla ve elips biçimli gözlüğünü düzeltti. Sanki Recep’in orada olduğunu yeni fark etmişti.

“Evet. Cerrahım ama mesleğimi yapmıyorum,” diye cevap verdi Recep. Kadın ince kaşları havada, hayretler içerisinde kalırken Recep bundan memnuniyet duydu. “Ama şimdi bunları bırakalım. Henüz üç tane cinayet oldu. Cesetler parçalanmış ve duvara çakılmış olarak bulundular. Bulabildiğimiz tek şey bir çift spor ayakkabı ve bir parmak izi o kadar.”

“Kurbanların ne tür bir silahla öldürüldüğünü henüz bilmiyoruz. Yani yaraların ve bedenden koparılmış parçaların hangisinin post mortem(ölüm sonrası) aşamada, hangisinin ante mortem(ölüm öncesi) aşamada olduğu belli değil. Ancak kurbanların vücutlarının çürümesi bazı gerçekleri saklıyor, gergin deri üzerindeki hematom ve çürükler, kişilerin öldürülmeden önce kendini savundukları gerçeğini ortaya çıkarıyor. Hematom, çarpma sonucu derinin altındaki kılcal damarların kopmasıyla meydana gelen kan birikintisidir,” diye ekledi bilgi vermek amaçlı.

Ayten, kendisini kısa bir sürede topladı ve tekrar cinayet dosyasına bakmaya başladı. Recep onun neden bu kadar şaşırdığını anlayabiliyordu. Cerrahlık gibi bir mesleği bırakıp, polislik yapan birini daha önce duymamıştı herhâlde.

“Peki, kişisel görüşünüz olarak söylerseniz. Bir çeşit seri cinayet olacak mı bu?” diye sordu Ayten ilgiyle. Şiş göz kapaklarını kırıştırdı ve ela renkli gözlerini ona odakladı.

Sınav On Dokuz

46

2. Bölüm: Üçüncü Yaşam

Recep elinde olmadan kadının dolgun ve pembe ruj sürülmüş dudaklarına göz gezdirirken buldu kendini. Recep’in yaşında bekâr olmak çekilmez bir şeydi. Bakışlarını, bütün dikkatini ona vermiş olan kadından kaçırarak çukurlu çenesini tuttu. Elindeki dosya fotokopisini inceledi.

“Amirimin isteği üzerine buraya geldim. Eski bir davayla ilgisi olabileceğini düşünüyor,” dedi sakın bir ses tonuyla.

“Benden yine de katilin profilini mi çıkarmamı mı istiyorsunuz?”

“Biraz öyle. Elinizden ne gelirse,” dedi Recep.

“Söylediklerimin sadece tahminlerden oluşacağını biliyorsunuz, değil mi? Bu çok etkili bir yöntem değildir, yanlış çıkma ihtimali yüksektir,” dedi Ayten onu süzerken.

“Elbette biliyorum,” dedi Recep. Nihayet gözlerini ona odaklayabilmişti. “Ancak-Konuşması masadaki cep telefonunun çalmaya başlamasıyla kesildi. Recep kadına

“Affedersiniz,” dedi ve telefona cevap verdi.

“Recep Bey, ben polis şefi Mehmet. Şu an bürodaysanız, çabuk aşağıya gelin,” dedi cırtlak bir ses.

“Neler oluyor?” diye sordu Recep.

“Sanırım bir saldırı daha. Bir itfaiye aracından acil yardım çağrısı aldık. Esken Tepesindeki bir villada yangın çıkmış,” diye cevapladı Mehmet hızlı hızlı konuşarak.

Bu sırada Ayten dosyaya göz atmaya devam ediyordu. Recep ayağa kalktı ve pencereden aşağıya baktı. Sokakta sirenlerini henüz yakmamış üç tane polis arabası

duruyordu. Recep elinde telefon olan Mehmet'i gördü.

"Benimle ne ilgisi var ki?" diye sordu Recep şaşırarak. "Şu an cinayetleri araştırıyor-"Birisi adamlara saldırmış," diye sözünü kesti Mehmet. "On dakika önce yardım çağrısı olmuş. Çağrıyı yapan itfaiyeci arkadaş yeşil bir sıvıdan bahsetmiş, aynı bizim kurbanlardaki gibi. Sonra onlara saldıran adam sizin isminizi söylemiş. Recep Akar'ı da çağır demiş itfaiyeciye. Neler oluyor anlamadım, sizin geldiğinizi kimse bilmiyor ki. Bilse bile isminiz bilinmiyor. Saçmalığın daniskası bu."

Recep anlatılanları biraz şok olmuş biçimde dinliyordu. Mehmet'in daha fazla bir şey söylemesine fırsat vermeden "Geliyorum," dedi.

*

Bindikleri polis otomobilini Mehmet kullanıyor, arka koltukta Recep'in tanımadığı genç bir polis daha bulunuyordu. Recep ön koltuktan ona doğru döndüğünde, arkalarından onları takip eden iki polis arabasını da fark etti.

"Bu benim yeğenim Levent," dedi Mehmet arkasını işaret ederek. "Dki senedir bizle."

"Merhaba," dedi Recep genç polise. Bu adam da Mehmet gibi esmer tenliydi ve kısa siyah saçlarındaki jölenin yaptığı ıslak görüntü yüzünden, saçları otomobilin üst lambasının ışığıyla parlıyordu. Yüzünde tek bir çizginin bile olmaması, teşkilata iki sene önce katılmış biri için gayet normal tabii, diye düşündü Recep. Polis üniforması da, diğer bütün polislerinkinden yeniydi zaten. Gömleğinin kolları ve pantolonu ütülenmiş, şık bir açıyla yakasını düzeltmişti. Recep "Ne zaman orada oluruz?" diye sordu Mehmet'e.

Mehmet trafik içinde diğer araçların onlara yol vermesi için, polis sirenini çalıştırdı ve "Sanırım on dakika," diye cevap verdi.

Arkadan hevesle yine ince bir ses gelince Recep hemen oraya döndü. Konuşan Levent denen polisti. "Sizce aradığımız adam mı bunu yapan?"

"Büyük ihtimalle," diye cevapladı Recep pencereden dışarıya bakmadan önce. Genç adamın teşkilata torpille girdiği belliydi. Polis şefinin yeğeniydi zaten.

47

Sınav On Dokuz

2. Bölüm: Üçüncü Yaşam

"Sanki kendin çok matahsın," dedi Recep kendi kendine. "Sen de babanın parası ve çevresi sayesinde bu kadar hızlı ilerlemedin mi?"

"Bu tam olarak doğru değil," diye karşı çıktı içinden bir ses. Başarılı olmasa asla bu kadar hızlı ilerleyemezdi.

Hava karardığı için çevre yolundan görünen evler, sadece birer gölge gibi bir karanlıkta kalmışlardı. Onlarca apartmanı ve iş yerini geçerlerken Recep, git gide daha da heyecanlandığını hissetti.

Dar bir asfalt yola girip yukarı doğru çıkmaya başladıklarında Mehmet "Yaklaştık," diye bilgi verdi ona.

Otomobil tırmanmayı beş dakika daha sürdürdü ve taşlık yola girdiğinde, Recep Mehmet'e polis sirenini kapatmasını söyledi.

"Katil hâlâ etrafta olabilir," dedi.

Daha da süratle giderlerken karanlıkta kalmış ağaçlar, ürkütücü bir görünüm sergiliyordu.

Recep "Bir insan neden burada yaşamak istesin ki?" diye aklından geçirdi.

Mehmet onun yüz ifadesine baktığında, sanki içini okumuş gibi "Burası zengin bir ailenin evi," dedi toprak yoldaki çukurlardan dolayı arada bir zıplayarak.

"Yangın neden çıkmış acaba?" diye sordu Levent ortaya.

"Ne bileyim," diye iç çekti Mehmet. "Belki katil başlatmıştır."

"Olabilir tabii," dedi Recep belli belirsiz, ancak akıllı başka yerdeydi. Eğer katil hâlâ buradaysa onu hemen yakalayabilirdi. Aynaya bakınca diğer iki polis otomobilinin onları takip ettiğini fark etti. Bu içini daha da rahatlattı.

Ağaçlar seyreldi ve üzerinde dumanlar tüten iki katlı bir villa görünöre geldi. Polis arabalarının ışıkları olmasa çevreyi aydınlatan hiçbir şey olmayacaktı. Kırmızı bir itfaiye aracı hemen yol kenarında duruyordu. Kamyon, yanan evi söndürmüş olmanın verdiği zaferle sirenlerinin ışıklarını oynatıyordu sanki.

Mehmet frene basarak durunca, Recep bir çığlık duyduğunu sandı. Hemen dışarı çıktı, ancak gelen diğer polis arabalarının motor sesleri araya girince, çığlığın sesi bastırıldı. Bir daha duyamamıştı. Dtfaiye aracına bakmaya giden Levent, biraz sonra geri döndüğünde bütün polisler Recep'in etrafına toplandılar.

"Araçta kimse yok," dedi Levent hızlı hızlı. "Dtfaiye hortumu yere düşmüş ve parçalanmış sanırım."

"Tamam. Biraz sessiz olun," dedi Recep diğerlerine bakarak. "Sen!" dedi içlerinde en uzun boylu ve çok beyaz teni olan polise. Polis hemen "Adım Ertan," dedi kısık bir sesle.

Siyah saçlarını ortadan ayırmış ve içlerinde Levent'ten sonra en genç olduğu belli olan Ertan, bakışlarını yanındaki polise çevirmişti. Daha bu yaşta yediklerine dikkat etmeyen ve doğru düzgün spor yapmayan birinin iri göbeğine sahip olmuş biriydi. Recep onun hakkında hiçte iyi şeyler düşünmüyordu, ama dikkatini onun hemen sağındaki arkadaşına verince fikri hemen değişti.

"Ben Vural," dedi polis Recep'in bakışlarını ona çevirdiğini fark edince. Bu polis ise Recep ile aynı yaşta gösteriyordu. Kafasına yapışmış yağlı saçları ve uzamış kirli sakalıyla, sabah işe nasıl gelebildiğini merak etti Recep. Koyu renk gözleri bir tuhaf bakan Vural'ın üniformasının rengi atmıştı adeta. Çok az da olsa üzerinden yayılan bayat içki kokusu, esen meltemle taşınarak Recep'in burnuna geldi. Bu adamın nasıl bir polis olduğu belliydi.

"Eee! Ne yapıyorsunuz?" dedi Vural denen polis lafı ağzında geveleyerek.

"Şef Mehmet benimle geliyor," dedi Recep onlara. "Biz evin sağından dolanacağız. Sizlerde diğer yönden geleceksiniz. Fenerlerinizi açık tutun, silahlarınızı da çıkarın. Ne olur ne olmaz."

Mehmet "Patronu duydunuz oğlum. Öyle mal gibi bakmayın. Yürüyün," diye emretti.

Sınav On Dokuz

48

2. Bölüm: Üçüncü Yaşam

Recep Beretta'yı kılıfından çıkarıp şarjörünü kontrol etti ve emniyetini açtı. Bu tabanca yeni bir dizayndı. Yarı otomatik, grimsi "Px4 Storm" göz alıcı olmakla birlikte, şu ana kadar çıkan en güvenli, tutuşu en iyi ve en son modeldi.

Bir eliyle silahı yere doğrultuyor, diğeriyle Mehmet'ten aldığı gümüşü el fenerini önünü görmek için kullanıyordu. Yanmış evin bahçesine girmeden, çitin etrafından yavaşça seğirtti. Mehmet ve Levent peşinden onu takip ediyorlardı ve onlar da silahlarını çıkarmışlardı.

Uçurum kenarına kurulmuş villanın (bir bölümü ahşap olduğu için yanmış, tuğla kısımları ise kararmış olan) duvarının yanından geçtiler. Recep bir ses duyduğunu anlayınca, feneri kapatarak bahçe çitinin üzerinden yavaşça geçti ve kararmış duvara sırtını verdi. Bu sırada derin bir kan kokusu, yanık ahşap kokusuyla birlikte etrafını sarmıştı.

Ses duvarın köşesinden geliyordu, bundan emindi ve bunu sadece kendisi duymamıştı.

Mehmet ve Levent'in de çok sessiz hareket ettiklerini fark etti. Bir şey duvara çarparak tok sesler çıkarıyordu.

Köşeyi dönmeden yavaşça yana doğru süzüldü ve feneri açar açmaz köşeden çıkarak silahını ileriye doğrulttu. Fenerin yaydığı sarımsı ışıkla ortaya çıkan manzaranın benzerini, daha bir gün önce görmüştü. Yine de kendisini böyle bir şeye hazırlayamazdı.

Üç tane ceset köşede kalmıştı. Karanlıkta da olsa parlayan metal kamalar, kurbanların omuzlarına çakılmıştı. Kolları yanlara doğru açılmış olan cesetlerin, elleri birbirine değiyordu. Ortadakiin üzerinde ise Recep'in daha bir gün önce gördüğü daire içine çizilmiş üçgen işareti, ölümün korkutucu bir simgesi gibi duvara çizilmişti.

Uzaktan bakan biri cesetlerin gülümsediğini düşünebilirdi. Kan kokusunun verdiği karmaşık duygular ve ağır adımlarla oraya doğru yaklaştı. Dtfaiye kıyafetleri giymiş bir adamın duvarın köşesine oturmuş olduğunu fark etti. Dizlerini kendine doğru çekmiş ve kollarını onların etrafına dolamıştı. Oturduğu yerde sallanıyordu. Elleriyle de yüzünü kapatmıştı. Recep, onun yanına yaklaşıncı adamın hızlı hızlı soluk aldığını duydu.

Her yerde kan vardı ve kanlar henüz pıhtılaşmamıştı bile. Dtfaiyecinin yanına gelip adamın önüne eğildi. Cesetler ise hemen yandaki duvardaydılar. O duvara vurma sesinin nereden geldiğini gördü. Kurbanlardan birinin koparılmış çenesi, iple tam olarak bağlanmadığı için sallanıyordu ve arada bir de duvara çarpıyordu. Recep bu vahşetin karşısında dehşete düşmüştü, ama kendisini bırakmamaya özen gösterdi.

Az sonra rengi atmış olan genç polis Levent ve benzer durumdaki Mehmet onun yanına geldiler.

“Kim böyle bir şey yapabilir dayı,” dedi Levent Mehmet’e. Mehmet cevap vermedi ve Recep’in yanına çöktü. Elleriyle yüzünü kapatmış kendi kendine söylenerek sallanan adama baktı. Dtfaiyecinin üzerindeki üniforma da kanlar içindeydi. Adam panik ve dehşete yenik düşmüş, korkudan ne yapacağını şaşırmıştı.

Dşte tam bu sırada, Recep arkasındaki ağaçların arasında bir çalı hışırtısı duydu. Hemen oraya dönünce çalıların sallandığını fark etti. Bunu Mehmet de görmüştü. Karanlık ağaçların arasında bir gölge belirmişti çünkü. Ama onlara bakıp hemen ağaçların arasında kayboldu.

“Levent sen burada kal,” dedi Recep. “Katil hâlâ burada. Mehmet hadi.”

Oraya doğru koşarak, hemen bahçe çitinin üzerinden atladı. Silahını yere doğrulttu ve diğer elindeki fenerle çalıların arasında kaybolan kişinin peşine düşmek için ormana daldı. Onu hemen gördü. Mehmet arkasından koşturarak geliyordu, ama Recep’e yetişemiyordu.

Ay ışığı olmadığı için el feneri etrafı aydınlatan tek şeydi. Kabuklu ve yeşil yosunlarla kaplı ağaçlara çarpmadan ve çalılara takılmadan gölgeyi uzun süre takip etti. Yerdeki kurumuş yaprakları ayaklarıyla ezmesinden başka bir ses duyulmuyordu. Gölge uzaktaydı ve çok hızlı ilerliyordu.

Neden sonra Recep “Olduğun yerde kal!” diye bağıınca, gölge koşmayı bıraktı. Recep, Mehmet’in çok arkada kaldığını anladı, lakin bunu pek önemsemedi. Koşarak ona arkası

49

Sınav On Dokuz

2. Bölüm: Üçüncü Yaşam

dönük olan adamın yanına gitti. Feneri ona doğru tuttuğunda adamın üstünü kaplayan siyah giysiler içinde olduğunu fark etti. Recep Beretta’yı ona doğrultmuştu.

Amerikan filmlerinden duyduğu replikleri kullanmayı severdi.

“Yere yat ve-

“Ellerini başının arkasına koy,” dedi siyah giysiler giymiş adam boğuk bir sesle.

Recep bir an ne söyleyeceğini şaşırırken adam ona doğru döndü. Uzun kara kumaşın altında kalmış yüzü görünmüyordu, ama Recep nefesinin kesildiğini hissetti ve silahı elinden düştü. Diğer elindeki fener ise kendi kendine söndü.

Dki kemiğin birbirine vurarak çıkardığı bir tıkırdama sesi geldi.

Recep dizlerinin üstüne çökerken, adam “Neyle uğraştığını bilmiyorsun çocuğum,” dedi boğuk bir sesle. Sesi insani değildi. Soğuk ve korkunç bir düşü hatırlattı Recep’e. Yine o ıslak kuyunun dibinde olduğunu sanıyordu, bütün o karanlık korkuları ve aynı karabasan birden üzerine çökmüştü. Tüylerinin diken diken olduğunu hissederken, boğazının tıkanıldığını da anladı. Herhangi bir ses çıkaramıyordu. Boğazında düğümlenen dehşetin soluğu, çığlıklar atarak gırtlığını yakmak istiyordu. Fakat panik bedenini ve ruhunu çoktan ele geçirmişti bile. Kalp atışları hızlanırken, damarlarında dolaşan yoğun adrenalin yüzünden kan dolaşımı da süratlendi.

Adam kara giysisini üzerinden çıkarınca, Recep onun yüzünü gördü. Sapsarı gözleri karanlıkta kedilerinki gibi parlıyordu. Kapkara deriyle kaplı kemikli kollarıyla onun boğazını yakaladı. Yüzü ise insan gibiydi, ancak ağzıyla burnunun arası yoktu. Aynı diğer cesetlerdeki gibi dişleri ortadaydı. Ancak bu dişler kapkaraydı ve çürümüşü. Adamın dudakları yoktu ve ona gülümsüyordu. Dişetlerindeki ve bedenindeki binlerce yıllık çürümenin kokusu Recep'in burnuna gelince, Recep öğürdü, ama kusmadı. Bunu anlamıştı işte; bu adam şeytandı ya da ölümcül başka bir varlıktı. Korku beynini kamçılarken gözleri birden karardı, soluksuz kalınca da kendinden geçti.

Kara bir düş içinde kalmıştı, ancak derinden gelen boğuk sesin ona söylediklerini duyabildi. "Biz bir lejyonuz. Bir ordu, bir aşiretiz. Bizi kimse durduramaz. Bizimle kimse oynayamaz. Kimse gerçek olanı değiştiremez. Onu yok ederiz. Anlıyor musun? YOK EDERDZ!"

Sınav On Dokuz

50

3. Bölüm: Cinayetler ve Şüpheli

3. Bölüm: Cinayetler ve Şüpheli

Onuncu

Dondurucu bir soğukla nefes nefese kalmış hâlde uyandı, Hakan. Nerede olduğu hakkında en ufak fikri bile yoktu. Neler olduğunu hatırlamaya çalışsa da, korkusu baskın çıkıyordu. Bunu yenmeye çalışarak bir ses çıkarmak istedi, fakat yapamadı. Gözleri açıldı ve hiçbir şey göremiyordu.

"En son nerdeydim?" diye sordu kendi kendine.

"Çiğdem'in kuzenini yangından kurtardın," dedi içinden bir ses.

"Evet, evet. Hatırlıyorum. Sonra hastaneye geldik. Ama sonra ne oldu?" diye düşündü.

"Hatırlamıyor musun yoksa?" dedi içindeki ses.

"Hayır."

Elleriyle ve bacaklarıyla hissedebildiği kadarıyla daracık bir yerdeydi. Sırtı, soğuk ve metal bir yüzeye dayalı hâlde çırlıçıplak yatıyor, donacak duruma gelmiş ciğerleri yüzünden güçlükle nefes alabiliyordu. Kollarını kaldırıncı elleri hemen suratının karşısındaki soğuk başka bir metal yüzeye çarptı. Ancak burası da yattığı yerin hissini veriyordu. Pürüzsüz ve temiz...

"Birisi beni buraya hapsetmiş," dedi kendi kendine paniğe yenilerek. "Bir tabut mu yoksa?"

Bu düşünce aklına gelince, kendine hâkim olamadan ayaklarını ve kollarını etrafa savurdu. Soğuktan titriyordu ve tüyleri diken diken olmuştu.

"DMDAAAAT! KURTARIN BEND!"

Bağırırken boğazının resmen bir bıçakla deşildiğini düşünerek acı ile öğürdü. Midesi içeri çekilip küçülürken, büyük bir nefret ve öfke kalbinden damarlarına taşıyordu sanki.

Elleriyle önündeki metal yüzeye vuruyordu. Ama bu şekilde bir yere varamayacağını anlayabiliyordu.

Bacaklarıyla etrafa vurmaya devam etti. Soğuk yüzünden onlar da neredeyse donmuştu.

"Şimdiye kadar morarmış olmalılar," diye düşündü Hakan kendisine engel olmadan.

"Allah kahretsin," diye böğürdü ve ayaklarının başka bir metal yüzeye çarptığını hissetti.

Ancak bu sefer ki; pürüzlü olduğu hissini veriyordu. Ona ayak tabanlarıyla vuruyor ve keskin soğuk yüzünden, ayaklarının kesilmiş kadar acıdıklarını hissediyordu. Ama dehşetin ruhunda baskın çıkmasıyla, hiçbir şeye önem vermeden yaptığına devam etti. Metal yüzey biraz oynadı ve aşağıdan içeriye hafif bir ışıık süzüldü, fakat hemen kayboluverdi.

Yanlış görmemişti.

Işık gelmişti.

Orası açılabilirdi.

Panik beynini daha fazla sulandırmadan önce, aklına gelen bu fikri hemen uygulamaya koyuldu ve dizlerini olabildiğince kendine doğru çekti. Ayaklarının tabanlarıyla metal yüzeye

kuvvetlice vurdu. Hakan, metalin yerinden kalkıp tekrar içeriye göçtüğünü anlarken, aradan bir ışık daha sızıp kaybolduğunu fark etti. Hayal etmemiştir. Hâlâ kurtuluş umudu vardı belki. Vurmaya devam etti. Güçlkle nefes alıyor ve donmadan önce buradan çıkmak istiyordu. Beşinci deneyişinde, alttaki kapak açıldı ve Hakan'ın yattığı platform ileriye doğru savruldu. Hakan da onunla birlikte dışarı çıktı. Hemen kendini metal yüzeyden yanlamasına bıraktı ve normal taş bir yüzeye yüz üstü düştü. Uzun süre boyunca yerden kalkamadı. Ayak tabanlarındaki sancıların yukarılara taşındığını düşünüyordu. Zira bacaklarını kontrol edemiyor, bütün bedeni hâlâ istemsizce titriyordu.

51

Sınav On Dokuz

3. Bölüm: Cinayetler ve Şüpheli

Burası neresiydi?

Burada ne arıyordu?

Bu sorulara bir cevap bulmaya çalışırken, yanağını kısa bir süre daha odanın mermer tabanına yapıştırmış hâlde bekledi. Zaten kıpırdamıyor ve kendine gelmeye uğraşıyordu. Elinden geldiğince ışık yüzünden acıyan gözlerini kapalı tuttu ve büyük bir efor sarf ederek yere sırt üstü döndü. Çünkü uzuvları donmuştu ve kontrolsüzce seğiriyorlardı.

Gözlerini flüoresan lambalardan gelen beyaz ışığa alıştırması çok uzun sürdü. Güçlkle kalçasının üzerine doğrulunca, tek elini ışığa siper ederek etrafa bakmaya koyuldu. Diğer elini ise, sırt üstü düşmemek için yere dayamıştı.

Kendisini zorla sakinleştirmeye çalışıyordu. Çünkü titremeler sadece soğuktan kaynaklanmıyordu. Bazen derin bir korku gırtlakını yakıyor, bazense ruhunun içine aniden dolan umutsuzluk, binlerce iğnenin bedenine batmasıyla oluşan sancılara neden oluyordu. Kocaman görünen ve parlak metalden yapılmış, bir sürü kapaklı bölmesi olan bir çeşit dolabın önünde duruyordu. Kurtulduğu kapalı yerin metal bir yatak olduğunu gördü. Bu da, aklına gelen yüzlerce soru işaretine bir yenisini daha ekledi.

Metal yatak nerede olurdu ki?

Sonra sorunun yanıtı birden geldi.

MORG...

Ayağa kalkmak için hamle etti. Ama titreyen bacakları buna izin vermedi. Anadan doğma durumdaydı ve Hakan'ın bedenindeki bütün kaslar sanki işkence görüyormuş gibi seğiriyordu.

Birileri onun öldüğünü sanıp onu buraya kapatmıştı herhâlde. Bağırarak istedi, fakat daha bunu düşündüğünde bile boğazının yandığını hissetti. Sanki bir çeşit uyarıydı bu ona: "Çeneni kapalı tut!"

Morgun kilitli olduğu belli olan dev metal kapısının önünde, bir sedye duruyor, onun üzerinde ise şeffaf torbaya sarılmış bir şey görünüyordu. Oturduğu yerden ne olduğunu tam olarak anlayamadı.

Gözleri ışığa alıştığı zaman, her şeyin gerçekliği bütün çıplaklığıyla gözlerinin önüne serildi. Hakan'ın elleri, bacakları ve bedeni gerçek canlılığını ve sıcaklığını kaybetmiş, derisi kar gibi beyaz bir renge bürünmüştü. Parlak metalden kendisine yansıyan yüz ifadesinde sadece korku yoktu, ceset gibi bembeyaz olmuş suratından aynı zamanda yaşadığı şokun etkisi de okunuyordu.

Kendisini kaybetmemeye çalışarak sakinleşmek için derin soluklar alıverdi. Uzun bir süre geçtiğinde, bacaklarının -metalini verdiği soğuktan uzaklaştığı için- kuvvetlendiklerini hissetti. Artık eskisi gibi titremiyorlardı.

Yavaşça yerden ayağa kalkarak dev kapıya doğru gitti. Onu nasıl açacağı hakkında en ufak fikri bile yoktu. Kapının üzerinde ne bir mandal ne de bir kapı kolu bulunuyordu.

Gözlerini sedyeye odaklayınca, orada yatan şeyin bir ceset olduğunu anladı. Üzerindeki şeffaf ama buğulu gösteren torbadan cesedin çıplak bedeninin mosmor olduğunu fark etti. Saçları

sarı ve uzuncaydı. Çürümemiş tek yeri yüzüydü ve aynı Hakan'ın ten rengi gibi bembeyaz kesilmişti. Yüz hatları ince ve zarif yapıdaydı. Belki de bilmediği bir dünyaya uyanmaya hazır durumdaydı. Kıvrılmış kirpiklerinin altında bir kıpırdama oldu. Ama Hakan bunu hayal ettiğini düşündü.

Bir kadın!

Yavaş adımlarla kapıya doğru yaklaştığı sırada, bedeni çürümüş görünen ölünün kokusu burnuna geldi. Bunun nefesini kestiğini düşündü. Küçülmüş midesi ister istemez yerinden oynadıysa da Hakan kendisini tutmasını bildi. Cesedin yanına gitme fikri pek hoşuna gitmiyordu, fakat kapıya giden yol hemen sedyenin yanından geçtiği için kaderine razı geldi. Zaten yapacak başka bir şeyi yoktu.

Sınav On Dokuz

52

3. Bölüm: Cinayetler ve Şüpheli

Sedyenin kenarından süzülürken, Hakan'ın kanını donduran bir şey oldu. Torbadaki ceset birden yerinden doğruldu ve donuk deniz mavisi gözlerini Hakan'a odakladı ve onun kar kadar beyaz olan kolunu, torbanın altından çıkan kendi çürümüş eliyle yakaladı. Hakan geri çekilmek istedi, ama mosmor parmaklar onu daha da sıkı kavradı. Hızla çarpan kalbinin bedenine pompaladığı kan bir anda kendi içine çekilmişti sanki. Dliklerine kadar işleyen korku ve heyecan Hakan'ı tamamen hazırlıksız yakalamıştı. Ona dehşetle açılmış gözleriyle bakarken, başından kanlar akan cesedin mosmor dudakları oynadı.

“Oğlum!” dedi ince bir kadın sesi. “Dediklerimi duy.”

Hakan soluk soluğa kalmıştı ve bu soğukta bile alnından terler damlamaya başlamıştı.

Kendini, sımsıkı tutan elden kurtaramıyordu ve Hakan'ın ayakları da sanki hareket kabiliyetlerini yitirmişlerdi. Az önceki gibi seğirip kasılmasalar da, Hakan'ın buğulanmış beyninden gelen emirlere uymuyorlardı.

Hakan korkudan ne yapacağını şaşırmıştı. Dehşetle haykırdı, lakin ses daha ağzından çıkmadan boğazını parçalamıştı sanki. Ceset hâlâ onun kolunu bırakmamıştı. Ağzını kıpırdatarak tekrar konuştu. Yüz hatları katı olmasa da, bedeninde tek beyaz yer olan kısmı yüzüydü. Sakağından akan kanlar Hakan'ın ayaklarının kenarına damlıyordu.

Kadın “Gördüklerinden uzak dur!” derken, sesinin tonu Hakan'ı sakinleştirecek bir yumuşaklığa erişmişti. Hakan bu sesi bir yerden hatırlıyordu. Belki de yıllar önce yaşadığı, ama şimdi tamamen unuttuğu anıların birden su yüzeyine çıkması gibiydi. Sonra mutlak gerçeği fark etti.

Hakan, kadının çürümemiş tek tarafı olan yüzüne gözlerini odaklayıp nefesini tuttu.

“Olamaz bu! Dmkânsız!” Gözlerinden yaşlar gelirken soluğunu bırakıverdi. Nasıl olurdu?

Bu sırada metal dolabın içinden çok boğuk bir bağırıtı yükseldi. Ses, metale vurma sesleriyle karışıyordu. Dçeride biri daha kapalı kalmıştı. “DMDAAAT!”

“DMDAAAT! BANA YARDIM EDDN!”

Hakan dolabın içinden gelen çığlıklarla kendinden geçerken, etrafı karardı. Hemen sonra, gözlerini açınca karşısında üvey annesinin endişeyle dolu sapsarı yüzünü gördü. Hakan yattığı sıcak yataktan doğruldu.

“Anne!” diyerek kadının boynuna sarıldı. Ancak kendini çok fazla ileri atamadı, çünkü Hakan'ın burnuna bir çeşit hortum bağlanmıştı. Bu yüzden keskin bir acı duydu, ama annesinin kollarında geçen saniyelerde sızlaması geçti.

Ter içindeydi ve soluk soluğa kalmıştı. Kadın ona sarılırken “Sadece bir kâbustu canım,” dedi omzunun üzerinden sakinleştirici bir tonla. “Uyandın artık.”

Hakan “Annemi gördüm,” dedi neredeyse korkarak. Bunun kulağa ne kadar garip geldiğini fark edecek durumda değildi, ancak Yıldız elleriyle onu omuzlarından tutarak kendini geri çekti.

“Ne demek istiyorsun?” diye sordu kadın kaygıyla.

“Şey- beni doğuran annemi,” diye düzeltti Hakan. “Onu resimlerden tanıyorum.” Yıldız’ın gözlerine anladığını belli eden bir ifade yerleşince, kadın “Peki canım,” dedi ve Hakan’a tekrar sarıldı. “Sadece bir düştü.”

Hakan bundan o kadar emin değildi. Annesini ilk kez rüyasında görüyordu. Bu kadar gerçekçi şekilde karşısına çıkacağını daha önce hiç düşünmemişti. Bunu Yıldız’a söyleyip onu kaygılandırmak istemedi. Yastığına geri uzanarak uzun bir süre soluğunun düzene girmesini bekledi. Bu sırada annesi onun başını okşadı ve sevgiyle yanağına bir öpücük kondurdu. Hakan annesine baktığında, onun zariflikle kaplı yüzünün biraz sarsılmış olduğunu anladı. Stresli hâlinin göstergesi olan gergin yüz hatları eski yumuşaklığını yitirmiş,

53

Sınav On Dokuz

3. Bölüm: Cinayetler ve Şüpheli

gözlerinden akmış makyajının lekeleri yanaklarına süzölmüşü. Kadının koyu kestane renkli kibar gözlerinin altında yorgunluktan ve stresten dolayı siyah torbalar oluşmuştu ve omuzlarına düşen sarı saçları biraz dağınık görünüyordu. Üzerinde hâlâ koşu için giydiği mavi çizgili eşofmanları vardı. Kadın, Hakan’ın yanı başındaki sandalyede oturuyordu. Aklına dağıtacak bir şeyler arayan Hakan etrafa bir göz gezdirdi. Bulundukları oda, pencereden giren ışığı kesen beyaz perdeler yüzünden biraz loştu. Burası Hakan’a biraz tanıdık gelmişti. Tavana asılı metal bir tutucu üzerine oturtulmuş 37 ekran bir televizyon vardı.

Yıldız, Hakan’ın yastığını oturabilir durumda kalması için düzeltirken “Neredeyim ben?” diye sordu Hakan.

“Hastanedesin,” dedi kenardan tanıdık bir ses.

O tarafa bakınca açık kapının önünde duran kişiyi gördü.

“Çetin sen burada ne arıyorsun?” diye sordu ona şaşkınca. Sırtını yastığa verip doğrulurken annesi sandalyesine geri yaslandı.

Hakan için, Çetin’i burada, bu hasta bakıcısı kıyafetiyle görmek, neredeyse o kâbusu az önce yaşaması kadar şaşırtıcıydı.

“Gönüllü olarak hastanede çalışıyorum,” dedi Çetin içeri girerken. Gözlerinin etrafında hafif karartılar vardı. Gece uyumamış birinin ifadesi olan yüzünde aynı zamanda mağrur bir duruş vardı. Tıraş olmadığı için çenesinde duran bir günlük sakalı, onun görünüşüne biraz daha olgunluk katıyordu. “Bu arada bana Çarlı demelisin,” diye ekledi.

“Ben- niye buradayım?” diye sordu Hakan Çetin’in son söylediğini duymazdan gelip annesine bakarak. “Bu şey de ne?” diye ekledi burnuna bağılı ince hortumu göstererek.

Her ne kadar Hakan burnundan gelen oksijenle daha rahat ve zorlanmadan nefes alıyor olsa da, bu, hortumun burnunu acıttığı gerçeğini değıştirmiyordu. Onu çekip çıkarmak isterken annesi Hakan’ı durdurdu.

“Karbon monoksit zehirlenmesi geçirmişsin,” dedi Çetin onun yanı başına süzölürcesine gelirken. Anlaşılması zor olan bakışlarında hafif bir ilgi taşıyordu. “Doktor serum vermek zorunda kaldı.”

Çetin işaret etmese Hakan, serumu hiç fark etmeyecekti. Yatağın kenarındaki metal düzeneğe bağılı serum, Hakan’ın bileğindeki damarlara girmişti. Hakan vücudunun renginin normal, sıcak ve insani hâline dönmüş olduğunu gördü. Cesetler gibi beyaz değildi artık.

Olayları yavaş yavaş hatırlıyordu. Hafızası kendisini toparlarken Ceren’i hastaneye yetiştirmek için acele ettikleri zaman aklına geldi. O kadar hızlı araba kullanabildiğini hiç bilmiyordu.

Hastaneye geldiklerinde gerçekte neler olduğu beyninin pusları arasından ortaya çıktı. Ceren’i kucağında Acil’e götürüp bir sedyeye yatırınca kendinden geçmiş olmalıydı. Çünkü ondan sonrasını hatırlayamıyordu. Hafızasının geri geleceğini düşünse bile, şu an kafasını onlara veremiyordu. Aklında bir sürü soru vardı zaten. Önceliğı onlara verdi.

Hakan serum bağı olmayan diğer eliyle alnındaki teri sildi. “Çiğdem ve Ceren-“Çiğdem gayet iyi,” diye sözünü kesti annesi. “Ceren’i tam zamanında buraya getirmişsiniz. Çiğdem şimdi başında bekliyor. Teyzesi gelince buraya gelecek.”

Çetin kendisine metal bir sandalye çekerken Yıldız’a “Sakıncası var mı?” diye sordu. Yıldız gözleri ifadesiz şekilde başını sağa sola salladı. “Ben bir Ceren’e bakıp geleyim,” dedi kadın ve odayı terk etti.

Hakan Çiğdem ve Ceren’in iyi olduğunu duyunca çok rahatlamıştı. Çetin’in de varlığıyla aklı biraz dağıldı.

“Sen burada ne arıyorsun?” diye sordu Çetin’e.

“Oğlum dedim ya gönüllü hasta bakıcıyım,” diye cevapladı Çetin umursamaz bir edayla. Ama bakışlarıyla Hakan’ı tartıyordu.

“Dyi de neden?”

Sınav On Dokuz

54

3. Bölüm: Cinayetler ve Şüpheli

“Ha,” dedi Çetin. “Burs için... Geçen dönem iki dersten çakınca, ancak sosyal bir yardımda bulunursam bursumu devam edeceklerini söylediler.”

“Annadım,” dedi Hakan yarım ağızla. Kollarını başının üzerinde gererken serumun ince borusu yorganını hışırdattı. O kâbustan sonra bu kadar çabuk sakinleşebildiğine inanamıyordu.

“Eee!” dedi Çetin tekrar lafa girmek için Hakan’ın gerinmesini bekledikten sonra.

“Çeti- ne?”

“Oğlum Çarlı de bana. Çetin deyince babam aklıma geliyor, fıttırıyorum,” dedi Çetin kaşlarını çatarak. “Ne olduğunu anlatmayacak mısın?”

Hakan düşüncelere daldı. Ve uzun süre konuşmadı. Aslında Çetin sorunca yaşadıkları şeyler aklına gelmişti. Neler oluyordu gerçekten? Neden tekrar geleceği görmeye başlamıştı? O kırmızı zarfta gelen mektuplar da neyin nesiydi? Hakan etrafa bakınca, yarı açık elbise dolabının içinde havacı montunu gördü. Zarf onun içindeydi.

Hakan suskun kalınca Çetin devam etti: “Cem senin bir çeşit medyum olduğunu söylüyor.”

“Ne?” dedi Hakan düşüncelerinden bir anda sıyrılarak. Cem’in orada burada kendi hakkında konuştuğunun düşüncesi Hakan’ı bir anda sinirlendirmişti.

Çetin onun kızgın yüzünü görünce, hatasını düzeltmek istermiş gibi “Seni görmeye geldiler,” dedi. “Ama çok kalabalıklardı diye geri gitmek zorunda kaldılar. Gerçekten vefalı dostların varmış. Senin için kan vermeye hazırlardı,” diye ekledi sesindeki hafif bir imrenmeyle.

“Bir de seni biri daha görmeye geldi. Yani arkadaşların gittikten sonra,” diye devam etti Çetin. “Kim olduğunu bilmiyorum. Ben odaya doğru gelirken o buradan çıktı. Ona seslendim, ama cevap vermedi. Annen odanda değildi o zaman.”

“Nasıl biriydi?” diye sordu Hakan şaşırarak.

“Kapkara giysiler giymişti. Bana doğru döndü, fakat yüzünü bile göremedim. Yüzünü de kapatmıştı.”

Hakan bu haberi garipserken Çetin “Şu medyum konusuna gelsek,” dedi gülümseyerek.

Hakan ona biraz ters bir bakış attı.

Çetin’in sert yüzü gevşerken “Merak etme,” diye yarım ağızla gülümsedi. Hakan bir an onun gözlerinde, eskiden babasında ortaya çıkan o tanıdık, sevecen ifadeyi sezinledi. “Çiğdem ve ben hariç kimse ona inanmıyor.”

Hakan Çetin’in dediğini yeni duymuş gibi, gözlerini onun genç, ama bilgi dolu olduğu belli olan yüzünde gezdirmeye başladı. “Sen inanıyor musun, Çe-pardon Çarlı?”

“Tabii ki. Çünkü seni görür görmez, öyle biri olduğunu anlamıştım,” diye cevap veren Çetin sandalyede eğildi ve dirseklerinden birini kendi dizine dayadı. Eliyle çenesini kavrayarak

eğilir pozisyona geçti. Gayet rahat bir tavırla konuşuyordu. Onu gören çok sıradan bir sohbeti sürdürdüğünü sanırdı.

Gün ışığının içeriye daha fazla nüfuz ettiği -odanın pencereye yakın olan köşelerinde bulunan- gölge ve ışıklardan anlaşıyordu.

Çetin, Hakan'ın bir şey söylemesine fırsat vermeden "Benim Halam gibisin sen de. Ondan bana sendekine benzer bir yetenek geçti," diye ekledi.

"Efendim?" diye sordu Hakan kalbinin normalden hızlı attığını fark ederken.

"Ben gelecekte olanları göremiyorum," dedi Çetin sanki lafı hiç kesilmemiş gibi. "Sadece bazı şeyleri fark ediyorum."

"Ne gibi?" diye sordu odanın kapısından başka bir ses.

Bu sefer gelen Çiğdem'di. Mavi kısa kollu gömleğinin altındaki koyu lacivert pantolonunun cebine elini attı ve cep telefonunu çıkardı. Hakan onun eskisine nazaran biraz solgun görüldüğünü fark etti. Elmacık kemiklerinin biraz içeriye çökük hâli, kızın üzgün

55

Sınav On Dokuz

3. Bölüm: Cinayetler ve Şüpheli

zamanlarında ortaya çıktığı belli olan bir ifadesiydi. Hakan çocukluğundan beridir bu yüz ifadesini görmemişti.

Çetin çenesini elinden kurtararak ona doğru dönerken Çiğdem yatağın etrafından dolandı ve Yıldız'ın bıraktığı sandalyeye oturdu. Hakan'a gülümseyerek onun elini avuçlarının arasına aldı. Hakan kızı ne zaman görse göğsünün içinde bir şeylerin yükseldiğinin fark ediyordu. Bir volkanın harekete geçtiğini hisseder gibiydi.

Çetin ikisine şöyle bir göz atıp Hakan'a gülümsedikten sonra "Bana inanmayabilirsiniz tabii. Ama senin gözlerinin önünde," -Hakan'ı işaret ederek- "diğer insanlarda olan perdeden yok. Bunu şu an bile görebiliyorum" diye devam etti sözüne hiç ara vermemiş gibi.

Çiğdem Hakan'ı yemyeşil gözleriyle şöyle bir süzdü. Pek tatmin olmuş görünmüyordu, ancak Çetin'in söylediğinin ilgisini çektiği yüz ifadesinden belli oluyordu. Çünkü çocuğun sesinde yalan söylemediğini belli eden, ciddi bir ton vardı. "Üniversiteli ama olgun bir ton," derdi Hakan eğer soran olsaydı. "Öğretim üyeleri gibi."

Bunu hem Hakan, hem de Çiğdem fark ettiklerinde birbirlerine baktılar.

Çetin susunca, uzun süre kimse konuşmadı. Sessizliğin boşuna uzadığını fark eden Hakan "Peki bu- ne demiştin- ha- perde yani nasıl oluyor da- üff- bir türlü konuşamadım," diye ekledi sinirle yorganını döverek. Çiğdem hafifçe güldü. Yüzündeki hüznü ifade bir an değişti, fakat sonra tekrar eski karamsar hâline döndü.

"Şimdi açıklayayım," dedi Çetin hevesle, hasta bakıcı üniformasının kollarını sıvarken. Hakan onun bileklerinde ufak tefek çizikler olduğunu fark etti. Ama bir şey söylemedi. "Dnsanların gözleri, görmemeleri gereken şeylere karşı bir çeşit perdeyle kapatılmış. Yani aslında perde değil, ama halam öyle derdi. Bir çeşit engelleyici. Siz görmediğiniz için nasıl tarif edeceğimi bilmiyorum. Neyse Hakan, işte o sende yok."

Çetin sözlerini henüz bitirmişti ki; Çiğdem kendisinden beklenmeyen sahte bir gülüş attı ve "Yok daha neler?" diye mırıldandı hepsinin duyabileceği bir tonda.

Hakan, hiç yorum yapmadı. Yaşadığı şeylerden sonra bunların kulağa hiçte aptalca gelmediğini düşünüyordu. Daha önce bu yeteneği hakkında konuşabileceği biri hiç olmamıştı. Ama şimdi o kişi karşısında duruyordu. Çetin'e karşı duyduğu, bu ani yakınlığın nedeni belki de buydu.

Hakan'ın inanan bakışlarını yakalayan Çiğdem, elini daha da sıkı tuttu.

"Peki bu yüzden mi geleceği görüyor?" diye sordu kız, Çetin'e kaşlarını çatarak. Ses tonundaki inanmaz tavrını bir anda silmişti. Belki Hakan'dan etkilendiği içindi bu "Demek gerçekten görüyorsun," dedi Çetin Hakan'ı yeni görmüş gibi süzmeye başlamadan önce. Eliyle çenesini tuttu ve "Büyük ihtimalle bir yakınından sana geçmiş," diye devam etti.

Çetin'in daha fazla bir şeyler söylemesini bekleyen Hakan ona meraklı gözlerle baktı, ama Çetin kolundaki ucuz saate göz gezdirdi ve "Gitmem lazım. Dersim var bugün," dedi. Ayağa kalktı ve odadan tam çıkmak üzereyken arkasını döndü. Ona hayal kırıklığıyla bakan Hakan'a "Daha sonra mutlaka konuşalım," dedi. "Belki sana yardımım olur." Sonra çıkıp gitti ve kapıya doğru kaşlarını çatarak şüpheyile bakan Çiğdem'le, şaşkın görünen Hakan'ı yalnız bıraktı.

Sınav On Dokuz

56

3. Bölüm: Cinayetler ve Şüpheli

On Birinci

"Her yeri karış karış aradık, komserim. Ancak katilin izi bulunamadı," dedi Mehmet Recep ile büroda konuşurlarken.

"O yeşil mantar madde vardı," dedi Levent hevesle. "Çağırdığınız adli tıp uzmanı da olay yerini inceledi. Adlarını bile bilmediğim aletler kullandı."

"Evet," dedi Recep gülümseyerek. "Aynı zamanda cinayet mahalli araştırması yapıyor. Kullandığı aletler ise-"Evin yanına minibüsle bir jeneratör taşıdılar," diyerek sözünü kesti Levent heyecanla. "Sonra-"Genel izler için gümüş nitrat, ninhidrin kullandım," dedi kapıdan bir ses. Hepsi ona doğru döndü.

Recep'in üniversiteden arkadaşı aynı zamanda da meslektaşı olan adli tıp uzmanı Sinan Can'dı bu. Bütün kadınları etkileyebilen masmavi gözler, küçük ince bir burun, yaşına rağmen onu genç gösteren omuzlara düşen siyah saçlar ve 1,70 boylarında haftanın üç gününü spor salonunda geçirdiği için kaslarla kaplı yağsız bir vücut...

Çok yakışıklı yüzünde yarı ciddi bir ifadeyle içeri girerken beyaz doktor üniformasının yakasını düzeltti. Gözlerinin altında karaltılar oluşmuştu ve adam çok bitkin görünüyordu. Recep arkadaşının yüz hatlarındaki yorgunluğa bir tezat oluşturmuş olan sevinç dolu ifadeye baktı. Çenesini kaplayan top sakalı ve bilek bandıyla asi bir görünüm çiziyordu. Onu gören hiç kimse, adamın kırk yaşında olduğunu tahmin edemezdi. Otopsi yaparken sanat icra ettiğini düşünen birinden beklenecek bir tarzdı aslında. Recep, onun siyaset hakkındaki garip düşüncelerini her zaman yadırgamıştı, ancak sosyal demokrat bir ailenin tek çocuğu olan Sinan'ın politikaya değil de, Recep gibi polisliğe girmesini takdir etmekten kendini alamıyordu.

"Kullanılan araçlar çok pahalıdır. Mehmet Bey adamlarınıza söylerseniz iyi olur," diye ekledi Sinan sandalyeye oturmadan önce.

Yaşına göre normal bir göbeği çıkmış olan Mehmet kaşlarını çatı. Adamlarının hiçbir şeyden anlamayan odunlar olduğunu söylemekle aynı anlama geliyordu bu. Dün gece olanlardan dolayı çok stresli görünüyordu, ancak Sinan'ın söylediğini duymazlıktan geldi. Recep onun nedenlerini anlayabiliyordu.

Yıllar boyunca karakola hizmet ettikten sonra iki tane, üniversite okumuş şehirli züppeden emir almak ona zor geliyordu anlaşılan.

"Neler buldun?" diye sordu Recep odadaki gerginliği ortadan kaldırmak için.

Sinan önce elleriyle gözlerini ovaladı ve sonra esnedi. "Sabaha kadar çalıştım. Bunun için yeterince para almıyorum."

"Sadede gelsen!"

"Tamam be oğlum ya," diye söylendi Sinan biraz cansız bir sesle.

"Olay mahallinde her türlü incelemeyi yaptım sayılır. Ormanın içine koştüğünü söylemişsiniz. Orada elektrostatik yazıcıyla ayak izlerini tarattım. Sadece iki tane buldum onlar da size ait- Mehmet ve Recep'i işaret ederek- Sonra biyolojik izler için Polilight lambasıyla etrafı inceledim. Kurbanlara ait olduğunu anladığımız şeyler bulundu."

"Yani yine bir halt yok," dedi Recep kızgın bir ses tonuyla.

“Bana kızma sakın!” dedi Sinan yarım ağızla bitkin bir biçimde gülümserken. “Katilin peşinden koşup bayıltılan ben değilim. Hem nasıl oluyor da adamın yüzünü görmezsin?” Her ne kadar Recep bunu itiraf ederken pişmanlık duysa da “Bilemiyorum. Arkamdan yaklaşmış olmalı,” diye cevap verdi ona.

Onlara yalan söylemişti. Mehmet onu ormanın içinde bulup uyandırınca, ona katili görmediğini anlatmıştı. Halbuki çok iyi hatırlıyordu.

57

Sınav On Dokuz

3. Bölüm: Cinayetler ve Şüpheli

“Biz bir lejyonuz, bir ordu, bir aşiretiz...”

Bu kelimeler beynine kazınmıştı ve onu korkuyla karışık bir paniğe sürüklemesi an meselesiydi. O adam ya da yaratık her neyse, Recep onu hayal ettiğine kendisini inandırmaya çalışıyordu. Hayatı boyunca bilim onu her şeyden üstün kılmıştı. Ama şimdi açıklayamadığı bir şey görmüştü. Kapkara küflenmiş ve çürümüş derisi ve kemikli kolları olan bir varlıktı. Bunu, değil başkalarına, kendisine dahi itiraf edemiyordu. Bütün bunları unutup davaya bakmaya geri döndü. Dün akşam eve gittiğinde uyuyamamıştı. Dnternetin başında saatlerini harcadıktan sonra, ancak yorgunluğa yenik düşebilmişti. Fakat kapalı kaldığı kuyuyla ilgili dehşet dolu kâbuslar görmekten kendini kurtaramadı.

Dçinde çocukluğunda duyduğu o büyük korku vardı. O yaratık bir “karaltı” veya “karabasan”dı. Bundan neredeyse emindi. Yakıcı bir tat boğazını acıttı ve soluğu bir an kesilir gibi oldu. Zihninde anlaşılmaz bir düşünce seli süzülüyor, gırtlığına ise dumanlı alevler doluyordu. O şeyin var olduğu düşüncesinin beynine yaptığı baskı korkunçtu.

O tehdit içeren kara düş içindeki ses gerçekten kendisini mi hedef alıyordu? Neden amiri Mesut hâlâ ortalarda yoktu? Bursa-Merkez’den Fırat, lanet adamın bir dava yüzünden Dstanbul’a gittiğini söylemişti. Mesut’u karakolda Recep’ten başkası sevmezdi zaten. Orada olmadığı zaman milletin hoşuna gidiyordu. Ancak Recep onun için endişelenmeye başlamıştı. Çünkü adam cep telefonunu da kapatmıştı.

“Oğlum suratına ne oldu şimdi?” diye sordu Sinan normalde çıkaramadığı ilgi dolu bir sesle. Uzun saçlarının perçemlerinden biri gözüne gelince onu eliyle arkaya itti.

Recep bir anda kendisini odanın içinde buldu. Bütün bu düşüncelerden sıyrılması neredeyse imkânsızdı. Bir daha o şeyle karşılaşmaya nasıl cesaret edeceğini bilmiyordu.

“On saniyede rengin attı. Ne oldu?” dedi Sinan ona doğru eğilerek. Yine hafif bir şekilde esnerken ağzını eliyle kapattı. “Cin çarpmışa döndün.”

Hepsinin onu izlediğini fark eden Recep bu meraklı bakışlardan kurtulmak için “Bir şey yok,” diye kestirip attı. “Dün gece pek uyuyamadım. Katili yakalayamadığım için.”

Sonra sesini daha da alaycı kılmaya çalışarak arkadaşına gülümsemeyi başardı. “Yani hiçbir halt bulamadın mı?”

“Her yerin fotoğrafını çektim, Polaroid CU-5 ile. Dncelenmek üzere toprak örnekleri alındı. Ev yandığı için, içerde pek bir iz bulabileceğimizi sanmıyorum. Yine de aradık, birkaç tane saç, kıl, çeşitli organik maddeler bulundu.”

“Aslında bir şeyler buldum da ne işe yarar bilmiyorum. Evin önünde birkaç saatlik olduğu anlaşılan lastik izleri buldum. Michelin markalı,” dedi Sinan.

“Hangi marka olduğunu hemen nasıl öğrendin?” diye sordu Mehmet sesindeki şaşkınlığı gizleme gereği duymadan.

“Benim arabamda kullandığım lastiklerden,” diye cevap verdi Sinan. “Her neyse ne yapacaksın şimdi?” diyerek Recep’e döndü.

“Yanan evin sahibiyle konuştum. Kızı ev yanarken içindeymiş. Fakat kadının yeğeni ve onun bir arkadaşı kızı evden çıkarmışlar,” dedi Recep elindeki notlara göz gezdirdiği sırada.

“Cesurca,” dedi Levent etkilenmiş görünerek.

“Hem de nasıl. Dşte evin sahibesi kadının adı,” - önündeki notu kontrol ettikten sonra-
“Ayşegül Gülveren, çocukların hastanede olduğunu söyledi,” dedi Recep sırtarak.
“Onları sorgulamaya gideceksen, ben biraz dinlenebilir miyim? Kaç gecedir uyuyamıyorum,”
dedi Sinan hemen araya girerek.

“Otopsi raporunu hazırlamadığın için hep geri kalıyoruz,” diye söylendi Recep
hoşnutsuzlukla.

“Raporlar hazır. Beni otele bırakırken sana özetini geçerim,” dedi Sinan istediğini elde etmiş
birinin havalarında. “Yeni cesetlerin hepsi bitmedi. Bu sefer altı kişi öldürülmüş.”

Sınav On Dokuz

58

3. Bölüm: Cinayetler ve Şüpheli

“Evet,” diye cevap verdi Recep yüzündeki kızgınlığını saklamadan. “Toplam dokuz ceset
oldu ne yazık ki.”

Bakışlarını hâlden düşmüş görünen, yağlı yemeklerin ve spor yapmamanın getirmiş olduğu
göbeğiyle sandalyeye çökmüş olan uzun boylu Mehmet’ten, arkadaşı Sinan’a çevirdi.

“Peki,” dedi Sinan’a. “Önce seni otele bırakalım. Yolda beni bilgilendir. Mehmet sen gelişme
olursa bana haber verirsin. Aynı zamanda hastaneye gidip şu çocukları sorgulayayım.”

“Ama nasıl olur?” diye sordu Mehmet, sanki Recep’in delirdiğini düşünüyordu.

“Dyi o zaman,” diye lafa atladı Sinan, Recep’in fikrini değiştirmesine fırsat vermeden.

“Onları karakolda sorgulamamız gerekmiyor mu, komserim?” diye sordu Mehmet Sinan’ın
son söylediğini yok sayarak.

Recep konuşmadan önce adamın üzerine gözlerini dikti ve “Öncelikle bana Komserim demeni
istemiyorum Mehmet. Sen benden yaşı ve tecrübelisin. Bu yüzden bana adımla hitap et
lütfen. Adım Recep. Sonra”- derken boğazını temizledi- “çocuklar hastaneye oyun oynamaya
gitmemişler. Dkisi dumandan zehirlenmiş”- önündeki karaladığı not defterine tekrar baktı -

“Ceren denen küçük kız yatıyormuş. Sonra Hakan denen çocuk-

“Aaa!” diye bir şaşkınlık nidası koy verdi Levent. Recep bir an onun orada olduğunu unuttuğu
için yerinden sıçradı.

“Doğru ya!” dedi Mehmet avucuyla seyrelmiş saçlarını karıştırarak. Recep adamın bu
davranışına iyice alışmaya başlamıştı.

“Ne?” diye sordular Recep ve Sinan aynı anda.

“Oğlumun arkadaşı Hakan dün akşam hastaneye yatmış. Oğlum nesi olduğunu anlatmamıştı,
ama sanırım o Hakan bu,” dedi Mehmet.

“Çocuk seni tanıyor mu?” diye sordu Recep heyecanlı bir ses tonuyla kaşlarını kaldırırken.

“Tabii. Oğlumun liseden arkadaşıdır. Şimdi aynı üniversiteye gidiyorlar,” diye cevapladı
Mehmet güler bir yüzle.

“Tamam o zaman,” dedi Recep kafasında olayı tartarak. “Çocukları sen sorguluyorsun.”

“Ben mi?” dedi Mehmet, kara kaşları diklenmişti, ama sonra “Peki,” diyerek başını salladı.

“Cesetlerden birine tam dikkat etmemişsin,” dedi Sinan.

Otomobili kullanan Recep “Nasıl yani?” diye sordu, gözlerini yoldan ayırmadan.

“Gözleri çıkarılan ceset- nasıl anlatsam... Ortadan ikiye ayrılmıştı,” dedi Sinan yüzünü
çarpıtarak. “Sonra aynı diğerinin başı gibi duvara asılırken tekrar yerine konmuş. Manyak bir
herif bunu yapan.”

Recep’in gözlerinin önüne cesetlerin görüntüsü geldi bir an. Zaten geceleri uyuyamamasının
bir sebebi de bu manzaraların zamansız zamansız aklına giriyor oluşuydu. Midesinin
bulandığını anlarken, Sinan’a bakmamaya, gözlerini yoldan ayırmamaya özen gösterdi.

O yaratığın sapsarı gözlerini hatırladı birden. Bunu zihninden kovmaya çalışsa da
başaramıyordu. Korkunç bir şeydi. “Hepsi hayal olmalı- hayal.”

“Bir de,” dedi Sinan yavaşça. Ses tonunda sanki ne söyleyeceğini tartıyormuş gibi bir hava
vardı. “Cesetlerin bulundukları yerde öldürüldüklerinden emin misin?”

Recep'in aklı dağıldı ve o yaratığın varlığını bir süreliğine unutmuştu.

"Tabii," dedi Recep kaşlarını çatarak. "Ani bir saldırı olmuş."

"Orada herhangi bir araba lastiği izi bulamadım zaten," diye onayladı Sinan.

"Neden sordun o zaman?" dedi Recep kırmızı ışıktaki durdukları için bakışlarını ona çevirebildi. Bir süre cevap vermeyen Sinan bu sorudan kaçmak istiyor gibiydi.

59

Sınav On Dokuz

3. Bölüm: Cinayetler ve Şüpheli

Derin bir nefes aldı ve "Bedeni ortadan ikiye ayrılan adam üzerinde, her hangi bir kesici alet kullanılmamış. Yani dudaklar hariç hiçbir kısımda bıçak veya ona benzer bir alet kullanılmamış. Tabii bir de kafası uçurulmuş olan hariç," dedi Sinan boğazını temizledikten sonra.

Recep gözlerini ona odakladı. "Ne diyorsun? Peki, ceset nasıl ortadan ikiye ayrılmış? Nasıl oldu da-Sinan ses tonunu elinden geldiğince sakın tutmaya özen gösteriyordu, ama Recep'i kandıramazdı. Söylediklerinden pişmanlık duyuyordu anlaşılan.

"Sorunda burada ya. Bedeni ortadan ikiye ayrılanın bağırsakları ve iç organları tamamen dışarıdaydı. Karın bölgesindeki derisi tamamen gerilmişti. Sonra o çenesi koparılan cesedin yanaklarında çürükler ve yaralar vardı ve yine deri gerilmişti."

"Yani diyorsun ki; katil cesetlerin vücutlarını bir aletle gererek parçalamış öyle mi?"

Sinan başını salladı. "Ölümleri ise ani şokla olmuş. Bütün bu parçalama ve kesme işlemleri ante mortem aşamada gerçekleşmiş. Gözleri çıkarıldığı sırada hâlâ yaşıyormuş. Bu acılara nasıl dayanıp da bir süreliğine hayatta kalmışlar bir türlü aklım almıyor. Cesetlerin vücudunda herhangi bir anestezi izi yok. Yeni getirdiğiniz altı ceset de birebir aynı şekilde öldürülmüşler. Sanırım diğer üçünü başka duvara bağlıyken buldunuz ha?"

"Biz değil. Mehmet'in adamları diğer köşedeki duvarda bulmuşlar cesetleri," diye cevap verdi Recep.

"Sonra o mantar sandığın maddenin ne olduğunu bulduk," dedi Sinan. "Dnsan sindirim enzimleri, mide asitleri."

"NE?"

"Evet, ben de senin kadar şaşkınım. Rengi nasıl yeşile dönmüş bir türlü bulamadık," dedi Sinan.

*

Hakan bir gün sonra taburcu olmayı umuyordu. Çiğdem'in teyzesi Ayşegül Hanım daha birkaç saat önce onu ziyaret etmiş, Ceren için yaptıklarından dolayı ona teşekkür etmiş, onlarca kez minnettar olduğunu söylemişti. Hakan ise elinden geldiğince mütevazılık göstermeye çalışmıştı.

Çetin ile sabahtan beri konuşamamışlardı. Hakan onun yetenekleri konusunda bu kadar açık olduğuna hâlâ inanamıyordu. "Belki de bu yüzden okulda fazla arkadaşı yok," diye düşündü. Sonra kafasında bunu tartınca, bunun mümkün olduğu gerçeği aklına geldi. Çünkü kendisinin de lisedeyken pek arkadaşı olmamıştı.

Hakan, annesi bir süreliğine eve gittiği için burnundaki oksijen sağlayan hortumları çıkarmıştı ve kapalı pencereden dışarıya bakıyordu.

Zencefil Semti akşam karanlığına teslim olurken gökte doğarak hilal şekline bile erişememiş olan ayın parıltısı daha çok tazeydi. Hakan buradan ışıkları yanan yüzlerce evin yanı sıra, Asma Sokağı'ndaki büyük havuzun fışkırttığı suları, amatör takımların maç yaptığı tribünlü toprak sahayı, caddenin köşesinde duran Burger King'i, yukarıdaki anayoldan geçmekte olan otomobillerin ışıklarını ve annesinin çalıştığı Ardıman Kozmetik'in uzunca binasını çok rahat seçebiliyordu.

Ayağa kalkıp pencereyi açtığında kulağına akşam telaşının gürültüleri geliverdi. Yakındaki evlerden birinde radyo çalışıyordu.

“Şimdi bende de olsa ne güzel olurdu,” diye geçirdi aklından.

Türk müziğinin motifleri kulağına çalınınca bulutlu gökyüzüne doğru gözlerini yumdu ve ister istemez gülümsedi. Şu an onu kaygılandırabilecek hiçbir şey yoktu.

“Daha iyisin ya,” dedi arkasından tanıdık bir ses.

Hakan ellerini önünde birleştirerek pencereden eğilmiş hâlde “Çok daha iyi,” diye cevapladı arkasını dönmeden.

Sınav On Dokuz

60

3. Bölüm: Cinayetler ve Şüpheli

Sesin sahibi de aynı onun gibi pencereden eğilirken gözlerini onunkilere odakladı. Bir huzur Hakan’ın bedenini sarmalarken kızın ellerinden biri onun ellerinin üzerine kondu.

“Ben sana hiç teşekkür edemedim,” dedi Çiğdem gülümseyerek. Hakan hastanede olduğu süre içerisinde onu ilk kez neşeli görüyordu.

“Boş ver,” dedi Hakan onun çeşitli yüzüklerle kaplı parmaklarının tuttuktan sonra. Hakan da gülümsedi, ancak nerden geldiği belli olmayan bir dürtü onu ele geçiriverdi. Kızı öpmek istediğini fark etti. Daha önce hiçbir arzu bu kadar hızlı bedenine yayılmamıştı. Bir nevi damarlarından kalbine uzanan bir çekim gücü vardı. Eliyle kızın yüzünün kenarını örtmüş bukleli saçlarını geriye doğru itti.

Şimdi doğrulmuş ve tamamen ona doğru dönmüştü. Kız da onun hareketlerini takip etti. Aynı Hakan gibi heyecanlıydı. Çiğdem’in bedeni hafifçe sarsılırken, nefes alışverişi hızlanmıştı. Dki eli de yanaklarını sarınca, Hakan onun avucuna bir öpücük kondurdu. Çiğdem bir an güldü, lakin Hakan’a yaklaşırken yüzü ciddileşti.

Bu sefer dürtülerin onları yönlendirmesine izin vermişlerdi. Kalbi göğüs kafesinde çılgın gibi çarpan Hakan, kendisini kontrol edemiyordu. Kızın hafifçe titrediğini ve göz bebeklerinin büyüdüğünü fark edecek kadar ona yaklaşırken, onun nefesini yüzünde hissetti.

Tutkularının hiç son bulmayacağı bir ruh hâli içinde öpüştiler. Dakikalar arzularını yaralarken bütün duyguların bedenlerinden ayrılıp göğe eriştiği gerçeğiyle yapayalnız kalmışlardı. Genç vücutlarının tazeliğini ve aşklarının yıllar sonra bile hiç değişmediğini fark etmişlerdi. Elleri bedenlerinin her yerinde geziniyor, ilk öpücüğün verdiği alev nefeslerini kavuruyordu.

Birbirlerine karşı duydukları bu büyük tutku onları iliklerine kadar sarsarken, daha önce birçok insanın hayatında tecrübe dahi edemediği bir duygu seline kapılmışlardı.

Dakikalar birbirini izledikten sonra geri çekildiler. Hakan elleriyle kızın yanaklarını tutarken güçlükle nefes alıyordu. Kız da onun ellerini tuttu ve tam o sırada bir öksürük sesi geldi.

Hakan ve Çiğdem hemen oraya döndüler. Tanıdık bir yüzle karşılaşan Hakan, yüzünden boynuna kadar yayılan kızarıklığa engel olamadı, ama cesurca gülümsemesini bildi.

Çiğdem’de benzer durumdaydı, lakin pek fazla utanmış görünmüyordu. Birlikte kapıya doğru yürüdüler.

“Oğlum naber lan?” dedi Cem aniden odaya dalıp Hakan’a sarılarak. Hemen arkasından bir ses kalabalığı duyuldu. Okuldan arkadaşları da gelmişlerdi.

“Anam nasılsın?” dedi sınıf arkadaşı Mertkan onun elini sıkıp yanaklarından öperken. Kumral ve dağınık saçlı çocuğun yüzü hâlâ sivilcelerle kaplıydı.

Selim, Mehmet, Yeliz, Funda, Sezen kapının dışında duran diğer ziyaretçilerdi.

Yeliz esmer, uzun saçlı ve Cem’in deyimiyle ateşli bir hatundu. Birinci sınıftan beri Cem-yine kendi deyimiyle- kıza yazılıyordu, ama Yeliz Hakan’la konuşmalarında Cem’i sadece arkadaş olarak gördüğünü itiraf etmişti.

“Merhaba Hakan, nasılsın?” diye sordu Funda, Hakan’ı öperken. Hakan kendini tuhaf bir boşlukta hissetti. Daha bir gün önce hoşlandığını düşündüğü kız ona hiç bu kadar uzak gelmemişti. Ayrıca Funda görünüş açısından Çiğdem’e benziyordu. “Çok değil, ama bir benzerlik var,” diye aklından geçirdi Hakan.

Sezen'e de selam verdikten sonra Hakan'ın gözleri Çiğdem'i aradı. Kız biraz bozulmuş gibiydi, lakin Hakan'ın arkadaşlarına tek tek selam vermeyi de ihmal etmedi. Cem'in babası Mehmet polis kıyafetiyle herkesten sonra içeriye girdi. Çiğdem ve Hakan ile yalnız görüşmek istediğini söyledi.

"Yangın sırasında herhangi bir şey gördünüz mü?" diye sordu Mehmet, yalnız kaldıkları küçük hastane odasına girdiklerinde kapıyı arkasından kapatarak.

"Yangın dışında mı yani?" diye sordu Çiğdem ince bir alayla.

"Yok be gülüm," dedi Mehmet sabırsızca. "Etrafta birini gördünüz mü?"

61

Sınav On Dokuz

3. Bölüm: Cinayetler ve Şüpheli

"Hayır," diye cevap verdi Hakan. Çiğdem ise başını sağa sola sallamakla yetindi. "Kundakçı olduğundan mı şüpheleniyorsunuz?"

"Yo, yo. Sadece rutin bir kontrol," diye cevap verdi Mehmet aceleyle.

"Senin bu laflarına bayılıyom, Memet Amca," dedi Hakan sırtarak, çok iyi bir Sezercik taklidiyle. Mehmet güldü.

"Yok yani," dedi Çiğdem Hakan'ın son söylediğini yok sayarak. "Kuzenim Ceren yangını kendisinin çıkardığını anlattı."

"Tabii tabii. Sadece etrafta birini görüp görmediğinizi merak ettim," diye homurdandı Mehmet, Çiğdem'in son söylediğini önemsiz bir şeymiş gibi. "Bir şey hatırlarsanız şu numarayı arayın," diyerek ikisine de üzerinde Recep Akar diye birinin telefon numarasının olduğu kartlardan verdi.

Çiğdem adamın tavrından dolayı, pek ikna olmuş görünmüyordu. Ama sessiz kalmayı tercih etti.

Mehmet "Dyileştigine çok sevindim. Bizim oğlan dün senden bahsedip durdu," dedi Hakan'a yarım ağızla gülümseyerek. Ve üçünün yalnız kalmak için girdikleri odadan dışarı çıktı.

Sınav On Dokuz

62

3. Bölüm: Cinayetler ve Şüpheli

On İkinci

Hakan yatağına uzanmış, arkadaşları ise sandalyelere oturarak onun çevresini sarmışlardı. Çiğdem hemen solunda, Hakan'ın serum olmayan elinin parmaklarını, kendi parmaklarının arasına almış, oturuyordu.

Cem ise sağ tarafındaydı ve Çiğdem'den sonra ona en yakın oturan ikinci kişiydi.

Hakan o gece yarısına kadar her şeyi üç kez tekrar etmek zorunda kaldı, çünkü ne zaman hikâyeye başlasa, daha yarısına gelmeden yeni bir arkadaşı daha ziyaretine geliyordu. İlk kez deneyişinde, yanında uzun boylu, takım elbise giymiş esmer bir çocukla Hakan'ın eski kız arkadaşı olan Derya geldi. Hakan saçlarını sarıya boyatmış olan kızı burada gördüğüne çok şaşırmıştı. Gülümsediğinde sol yanağında ortaya çıkan gamzesiyle, genelde ıslıl ıslıl parlayan siyah renkli ve buğulu gözleriyle orada bulunan insanların dikkatini çekmeyi başardı. Kızın yüzünde aldırılmaz bir ifade olmasına rağmen, Hakan'ın elini tutan Çiğdem'i şöyle bir süzmeyi ihmal etmedi. Yanındaki çocuk ise yaşça herkesten büyük görünüyordu. Ta ki; Çetin odaya girene kadar...

Onlara aslında ziyaret saati olmadığını, ama Hakan için bir istisna yaptığını anlattı.

"Baş Hekim bunu görse canıma okur," dedi Çetin endişeli bir hâlde. "Ama bu seferlik olsun."

Uzun süre olanlar hakkında konuşuldu. Hepsisi Hakan'ın durumunu kendilerine göre değerlendiriyorlardı. Dindar ve muhafazakâr bir aileden gelen Ahmet diğerlerinden farklı bir yol izliyordu.

"Yani oğlum kimse gelecekte ne olacağını bilemez," dedi Hakan'a biraz mantıklı ol der gibi bir bakışla. "Fala, büyüye inanmıyorsun değil mi?"

Canan da kolunu Ahmet'in koluna dolamış, yanındaki sandalyeden Hakan'ı süzerek

“Çarpılcan kalcan sonra,” diye mırıldandı.

“Doğru söze ne hacet!” diye araya girdi Mertkan, sanki birinin bunu söylemesini bekliyormuş gibi. Kendisine engel olamadan aksırdı ve kahverengi gözlerini dört kez kırptırdı. Bu da onun tikiydi zaten. Neyse ki elinde kâğıt mendili hazır duruyordu. Hakan'a anlattığına göre; Mertkan ne zaman hastaneye gitse bir çeşit alerjiye tutuluyor ve sürekli hapşırıyordu.

Mertkan, Hakan'dan çok farklı bir çevrede büyümüş bir çocuktur. Anlattıklarına göre Dstanbul varoşlarında, elinden bıçak eksik olmayan günler geçirmişti.

“Piyangodan para çıkmış bir ailenin çocuğuna göre fazla kaderci olman normal güzelim,” dedi Sezen ince bir alayla, Mertkan'a bakarak. Hakan, Sezen'in piyango olayını nerden bildiğini anlayamamıştı. Kız giydiklerinde bugün de pek istisna yapmamıştı, Hakan'ın ona baktığını görünce, üzerindeki solgun görünen haki rengi gömleğini düzeltme numarasıyla gözlerini ondan kaçırdı.

Mertkan tam başka bir şey söyleyecekken Çetin araya girdi. Sanki Ahmet ve Canan'ın konuşmaları hiç bölünmemiş gibi “Bence tam olarak geleceği gördüğü söylenemez,” dedi hasta bakıcı üniformasının kollarını sıyrırken. Çetin, ne zaman tartışmaya hazırlansa bunu yapmaktan kendini alamıyordu.

“Ne demek istiyorsun?” diye sordu Yeliz Hakan'ın ayakucundaki sandalyeden. Kızın yüz hatlarının ilgiyle bezenmiş olduğu çok belliydi. Hakan ikinci kez Yeliz'i böyle görüyordu. Dlgili ve narin bir ifadeyle bakışı, birçok erkeği cezbetmekte kullandığı bir yöntemdi.

Hakan'ın Derya ile çıkmış olmasının tek iyi yanı, Yeliz'le olan samimiyetini ilerletebilmesiydi. Cem'den sonra Hakan'ın her konuyu rahatlıkla konuşabildiği ikinci insandı, Yeliz(D iki annesiydi). Ama kızı şu anki durumuna iten faktörün ne olduğunu, Hakan henüz kestirememişti.

63

Sınav On Dokuz

3. Bölüm: Cinayetler ve Şüpheli

Çetin önce sesin nereden geldiğine bakındı ve sonra Yeliz'e hitap ederek “Yani yaptığı şey- her neyse- tam olarak geleceği görmek sayılmaz,” derken yüzünde kaygı ve ilginin birlikte yer aldığı sert bir ifade vardı.

“Ne demek istediğini anlıyorum,” diyerek araya girdi Cem ve aynı Çetin'in yaptığı gibi, cebinin üzerindeki armada ‘33 High Performance’ yazan koyu lacivert gömleğinin kollarını dirseklerinin üstüne kadar sıyırdı. Siyah kısa saçlarının dikleşmesini jöleyle engellemişti, ama arada bir eliyle onları geriye doğru tararken yavaş yavaş bozduğunun farkına varmıyordu. Cem Yeliz'in olduğu her konuşmada kendisine yer edinmeye çalışırdı. Hakan onaylamaz bir ifadeyle başını sağa sola salladı ve gözlerini tavana dikti.

“Eee hadi ama,” diye söylendi Cem, Hakan'ı fark ederek. Hakan'ın neden öyle yaptığını anlamamıştı. Bu konuşmasının devamından belli oluyordu: “Birinin tehlikede olduğunu görüyorsun. Ona tam olarak ne olacağını göremiyorsun ki.”

“Aynen!” dedi Çetin parmağıyla Cem'i işaret ederken. “Seninle çok ortak noktamız var,” diye ekledi Cem'e. “Fantastik şeyleri falan sever misin?”

Cem'in sesi eğlenerek çıkıyordu artık. “Elbette,” diye cevap verdi kısaca.

Çiğdem'in hemen iki sandalye yanında oturan Yeliz “Ben de çok severim,” dedi ela renkli gözleri neşe içinde. Yeliz'in kırmızı ince kazağı, bedeninin şeklini gözler önüne serecek kadar boşlukluydu. Hakan kızın sevgilisi olan Kemal'in, bunu giymesine nasıl izin verebildiğini anlayamıyordu.

Bunun altından ne tür bir şey çıkacağını anlayamayan Hakan, iyice şüphelenmeye başlamıştı artık. Bunu bir tek kendisi fark etmemişti zaten. Buğday tenli ve oradaki en uzun boylu kişi olduğu için dikkatini çeken Selim, Hakan'a göz kırparken gülümsemesine rağmen tek yanağı buna tepki vermeden sabit bir şekilde duruyordu.

“Tam olarak ne olmuştu sana?” diye sordu Hakan, Selim’in yüzünün aldığı garip hâli kastederek. Bu sırada kollarıyla gerindi ve hafifçe esnedi.

Selim “Sinirlerde bir sorun var, yani sol tarafta,” dedi, ancak konuşurken ağzının bir bölümü oynamıyordu. “Doktor stresten olduğunu söyledi, yani geçiciymiş. Bir süre böyle kalacak. Kaslar bir süreliğine iptal oldu anıcağın.”

“Yani bi süre daha böööle korkunç gezcen ha?” diye söze karıştı Mertkan ve Selim’in sol yanağına işaret parmağıyla bastırdı.

Rahatsız edici kısa bir sessizlik içinde Hakan ve Selim’in konuşmalarına zerre kadar ilgi göstermeyen Sezen, Çetin’e bakmaktan kendini alamayan Yeliz’e ateş saçan gözlerini dikti. Onun yanında oturan Funda ise Hakan’ın elini tutan ve saçlarını biraz toparlamış olan Çiğdem’i süzüyordu. Funda Hakan’ın onu fark ettiğini görünce, kızın gözleri bir an odak noktasını kaybetti ve başını eskimiş kazağının tüylerini yolmakla uğraşan Canan’a doğru çevirdi.

Gerginliğe neden olan bu sessizliği, Hakan’ın aklındaki soruyu sorarak Selim bozdu:

“Yeliz! Kemal nerede? Neden gelmedi?”

Yeliz sanki bu soru çok önemsiz bir şeymiş gibi davranıyordu, ancak konuşurken sesinin tonu onu ele verdi. Elleriyle siyah saçlarını geriye atarak “Ayrıldık,” dedi yavaşça. “Siz sadece bana haber veriniz. Onun haberi yok.”

“Ayrıldınız mı?” diye sordu Canan şüpheyle, Yeliz’in son söylediklerini önemsemeden.

“Neden ki?”

“Daha sonra anlatırım,” dedi Yeliz, sesini sabit tutmaya özen göstererek. “Boş verin şimdi bunları,” diye ekledi. “Sen ne diyordun Çetin?”

Dalgalı saçlarını bugün ortadan ayırarak taradığı için daha yakışıklı görünen Çetin, gülmemekte zorlanan Hakan’la bir an göz göze geldi. Çiğdem de belli etmeden gülümseyenlerden biriydi. Cem ise durumu pek kavramamıştı. Hakan Çetin’e göz kırparken, onun hasta bakıcı üniformasının üzerinde lekeler olduğunu fark etti. Gözlerini Çiğdem’e çevirdi ve söylenenleri ona bakarak dinlemeye başladı.

Sınav On Dokuz

64

3. Bölüm: Cinayetler ve Şüpheli

Çetin ise bakışlarını Yeliz’e doğru odaklayarak, beceriksizce gülümsemeye çalıştı. Hakan’ın anladığına göre Çetin biraz afallamıştı, ama konuşmaya devam etti.

“Yani Hakan isterse,”- öksürdü ve- “yardım etmeyebilir. Sonuçta yardım etmezse ne olacağını bilmiyor değil mi?” derken sesi güçlendi.

Hakan onun söylediğini tarttıktan sonra “Pek değil,” diyerek konuşmaya katılım gösterdi.

“Yardım etmezsem öleceklerini biliyorum. Yani en azından öyle hissediyordum.”

Ahmet “Oğlum bence- yani geleceği gördüğünü söylüyorsun, ama gerçekte bu imkâns-“Of başlatma şimdi!” dedi Çetin kızgın bir tonla. Onun hemen yanındaki sandalyede oturuyordu.

“Çocuk gördüğünü söylüyor işte ve bir sürü kanıt var ortada. Yalan mı söylüyor?”

“Öyle bir şey söylemedik,” dedi Canan, ama Çetin bir sabırsızlık nidası koyuverince “Sadece dikkatli olması gerekiyor.” diye sözünü tamamladı.

“Neye karşı?” Bu sefer konuşmaya katılan Selim’di.

Ahmet sesini elinden geldiğince normal tutmaya özen göstererek “Belki- hani- şu medyum bozuntuları var ya- televizyonlara çıkan. Onların dediğine göre- ne kadarını sallıyorlar bilmiyorum- Hakan da cinlerin etkisindedir belki,” diyebildi. Kalın kara kaşları hafifçe yukarı dikilmişti, köşeli çenesinin gerginliği çocuğun stresli olduğuna dair bir işarettti. Yüzü biraz solgun görünüyordu ve sesi eskisine nazaran daha fazla endişe içeriyordu.

“Öyle bir şey olması için Hakan’ın büyü yapmış olması lazım,” dedi Cem sanki uzmanlığını konuşturmuşçasına.

“Olabilir,” dedi Yeliz.

Cem biraz da Yeliz'in onu onaylamasının verdiği gazla, daha hevesli bir şekilde devam etti. "Belki de ona büyü yapmışlardır."

Hakan hemen odadaki tepkilere baktı. Dçlerinde ikna olmuş görünen kimse yoktu. Bir tek Mertkan'ın ifadesini anlamak çok zordu, ne düşündüğü yüzünden hiç okunmazdı zaten.

*

Hakan üç gün boyunca hastanede kaldı. Geçen zaman içerisinde sürekli şikâyet eden halasının, izin alarak bütün gününü onunla geçiren annesinin ve Çiğdem'in ona yaptıkları uyarıları dinlemişti.

Çiğdem'in anlattığına göre Ceren bir hafta daha hastane gözetiminde kalacaktı. Ceren'i görmeye gittiğinde, Çiğdem'in teyzesi Hakan'ın boynuna sarıldı ve onu daha çok ziyaret edemediği için üzgün olduğunu söyledi.

Ziyaretin en ilginç kısmı Ceren'in yangın çıkarmadan önce evin etrafında bir yabancıyı gördüğünü söylemesi oldu.

Hakan onu öptükten sonra kız "Böyle kara kara elbiseler giymişti, Hakan abi," dedi. Hakan kızın söylediğine çok şaşırmıştı, ama Çiğdem bunu pek önemsemedi.

"Büyük ihtimalle yolunu şaşırmış kaçak bir avcıdır," demişti Çiğdem. "Baharda etrafta gezinip dururlar."

Çetin ise birkaç gündür ortalarda yoktu. Cem ne zaman Hakan'ın ziyaretine gelse Yeliz'den bahsedip duruyordu. Söylentiye göre Yeliz, Çetin'den hoşlanıyordu.

"Zaten belliydi," dedi Hakan bu habere pek şaşırmış görünmeden. "Kaybedeceğin bir savaştasın oğlum," diye söylendi Cem'e. "Bırak kızı, kiminle çıkarsa çıksın. Sen de kendine başkasını bul. Kızın yanında saçmalayıp duruyorsun. Belki seni o zaman fark eder."

"Senin için söylemesi kolay tabii," dedi Cem, kaşlarını kaldırırken alnı da kırmıştı. "Aynı babası gibi," diye düşündü Hakan. "Herkes aynı anda iki kızı tavlatabilecek kadar yetenekli değil. Üstelik Çiğdem kadar güzel bir kız gördüğümü hiç hatırlamıyorum. Öyle-öyle bir kızı nasıl tavlatabiliyorsun?"

65

Sınav On Dokuz

3. Bölüm: Cinayetler ve Şüpheli

"Ben kimseyi tavlamadım," diye cevap verdi Hakan başını sağa sola sallayarak. "Çiğdem benim çocukluk arkadaşım. Funda ise- boş ver onu artık."

"Pek arkadaşın gibi durmuyordu," dedi Cem yarım ağızla gülümseyerek. "Yani sizi yakalayan bendim hatırlasana,"- Hakan'ın boynundaki kızarıklık yüzüne yayılmaya başlamıştı birden- "Funda o kızla aranda ne olduğunu sorup durdu bana."

"Ne söyledin?" diye sordu Hakan saçlarını karıştırarak.

"Gerçeği tabii ki. Çocukluk aşkın olduğunu, sevgilin olduğunu söyledim- kıza fazla umut vermemiştin değil mi?" diye ekledi Cem ona şüpheyle bakarken.

"Ben vermedim. Çetin ondan hoşlandığımı söylemiş," diye cevapladı Hakan.

"Dyi biri... Çetin yani," dedi Cem konuyu değiştirmek için aceleden birinin havalarında.

"Ama benim fikirlerimi biraz uçuk buluyor, ama yine de," gerisini getirmeden sustu.

Dki arkadaş arasında kısa süren bir sessizlik oldu. Cem'in elmacık kemiklerinin üzerindeki ince hatları gevşemişti.

"Yeliz'e yüz vermedi," dedi Cem sanki lafını hiç kesmemiş gibi.

"Çocuğun sevgilisi var zaten," dedi Hakan son noktayı koyarcasına.

"Hadisene," dedi Cem. "Yeliz gibi bir hatun dururken Sezen gibi paçozu tercih edebilecek kişi çok azdır. Senin bu olayından sonra okulda birlikte takılıyoruz artık."

Korkunç kâbuslarla dolu bir hafta sona ermişti. Hakan gecenin bir yarısı kâbusun şokuyla kan ter içinde uyanıyor, sabah olduğunda ise aklında geceyle ilgili çok az şey kalıyordu. Bu rüyalar arasında hatırladığı tek şey; sürat yaptığı için yoldan çıkan otomobiliyle bir ağaca çarpmasıydı.

Ama sabahlarını Çiğdem ile geçirdiği için bütün bunları kafasına pek takmıyordu. Annesi Çiğdem'in eve gelmesine o kadar alışmıştı ki; onu sürekli görmek için Hakan'a baskı yapıyordu. Dışinden izin de almıştı. Hakan'ın ninesi ise artık evine dönmüştü. Fakat Hakan'a yakın olmak için, çok önceden aşağı sokaktan almış olduğu evine tekrar taşınan halası, sürekli Hakan'lardaydı.

Hakan'ın sorunları hiç mi hiç azalmıyordu, şimdi de derslerinde geri kaldığı için problem yaşıyordu. Arkadaşlarından ders notlarını istemişti, ancak bulabildiği notların hepsi yarım yamalaklı.

Okula tekrar başladığında Perşembe Günü olmuştu bile.

Dlk vizelerin bir hafta sonra olduğunu öğrendiği zaman ise, daha önce çalışma fırsatı bulamadığı için başı biraz belaya girmişti. Arkadaşlarına kendisini çalıştırmaları için yaptığı yoğun baskı sonuç vermişti.

Her ne kadar Cem ve Ahmet ona yardım etmeye çalışsalar da, çabaları pek iyi sonuçlar vermiyordu. Çünkü Hakan Çetin'in de dediği gibi "aşk sarhoşu" olmuştu. Derslere bir türlü kafası gitmiyordu. Çiğdem'le havuz başında oturmalarının, birlikte Asmerkez'de dolaşmalarının ve onunla birlikte geçirdiği harika saatlerin etkisinde kaldığı için konsantrasyonunu bir türlü sağlayamıyordu.

"Kendini biraz topla oğlum," dedi Çetin merkez kütüphanede hep birlikte ders çalışırken. "Bütün notları bulduk sana."

Hakan fotokopileri masadan toplarken yüzünde bir gülümseme vardı. Hayatında daha önce bu kadar neşeli olduğunu hatırlamıyordu. Bu mutluluk sanki yaşayan bir varlık gibi onu tamamen sarmalamış, kalbinde daha önce olmadığını sandığı boşluğunu da doldurmuştu.

"Kafanı Makro'ya vermezsen, seneye de birlikteyiz. Ben yine çakıcam çünkü," diye ekledi Çetin, defterine bir şeyler karalarken.

"Bence çok güzel bir şey," dedi Canan biraz kasvetli bir edayla onu süzerken. Çünkü bugün Ahmet ile atışmışlardı. Dkisi yan yana oturuyorlar, ama birbirleriyle tek kelime dahi Sınav On Dokuz

66

3. Bölüm: Cinayetler ve Şüpheli

konuşmuyorlardı. Hakan ve Cem onların kavga etmelerine o kadar alışmışlardı ki; onları barıştırma girişiminde bile bulunmuyorlardı. "Onu ilk kez böyle görüyorum," diye devam etti kız gülümsemeye çalışarak.

"Ben de," diye onayladı Cem kendi notlarının üzerinden. "Bence siz ikiniz de bunu artık öğrenmelisiniz," diye söylendi konuşmaya zerre kadar ilgi göstermeyen Ahmet'e ve birden gözlerini masaya diken Canan'a.

Uzun bir süre geçtiği hâlde kimse Cem'e cevap vermedi. Hakan kütüphanenin kapısının açılıp Çiğdem'in içeri girdiğini gördüğünde düzenlediği notları elinden düşürüverdi. Onları yerden toplamak için eğildi ve doğrulurken Canan'ın sesini duydu. "Neyin var canım?"

Yüzü aldığı bir haberden dolayı hüznü görünen Çiğdem'e söylemişti bunu. Hakan hemen kızın yanına gitti ve çantasını ondan alarak masanın üstüne koydu.

"Sorun ne?" diye sordu Hakan onun elini tutarken.

"Bugün hiçbiriniz gazete okumadınız herhâlde," dedi Çiğdem ve masadaki çantasından Kıvılcım gazetesini çıkardı. Haberi donuk bir sesle okudu:

"Esken tepesindeki villada çıkan yangında ölen altı itfaiyecinin kimlikleri belirlendi."

"Yaklaşık bir hafta önce, Ayşegül Gülveren'e ait villada çıkan yangında hayatını kaybeden Celal Özgün, Ercüment Özgün, Ferhat Karakıyar, Metin Kamer, Cüneyt Mert Alçıklar ve Hasan Pınar'ın cenazeleri polis soruşturması yüzünden ancak dün toprağa verilebildi."

"Üzgünüm," dedi Hakan sesini normal tutarak. Ama ona sarılmayı da ihmal etmedi.

*

Birkaç saat sonra “Gerçekten çok garip,” dedi Cem sanki yarım kaldıkları bir konuşmayı sürdürüyorlarmış gibi.

Hakan’ın yanında oturarak, vizeleri yüzünden oradaki bütün herkes gibi ders çalışan Çiğdem, kaleminin üstünden gözlerini ona dikti. Hakan ise derslerinde ancak ilerleyebilmişken Cem’i dinlemek için başını ders notlarından kaldırdı.

Cem’in yine ne yumurtlayacağını merak eden tek kişi kendisi değildi. Çetin, Sezen, Yeliz ve huzursuz durumdaki Ahmet ile bugün makyaj yapmadığı için pek suratsız görünen Canan da ders çalışmayı bir süreliğine bıraktılar.

“Nedir garip olan?” diye sordu Ahmet ve şüpheyle gözlerini kıstı. Cem’in önceden atmış olduğu palavralar, insanda bu yüz ifadesini ortaya çıkarırdı zaten.

“Bu itfaiyecilerin polis soruşturmasında olması biraz garip. Yani tamam işte yangında ölmüşler- Allah rahmet eylesin- neden polis bunu soruşturuyor ki?” dedi Cem, hepsinin gözlerinin içine tek tek bakarak. Kalabalık içinde konuşurken, en iyi etkiyi böyle bıraktığına inanıyordu. Kısa saçlarını bugün jölelemişti, ama giydiği soluk yeşil renkli tişört esmer tenini gölgeliyordu. “Ayrıca babamdan bu itfaiyecilerle alakalı hiçbir şey duymadım.”

“Kimliklerini öğrenmeleri uzun sürmüş olabilir,” dedi Yeliz, Hakan’ın karşısındaki sandalyeden gazeteyi tekrar kontrol ederek.

“Dyi de kimleri yangına gönderdiklerini bilmiyorlar mı?” diye sordu Çiğdem, Cem’in söylediklerinin izinden giderken. “Yani itfaiyeciler.”

“Aslında,” dedi Cem, sonra kütüphanedeki bütün masalara göz gezdirdi ve başka kimsenin dinlemediğine kanaat getirerek öne doğru eğildi. Herkes onunla aynı şeyi yapınca Cem o kadar sessiz konuştu ki; bazı kelimeleri dudaklarından okumak zorunda kaldılar.

“Babamın telefonda konuştuğunu duydum. Kimseye söylememem gerekiyor, ama yeni cinayetler olduğunu öğrendim. Hani geçende gazetede çıkan cin-“Oğlum ne diyorsun duyamıyorum,” dedi Selim kızgınca araya girerek. Biraz uzakta kalmıştı çünkü. Gömleğinin kırıksıklıklarını düzeltmek istemişçesine, onun önünü çekti,

67

Sınav On Dokuz

3. Bölüm: Cinayetler ve Şüpheli

yerinden kalktı ve Cem’in yanındaki sandalyeye geçti. O kadar uzundu ki; eğildiğinde bile yine hepsinden yüksekte kalıyordu.

Cem sanki lafı hiç bölünmemiş gibi devam etti:

“Geçende öldürülen şu evsiz tiplerle aynı şekilde öldürülmüş altı kişi bulmuşlar.”

Yüzüne neler olduğunu anlamış birinin ifadesi yerleşince “Bu o itfaiyeciler olmasın sakın,” dedi Selim şaşkın bir bakışla. Çocuğun çenesi düzelmemişti anlaşılan, çünkü konuşurken tek yanağı hâlâ hareketsiz duruyordu.

“Yani cinayete mi kurban gittiler diyorsun?” diye sordu Çetin kaşlarını çatarak.

“Çok doğru Çarli,” dedi Cem hevesle. Bazıları bunun abartı olduğunu düşündüklerinden inanmazlık dolu nidalar koyuverdiler, ama Cem yılmadı.

“Hayır, hayır bakın bi. Geçende siz hastanedeyseniz babam gelip size sorular sormuştu ya,” dedi Çiğdem ve Hakan’a sesini alçaltmaya gerek duymadan. “Başka ne diye sorsun ki? Size herhangi birini gördünüz mü diye sormuştu.”

Hakan ilk defa Cem’in söylediklerinin mantıklı olduğunu kabul etmek zorunda kaldı, fakat onun aklındaki soruyu bu sefer de Cem’e şüpheyle bakmayı sürdüren Sezen sordu.

“Dyi de neden bir katil gidip zavallı itfaiyecileri öldürmek istesin ki?”

Ama soruya başkası cevap verdi.

“Seri katillerin aklının nasıl çalıştığını bilemezsiniz ki,” dedi Çetin sanki uzmanlık alanı buymuş gibi. “Yani belki rastgele öl dürüyor dur ve en tehlikeli cinstir bunlar.”

“Seri olduğunu kim söyledi ki şimdi?” diye sordu Hakan. Çetin’in ses tonundaki bu garipliği bir tek o fark etmişti ve tek kaşı kalkmış hâlde devam etti: “Bizim bilmediğimiz bir şey mi biliyorsun yoksa?”

Çetin “Bilsem de sizlere söyleyemem. Biliyorsunuz ben hastanede staj yapıyorum. Dışarıya bir şey yayılırsa ilk önce benden bilirlir. Ama şu kadarını söyleyeyim,” - öne doğru iyice eğilerek- “Bu insanları öldüren her kimse tam bir manyak. Otopsi yapılırken bir kere bakabildim,” dedi sessizce.

“Yani gerçekten cinayete kurban gittiler öyle mi?” diye sordu Yeliz gözleri kocaman açılmış hâlde.

Çetin’in cevabı kısa ve tatmin edici oldu: “Evet.”

Sınav On Dokuz

68

3. Bölüm: Cinayetler ve Şüpheli

On Üçüncü

“Dyi işti, Sinan,” dedi Recep cep telefonunu kapatmadan önce.

Mehmet ile polis otomobilinde şüphelinin oturduğu eve gidiyorlardı. Arabayı Recep kullanıyordu.

“Doğru mu?” diye sordu Recep’e.

“Evet. Bulduğumuz ikinci parmak izi yüzde yüz uyumlu,” dedi sesindeki heyecanı zar zor bastırarak. “Adamın adı Hasan Kamil Özaltan... Daha önce hırsızlıktan tutuklanmış.”

“Yani ikinci kez aradığın zaman bulduğun bıçaktaki iz değil mi bu?” diye sordu Mehmet sabırsızca gözlerini yoldan ayırmadan.

“Evet, evet,” diye cevapladı Recep. “Yanan evin oraya ikinci kez gittiğimde itfaiye aracının lastiğine saplanmış olan bir sustalı buldum.”

“Peki neden oraya tekrar gittin ki? Yani Sinan orada bir şey bulamamıştı,” dedi Mehmet şaşkınlıkla. Kaşlarını kaldırdığında alnı da kırışmış, bu ona yaşlıca bir görünüm vermişti.

“Dçime doğdu,” dedi Recep elinden geldiğince ses tonunu ölçülü tutarak.

Hâlbuki yalan söylüyordu. Bir hafta önce Sinan’ı otele bıraktıktan sonra, yapması gerekenin tekrar oraya gitmek olduğunu düşünmüştü. Kâbuslara gömülerek geçireceğini bildiği geceden bir şekilde kurtulmak istemiş, korkusunu ancak böyle yenebileceğini düşünmüştü.

Yanan villaya tekrar gittiğinde itfaiye aracının orada olduğuna sevinmişti. Polis soruşturması yüzünden hâlâ yerinde duruyordu.

Bir hafta önce o ormanda başına gelen şeyi açıklayabilecek en küçük şey olsa bile bunu kabul etmeye hazırды. Ancak evin etrafında hiçbir şey bulamamıştı. Hatta korkusunu tamamen yenmiş, ormana girerek on dakika kadar ağaçlar arasında gezinmişti. Orada -arada bir öten kuşlar hariç- hayat olduğuna dair en ufak bir iz bile bulamamıştı. O gece görmüş olduğu şeyin bir sanrı olduğuna karar vererek ormandan çıktığında onu görmüştü işte.

Dtfaiye aracının lastiğinin üzerine saplanmış parlak bir metal parçası...

Başından beri orada mıydı?

Daha önce oradaysa neden hiç fark etmemişti?

“Belki de katil adamların kaçmasını engellemek için lastiği patlatmak istemiştir Recep. Ne dersin buna?” diye önerdi Mehmet sıcak ve sakin bir tonla. Eliyle biraz açılmış saçlarını geriye doğru itti. Yüzündeki ifade anlaşılmıyordu, ama birkaç gündür uyumamış biri için oldukça canlı bir ses tonuyla ekledi: “Sessiz kaldın, neden?”

“Eğer katil bunu yapmayı amaçladıysa bile pek başarılı olamamış, çünkü lastik patlamamıştı,” dedi Recep onun son söylediğini yok sayarak, eliyle desensiz, şişe yeşili kravatını düzeltirken sıkıntıyla bir nefes koyuverdi.

Mehmet “Parmak izi teşhisinin bu kadar sürdüğüne inanamıyorum. Bıçaktaki yarım parmak izi bir hafta bekletti bizi,” diyerek başını onaylamaz bir ifadeyle sağa sola salladı. “O adam konuşabilseydi, belki de bu kadar beklemek zorunda kalmazdık ha?”

Recep'in vücudunu nerden geldiği anlaşılmayan bir ürperti sarınca, ister istemez koltuğunda sarsıldı. Mehmet'in söylediğini duymuştu, lakin ona cevap vermek için kendisine biraz süre tanıdı. Ama şimdi de aklına o varlığın görüntüsü gelmişti. Onu kafasından ebediyen silmek istiyordu. Her gece uykularında dudakları olmayan yüzü görmek, buna hiç mi hiç yardımcı olmuyordu ve elinden geleni yaptığı hâlde bundan bir türlü kurtulamamıştı.

"Hangi adam?" diye sordu şimdiki zamana dönerek. "Saldırıdan kurtulan itfaiyeci mi?-onun cevap vermesine fırsat vermeden devam etti: "Adam şokla sarsılmış durumda, uzun süre konuşabileceğini de sanmam."

Recep aynadan kontrol ettiğinde, arkalarındaki destek kuvvetini gördü.

"Eğer katil bu adamsa, gerçekten çok tehlikeli olduğunu unutma. Adamlarına söyle silah

69

Sınav On Dokuz

3. Bölüm: Cinayetler ve Şüpheli

kullanmaktan çekinmesinler," diye ekledi hemen. Mehmet eline polis telsizini alarak, Recep'in talimatlarını diğer arabayla gelen polislerle bildirdi.

"Adres neresi?" diye sordu Mehmet elindeki polis telsizini bırakmadan.

Recep elindeki katlanmış kâğıdı ona verdi. Mehmet ona baktığında, üzerinde yazanları kaşlarını çatarak okudu:

"Yedinci sokak, Elmas Apartmanı daire altı."

"Hey!" diye ekledi şaşkın bir tonla. "Bu bizim Hakan'ın oturduğu apartman. Hani benim oğlan var ya onun arkadaşı, geçen hafta yangından o küçük kızı kurtaran işte- onun evi."

"Hatırladım," dedi Recep inanmaz bir ifadeyle ve devam etti: "Şu geleceği gördüğünü sanan çocuk mu? Kendini medyum sanan."

Onun sesinin aldığı tonu fark eden Mehmet kendisini zorlayarak konuştu: "Bunlara inanmayabilirsin, ama o küçük kızı evden kurtardı."

"Buna saygı duyuyorum zaten. Fakat bize biraz yardımcı olabilseydi daha iyi olmaz mıydı?" diye öneride bulundu Recep sohbet olsun diye. Söylediklerinde en ufak bir ciddiyet yoktu. Çünkü Mehmet kadar yaşlı ve tecrübeli birinin falcılara, geleceği görenlere inandığı gerçeği, Recep için büyük bir hayal kırıklığı oluştuyordu. "Yani bize ne zaman cinayet işleneceğini söyleyebilirdi değil mi? O küçük kız-Lafını bitiremeden Mehmet soluğuyla bir sabırsızlık nidası koyuverdi. Recep onun yüz hatlarının son derece gergin olduğunu fark etmekten kendini alamadı.

"Bilmediğin ne çok şey var. Mesela annesi bile küçük kızın o saatte evde ne aradığını bilmiyormuş. Kızın okul servisi normalde eve yarım saat sonra geliyor, yani ev yanarken kızın içerde olduğunu kimse bilmiyor ve bizim Hakan her nasılsa biliyor ve içeri dalıyor," dedi hızlı hızlı Recep'in sözünü kesmesine izin vermeden.

"Eee?" dedi Recep hiçte ikna olmamışçasına. "Bu açıklanamaz bir şey değil ki. Muhtemelen kızın çığlık attığını falan duydu."

"Kız astım hastası, pek bağırabileceğini sanmıyorum. Oğlum Cem dedi ki;" diye devam etti Mehmet herhangi bir yılma eğilimi göstermeyerek. "Hakan'a bir mektup gelmiş. Ona tehlikede olan insanların isimleri yazılıyormuş. Delice değil mi?" -diyerek güldü ve Recep'in keskin açılı sert yüz hatlarını fark edince- "Merak etme buna ben de inanmadım," diye ekledi. Onlarca apartmanın ve dükkânın önünden arabayla geçerlerken Recep'in gözleri bir an yeni kararmaya başlamış semaya kaydı. Büyük bir kuş sürüsü, Recep'in adını bilmediği büyük alışveriş merkezinin üzerinden geçiyor, belki de havaların ısınmasının verdiği bir şevkle güneyden buraya göç ediyorlardı. Bu güzel manzaranın karşısında bile gerçek katilin insan olmadığı düşüncesini aklından kovmayı başaramadı. İnsan olamazdı. Bu imkânsızdı. O bıçaktaki parmak izi muhtemelen şanssız birine aitti. "Her ne olursa olsun kanıt kanıttır," dedi kendi kendine. Daha ne kadar bunlarla avutulabileceğini bilmiyordu, ama en azından bunlar kendisini bir süreliğine daha iyi hissetmesini sağlıyordu.

“Saat daha kaç ve neredeyse akşam oldu. Bu kısa günlerden nefret ediyorum,” dedi Çetin hüzünlü bir sesle. Hakan bu konuda sessiz kalmayı tercih etti.

Hakan’ın oturduğu apartmanın önüne gelince Çetin Toros’u kenara çekti.

“Sağ ol, Çe-Çarli,” dedi Hakan elinden geldiğince gülümsemeye çalışarak. “Otobüslerle uğraşamazdım.”

“Sorun değil,” dedi Çetin elini sallayarak. Hakan otomobilin kapısını açtı ve tam dışarı çıkmak üzereyken “Şu konu hakkında konuşmak ister misin?” diye ekledi hemen, anlaşılmaz Sınav On Dokuz

70

3. Bölüm: Cinayetler ve Şüpheli bir tonla.

Hakan onun neden bahsettiğini ister istemez anladı. Bu zamana kadar Çetin’in neden bundan söz etmediğini de sezebiliyordu. Sebebi; hem Hakan’ın arkadaşlarının önünde bu konuyu konuşmaktan hoşlanmaması, hem de Hakan’a konuyu düşünmesi için fırsat vermiş olmasıydı. “Bende empati gücü var, insanların ruh hâlinin nasıl olduğunu anlayabiliyorum. Konuşmak istersin diye düşündüm,” diye devam etti Çetin, Hakan bir şey söylemeyince.

Çetin’in ağırbaşlı görünüşü ve ruhundan yüzüne yansıyan sıcaklık Hakan’a yine babasını hatırlattı. Bütün bunların sadece zihninde olan bir takım duygu seli olduğunu tabii ki farkındaydı, ancak Çetin’in varlığında onu çeken bir bağ olduğunu da düşünmekten kendini alamıyordu.

Hakan tam bir şey söyleyecekken, sokağın başından onlara doğru gelen iki polis arabasını fark etti. Hakan’ın bakışını fark eden Çetin de başını o yöne çevirdi. Hakan arabadan dışarı adımını attı ve bir süre gelenlere göz gezdirdi.

Otomobil hemen birkaç metre ilerdeki daha şimdi yanmaya başlamış sokak lambasının yanında durdu ve içinden mavi spor bir ceket ve siyah kumaş bir pantolon giyen bir adam çıktı. Alnı genişti ve yüz hatlarının sertliği, kısa, ama dalgalı saçlarından sonra adamın en belirgin özelliği idi. Elips şekilli gözlüklerinden Hakan’a doğru bakışında insanı geren belki de boğan bir huzursuzluk yayılıyordu. Ama gülümsemesi sulu gözlerine de taşındı. Hakan, arabanın diğer kapısından çıkan adamı tanımakta pek zorlanmadı.

Mehmet, diğer adamın baktığı yöne yani Hakan’a doğru başını çevirince, onu el işaretiyle yanına çağırdı.

Dki adamın da gözlerini üzerinde hisseden Hakan, Mehmet’in yanına yavaş adımlarla yaklaştı. Yürürken elinden geldiğince gülümsemeyi ihmal etmedi.

Arkadaki otomobilden de iki tane üniformalı polis inmişti. Hakan arkasındaki araba kapısının çarpılma sesini duyduğunda ister istemez başını çevirdi. Çetin de onunla birlikte geliyordu. Çocuğun yüzündeki ifadede belirli bir merak ve kaygı bulunuyordu.

“Hakan sizin apartmanda oturan birini arıyoruz,” dedi Mehmet hemen lafa dalarak.

Hakan, önce onu dikkatle süzen -Çetin’le yaklaşık aynı boydaki- adama sonra da ona hoş görüyle bakan Mehmet’e döndü, fakat bir şey söylemedi. Onların konuşmasını bekledi.

“Altı numarada oturuyor,” dedi gözlüklü adam.

“Hakim Bey’i mi arıyorsunuz?” diye sordu Hakan garipseyerek. “Neden ki?”

“Polis işi,” dedi Mehmet sessizce onun yanından geçerken. “Bir süreliğine apartmana girmeyin.”

Tam o sırada Çetin de yanlarına geldi. Çizgili gömleğinin kollarını sıyırmıştı ve Hakan daha önce fark etmediği bir doğum lekesi gördü onun sol bileğinde. Kahverengi büyük bir nokta gibiydi.

Çetin, Hakan’ın düşüncesinin aksine bir şey söylememeyi tercih etmişti. Genelde bu tür durumlarda sessiz kalmayı tercih edenlerden biri değildi, ama bu seferlik konuşmadı sadece onlara bakan gözlüklü adamı, adam gözlerini onların üzerinden alana dek -kıyafetinden başlayarak her yerini-incelemeyi bırakmadı.

Adam onlara sırtını dönerek apartmana doğru yöneldiğinde, arkadaki iki polis de onu takip ettiler.

Mehmet arkalarından seslenirken, Hakan hepsinin elinde tabanca olduğunu fark etti.

“Recep beni bekle,” dedi Mehmet aceleyle onların peşinden apartmanın içine girerken.

Biraz sonra kara giysiler içindeki Hakim Bey’in elleri kelepçelenmiş hâlde, getirildiğini gördüler. Adamın suratını tamamen kaplayan sakalı ve bıyığı yüzünden, kan çanağına dönmüş kara gözleri hariç yüzünün hiçbir yeri görünmüyordu. Hâkim Bey, normal hâline göre oldukça yorgun ve huzursuz gibiydi, ama yine de Hakan’ın yanından tek ayağı

71

Sınav On Dokuz

3. Bölüm: Cinayetler ve Şüpheli

topallayarak geçerken ona gülümsemeyi ihmal etmedi. Mehmet ve Recep ise dışarı çıkmamışlardı.

Hâkim Bey’in bindirildiği arabanın gitmesini izledikten sonra Çetin “Artık ben gitsem iyi olacak,” dedi Hakan’a yumuşak bir sesle.

Hakan ise neyi onayladığını bile bilmeden şaşkınlıkla başını salladı.

“Size söyledim, Recep Bey. Bu şüpheli bendeki profile hiç mi hiç uymuyor,” dedi Ayten Solmaz. “Katil genç, sağlıklı ve hırslı biri, bundan eminim.”

Ayten bugün -Mehmet’in deyimi yerindeyse- biraz daha normal elbiselerle gelmişti. Kadınlık yönünü öne çıkarmak istememesinden kaynaklandığından, kadın siyah uzun bir pantolon ve baştan aşağı beyaz ince çizgilerle süslü, eflatuna yakın renkte bir bluz giymişti. Yine de bedeninin hatlarını ortaya çıkararak, yanlarından geçerken karakoldaki bütün polislerin onu şöyle bir süzmesine izin de verdi. Recep onun bu genç ve canlı yapısına karşı hayran olmaktan kendini alamıyordu, ama kadınla konuşmalarında bunu belli etmemeye özen gösteriyordu.

“Belki profili yanlış çıkarmışsınızdır, olamaz mı?” diye önerdi Vural denen polis. Yanakları gerilirken ortaya çıkan gülümsemesinde bir şeyler eksik gibiydi. Dnsani duygu... “Yani en azından sizin tarifiniz uyuyor,” diye ekledi Recep’e hitaben. “Adam kapkara giysiler- “Yine de kanıt kanıttır,” dedi Recep, Vural’ı hiç duymamış gibi davranarak. “Bıçağı olay mahallinde ne arıyordu?”

“Onu sorguya çekmediniz mi?” diye sordu Ayten kaşları yukarda. Ne zaman karakolun kapısından içeriye girse, kadının yüz hatları sertleşiyor ve bu kadar çok erkek egemenliği olan bir yerde, kendini koruma altına alıyordu. Bu, kadının yüzüne hiç uymayan acımasız görüntüsü ve huysuz hallerinden gayet rahat belli oluyordu.

“Henüz değil,” dedi Recep iki elinin parmak uçlarını masanın üzerinde birleştirip öne doğru eğilerek. “Dlk şerefi Mehmet’e bıraktım.”

“Bakın!” dedi Ayten, Recep’in söylediklerinden dolayı oluşan hayal kırıklığını sesinden kovmaya çalışmadan. “ Bu cinayetleri işleyen kişi muhtemelen daha önce suçu olmayan bir insan. Evet, bir kişi,”- diye ekledi Recep’in kalkan kaşlarına cevap olarak- “daha önce suç işlememiş ve cinayetleri henüz belirleyemediğim bir amaç uğruna işliyor. Yani sıradan bir seri cinayet davası değil bu. Kolay bir şey değil bunu çözmek,”- elindeki belgeye baktı ve onlara –”Kaburga kemikleri, kol, kaval kemikleri cam gibi kırılmış, göz çukurlarında fraktürler var,” diye okudu. Ama sonra okumaya Recep devam etti:

“Yüz seksen santimetre boyunda takriben yetmiş üç kg ağırlığında otuz beş yaşlarında kahverengi saçlı, siyah kaş ve kirpikli, bıyıklı ve sakallı buğday tenli sünnetli erkek cesedinde ölü katılığıının devam ettiği, ölü morluklarının sırtta, karında, kollarda ve mutad yerlerde olduğu görüldü. Haricen baş saçlı deri ve yüz kanla kaplı olup, baş saçlı deri vertex sağında temporo- parietali içine alan düzensiz parçalı içinden lasere beyin dokusunun vücut dışına çıktığı ve kırık kemik uçlarının görüldüğü açık yara ve bu yara altında kafa kubbe ve kaidesine doğru uzanan çok sayıda kırık hatlarının uzandığı sağ temporal kemik squamoz

parçasının ve sağ parietal kemik parçasının bulunmadığı kemik defekti, sağ kulakta otoraji, her iki gözde periorbital ekimoz ve ileri derecede kemosis, sağ kol ortada humerus kırığına bağlı deformite ve lateral yüzde geniş ekimoz, sırtta her iki scapulalar üzerinde ve sağ uyluk yan yüzde geniş ekimozlar saptandı... Herhangi bir kurşun yarasına saptanmadı, ancak... Falan filan... Devamı da var geçiyorum oraları... Bu rapor Adli Tıp doktoru Sinan Can ve Sınav On Dokuz

72

3. Bölüm: Cinayetler ve Şüpheli

Patolog Beril Düş tarafından hazırlanmıştır.”

Kafasını rapordan kaldırıncı Ayten ve Vural’ın, söylediklerinden hiçbir şey anlamamış gibi baktıklarını gördü. Gülümsemesini saklamak gibi bir teşebbüste bulunmayan Recep devam etti:

“Kısacası kafatası parçalanmış, sanırım katil onun işini çabucak bitirmek istemiş. Adamı arabayla ezmiş manyak. Kurban kaçıyormuş. Bu otopsiler için savcıdan izin almak zorunda kaldık. Tabii bir de adamların ailelerinden yazılı izinler aldık. Dkna etmek çok zor oldu. Profilinize lütfen devam edin,” diye ekledi Ayten’e hitaben.

Ayten bir an boşlukta kalmışçasına göz kırptırdı ve sonra ilgiyle izlediği Recep’in gözlerine bakarak “Anneden ve babadan ayrı geçirilmiş uzun yıllar var. Belki ikisi birden öldüler bilemem, fakat katil 18-28 yaş aralığında, son derece bilgili ve güçlü biri. Onu neyin harekete geçirdiğini henüz bilemiyorum, ancak- derken Recep “Ancak ne?” diye araya girdi.

“Dşaretin anlamını bulunca mı öğreneceğiz onu? Dşaretin anlamına bakmadığım yer kalmadı”- her gece uyumadan önce internette geçirdiği zamanları ve semt kütüphanesine gittiğinde oradaki kütüphaneciyle konuştuğunu ve kadının ona bir sürü kitap verdiği hâlde, hiçbir şey bulamamasını hatırlayarak- “Hiçbir yerde buna benzer bir şey bulamadım. Belki özel bir kitaptan veya eski bir ayinden kalma bir semboldür veya nedir bilemiyorum. Ama söyledikleriniz yeni şeyler değil, ben onları çok uzun zamandır biliyorum. Kendim de bu konuda ufak bir eğitim almıştım. Ve cinayetleri Hasan Kamil gibi yaşlı, tek ayağı aksayan, insanlara muskalar dağıtmakla ünlü birinin işlediğine ben de inanmıyorum. Ama o bir tanık olabilir, belki bir şeyler görmüştür. Dkinci bir teoride ise katile yardım eden biridir. Ona yol gösteriyor, akıl hocalığı yapıyor ve cinayetlerini kolaylaştırıyor olabilir, yani sonuçta tek kişinin altı insanla mücadele ederek silah kullanmadan hepsini öldürebilmesi imkânsız geli”- derken aklına o kapkara derili varlık gelince sustu.

Odada kısa bir sessizlik olduğunda, Recep o görüntüyü kafasından kovmayı başardı.

“Sıradan bir katil değil zaten,” dedi Ayten, Recep’in bütün söylediklerini onaylarcasına. “Dşlediği üçlü cinayetlerin hepsi tıpatıp birbirinin aynısı, bazıları hariç- ancak çok titiz birisi.” “Peki cinayetlerin işlenme şekli hakkında ne düşünüyorsunuz?” diye sordu Recep ses tonunu olabildiğince kibar tutmaya özen göstererek.

“Bence bütün bunlar çocukluğunda yaşadığı bir travma sonucu oluştu. Belki aile içi şiddet sırasında, ancak anladığım kadarıyla şiddet kendisine uygulanmamış. Belki annesi babasını öldürdü ya da tam tersi. Bir de kurbanların yüzlerinde yapmaya çalıştığı şeyler var. Yani dudakları kesmek falan gibi. Belki de daha önce gördüğü bir yüz ifadesini yakalamak istemişçesine vahşi bir çalışma yapmış. Sanki bu yüz şekli ona bir anıyı önemli bir şeyleri çağrıştırıyor. Tabii hepsi varsayımdan ibaret,” dedi Ayten hevesle Recep’in yüz ifadesini izlerken. Ellerini birleştirmişti ve bazen dudaklarını ısırarak bazen de gözlerini ondan kaçırarak konuşuyordu.

Belli ki bunları anlatmayı uzun zamandır bekliyordu kadın ve Recep ister istemez etkilenmişti. Normalde bembeyaz tene sahip olan Ayten’in yanakları bugün çok daha kırmızıydı ve saçları ise ufak bir esintide bile dalgalanacak kadar canlı görünüyordu. Kadının kendisine olan güveni konuştukça hızla artıyor gibiydi. Yanağındaki gamzesi ise artık daha fazla görünür olmuştu. Recep ister istemez, kadının fiziksel çekiciliğine kendisini kaptırmak

üzere olduğunu anlayabiliyordu. Ayten konuşurken, kadının dudaklarından ona doğru gelen bir çeşit ısı Recep'in bedeninde harekete geçmiş, boğazını yakarak damarlarından iliklerine kadar yayılıyor ve avuçlarını terletiyordu.

Ayten nihayet doğru düzgün bir etki bıraktığını anladığında, daha da hevesle konuştu.

“Elimizde doğru düzgün bir şüpheli olmadan bu bilgiler hiçbir işimize yaramayacak.”

Ayten sustu ve Recep'in konuşmasını bekledi. Recep kendisine biraz zaman tanırken önce Vural'a, sonra Ayten'e baktı, lakin sözcükler ağzından dökülmeye başladığı zaman gözlerini dosya dolabına odaklamıştı.

73

Sınav On Dokuz

3. Bölüm: Cinayetler ve Şüpheli

“Anlattıklarınızdan birçoğunu zaten dosyama aktarmış-tım, tabii yeni bir iki bilgi verdiniz. Çok teşekkürler. Ancak son önemli bir detayı atladınız. O da katilin buralı olması. Girmedeği delik kalmamış. Zencefil'i avucunun içi gibi biliyor. Ama elimizde daha iyi kanıtlar olmalı. Cesetleri asmak için kullandığı şu metal kamaları araştırdık, lakin ondan herhangi bir şey çıkmadı. Herhangi bir tornacıda yaptırmış olabilir ve çevrede bir sürü yerde var.”

Odada uzun süren bir sessizlik yaşandıktan sonra, Vural ayağa kalkıp gitmeye hazırlanırken kapı açıldı ve Mehmet içeri girdi.

Mehmet, adamın bir türlü konuşmadığını, ondan istediği cevapları alamadığını söyledi.

Sorgulamayı Recep'e bıraktı.

Recep koridordan ilerleyerek kapısında iki polisin nöbet tuttuğu sorgulama odasına girdiğinde, başının üzerinde lamba yandığı için tüm hatları seçilebilen adamı gördü. Cüppe gibi kapkara giysilere bürünmüş olduğundan ve siyah saçının ve sakalının uzunluğu yüzünden neredeyse suratı görünmüyordu. Hâkim Bey lakaplı zayıf yapılı ve siyah gözlerinin akı kıpkırmızı durumda olan adam, taburesinin üzerinde şaşırılacak derecede dik bir açıyla oturuyor, herhangi bir korku veya heyecan belirtisi göstermeden uzun saçlarını kelepçeli elleriyle karıştırıyordu.

Recep yavaş adımlarla onun yanına yaklaşırken, Hakim adeta gülümseyen gözlerle ona bakıyordu, ama Recep onun yanından geçip gitti. Elindeki cinayet dosyasını kenarda duran metal masaya yerleştirdi ve bir süre onun sayfalarını karıştırdı.

Hâkim “Sen de diğeri gibi bana saçma sapan sorular sormaya mı geldin?” diye sordu anlaşılabilir bir yüz ifadesiyle. “Yani boşuna yorulmayın demek istiyorum. Benimki kadar senin hayatın da artık tehlikede, bu yüzden kendini korusan çok iyi olur.”

Recep onu duymazlıktan geliyor ve dosyanın sayfalarını elinden geldiğince sesli açmaya özen gösteriyordu. Bu, onun suçlulara uyguladığı ufak bir psikolojik baskıydı. Şüpheliyle aynı odada olduğu zaman, onu uzun süre bekleterek huzurunu kaçıyor, böylece kişi ister istemez konuşmaya daha elverişli duruma geliyordu. Tabii ki, bu, gerçek suçlulara çok fazla işlemiyordu. Genelde suçsuz olanlar buna çok fazla tepki veriyordu.

Recep adamın oturduğu taburenin etrafından yürüdü ve önüne gelirken gözlerini ona dikti.

“Adınız Hasan Kamil değil mi?” diye sordu, adamın söylediklerinin tekini bile dinlemediğini belirtmek amacıyla. Bir süre onun cevap vermesini bekledi, fakat adam sadece başını sallamakla yetindi. Recep hiç ara vermemişçesine devam etti: “Çevrede Hâkim Bey olarak tanınıyormuşsunuz, neden?”

“Adaletli biri olduğumdandır belki, bana o ismi kimin taktığını bilmiyorum,” diye karşılık verdi Hâkim, en ufak bir açık vermemeye özen gösteren biri gibi gözlerini yere dikerek konuşmuştu. Ama adamın ses tonu Recep'in ondan beklemediği kadar yumuşak, ahenkli ve zarifti. Recep'e soran olsaydı, adamın sesinin Türk motifli bir ezgiye ait notaların derin sadeliğinde olduğunu söylerdi.

“Seninle açık konuşalım, Hâkim Bey,” dedi Recep. “Ben bir polisim ve bir polis olarak bir suç işlendiğinde onun kanıtlarına bakarak katilin kim olduğunu bulurum. Sonra öyle ya da böyle o kişiye suçunu itiraf ettiririm.”

Taburenin etrafından dolandıktan sonra, mavi spor ceketini çıkardı masanın önündeki sandalyeye astı. Gömleğine çeki düzen verdi, onun kollarını teker teker dirseklerine kadar kıvırdı ve tekrar adamın önüne geldiğinde iki dakika geçmişti bile.

“Demek istediğim şu; dokuz adam öldürüldü ve medya tepemde, her an bu son altı cinayeti de öğrenebilirler ve öğrendiklerinde ne olacak biliyor musun? Hepsi polisin üstüne çullanacaklar, işte o zaman ben de korkmayın diyeceğim, katili yakaladım.”

Recep bir süre bekledi ve gözlüğünü düzelterek dikkatle adamı gözledi. Ancak Sınav On Dokuz

74

3. Bölüm: Cinayetler ve Şüpheli

Hâkim’in yüzündeki anlaşılmasız ifade hâlâ bozulmamıştı ve Recep’i ilgiyle izlemeye devam ediyordu.

“Yani elimde kanıt var. Cinayet mahallinde bir bıçak buldum ve üzerinde Hasan Kamil Özaltan isimli birinin parmak izi bulundu. Yani anlayacağın seni onların önüne atarsam, direk medya tarafından hükmün verilir. Zaten çok iyi birine benzemiyorsun. Dokuz kişinin katilini sevinçle kucaklayacaklarından ve davada hemen suçlu bulunacağından emin olabilirsin. Daha şimdi seninle konuşan meslektaşım, suçlu olduğuna ikna olmuş durumda.

Evini aradık, alt üst ettik ve orada garip garip kitaplar, yazmalar bulduk. Cin çıkarma, cin çağırma, şeytan bozma, kara büyü, voodoo kitapları ve bütün kutsal kitapları içine alan bir kitaplık bulduk. Bütün bunlardan çok etkilendik gerçekten. Az önce savcıyla konuştum bile, bana seni suçlayacak kanıtım olup olmadığını sordu. Ben de hâlâ sorgulama aşamasındayız dedim. Şimdi bütün bunlarla birlikte soruyorum. Senin parmak izin o bıçağın üzerinde ne arıyordu? Dtfaiye aracında bıçağın ne işi var?”

Hâkim bir süre daha Recep’in yüzüne ifadesiz bir şekilde bakmaya devam etti. Fakat sonra kahkahalarla gülmeye başladı ve bir yandan da çok eğlenceli bir gösteri izlemişçesine onu alkışlıyordu. Recep’in kaşları yukarı kalktı, ama adamın kendisini toparlamasını sabırla bekledi.

“Çok iyiydi,” dedi Hâkim kahkahalarının arasından. “Az kalsın ikna oluyordum. Harikaydı. Sen çok iyi bir polissin gerçekten.”

Recep ona kaşlarını çatarak bakmayı sürdürürken, gülmeyi kesen adam işaret parmağını gözünün kenarına değdirdikten sonra geri çekerek ona baktı(Gözünde bir şey olup olmadığını kontrol etmişti). Sonra büyük bir neşeyle Recep’e kanlı gözlerini diktiğinde beş dakika geçmişti bile.

“Taktiklerin gerçekten olağanüstüydü, lakin seni zorlamayacağım,” diyerek devam etti

Hâkim. “Evet, o bıçak bana ait, ama orada ne aradığını sana söyleyemem.”

“Neden?” diye sordu Recep, Hâkim’in söylediklerinden dolayı oluşan şaşkınlığını gizleyemeden.

“Kısacası eğer sana söylersem öldürülürüm,” dedi Hâkim sakın bir tonda.

“Ne?”

Adam neşeli gibi görünüyordu, fakat bunun altında yatan stresini çok da iyi gizleyemiyordu. Çünkü Hakim’in çenesindeki kaslar keskin açılar oluşturmuş, yanaklarının derisi gerginleşmişti; gözlerinin altındaki siyah torbalar birkaç gündür uyumayan birinin yüzünde olacak türdendi.

“Bu işe bulaşmak istemiyorum, fakat sana yardım edebilecek birini tanıyorum. Bunları sana anlattığım için belki öldürüleceğim, ama ne yapalım, herkes bir gün ölecek,” diyerek sıkıntı dolu bir nefes koyuverdi.

“Bu cinayetler hakkında bilgisi olan birini mi tanıyorsun?” diye sordu Recep hafif bir şüpheyle adama yaklaşıırken.

Hâkim taburesinde öne doğru eğildi ve avuçlarını birleştirerek zayıf bir tonla “Benim binamda oturan bir kadın var,” dedi. Konuştuğunda bütün yüz kasları istemsiz şekilde titriyor gibi görünüyordu, ama lafını kesmedi. “Benden yardım istedi, oğlu için. Bir muska yapmamı istiyordu. Dşte burada”- diyerek uzun siyah kumaşının altındaki parlak görünen küçük kutuyu eliyle işaret etti. “Bunu ona götür mutlaka. Onunla konuşmalısın, kadının adı Yıldız Demir, oğlu da Hakan Demir.”

75

Sınav On Dokuz

4. Bölüm: Geçmişin Dzleri ve Falcı

4. Bölüm:

Geçmişin Dzleri ve Falcı

On Dördüncü

“Neden oraya gidiyorsun?” diye sordu Hakan, zira az önce annesi telefonu kapattığında onun son söylediği şeyi duymuştu. “Hâkim Bey’i daha dün tutuklamışlardı, bizden ne istiyorlar ki şimdi?”

“Bilmiyorum canım,” dedi Yıldız, kendisi de kuşkuya düşmüştü, ama bunu Hakan’a ve arkadaşlarına belli etmemeye çalışıyordu. “Dçecek bir şeyler ister misiniz çocuklar?” Misafir odasında Çiğdem, Cem, Sezen, Selim, Mertkan ve Çetin ile birlikte oturan Hakan annesinin telefon konuşmasına kulak misafiri olmuştu.

“Yok çok sağ olun ben iyiyim,” dedi Çetin kibarca.

“Biz iyiyiz anne,” dedi Hakan.

“Peki,” dedi Yıldız, ancak aklı başka yerdeydi. Üzerine uzun siyah bir pantolon giymiş olan kadın, ayakkabılarını da ayağına geçirdikten sonra dışarı çıktı. Kapı kapanma sesi gelince, Çetin hemen “Ne oldu ki?” diye atladı olaya.

“Karakoldan çağırmışlar,” dedi Hakan bezginlikle.

Çetin başka bir şey daha soracakken kapının çalması Çiğdem’in yanına geçmek isteyen Hakan’ın dikkatini dağıttı.

Hakan kapıyı açtığında karşısında kapıcı Metin Bey’i buldu. Kara tenli bir surat, insanı çoğu zaman sinir eden kömür karası gözler, tıraş olmadığı için uzamış kirli bir sakal, tamamen açılmış kel başını gizleyen bir kasket, solmuş gibi görünen bej rengi kadife bir pantolon, onun üzerine giydiği kare çizgililerle kaplı eski bir gömlek ve bir yelek, adamı tarif etmeye yeterdi. Adam ne zaman onlardan sipariş almaya gelse biraz daha yaşlı görünüyordu Hakan’ın gözüne. Belki de göz alışkanlığı olmadığı içindi bu. Lakin onun konuşma biçimini çok severdi. Aslen Trakya’lı olduğu için, hemşeri sayılırlardı, lakin Hakan, Metin gibi Trakya şivesiyle konuşan fazla kişiyi tanımıyordu.

“Merhaba Metin Abi, bir şey mi oldu?” diye sordu Hakan bu saatte adamın burada ne işi olduğunu merak ederek.

“Şey be güzelim- Annen yarın için bir şey demedi. Para da bırakmadı. Ekmek ve gazete alacak mıyım?” diye sordu Metin, içeriye göz gezdirmeye çalışıyordu.

“Tabii,” dedi Hakan, kendi cebinden adam için para çıkarmak istedi, ama kot pantolonu dar olduğu için biraz uğraşmak zorunda kaldı. Cebinden çıkan bozuklukları saydıktan sonra ona tekrar baktı, fakat öylece dondu kaldı. Soluğunun kesildiğini fark ettiği zaman, tüylerinin diken diken olduğunu da anladı. Birden göğsüne hücum eden karanlık bir varlık ortaya çıktı, onu boğazlıyor, gözlerinin önündeki sahneyi son derece gerçek kılıyordu. Elindeki bozukluklar elinden düşmüştü, ama onları hiç görmedi bile.

Hiçbir şey onu buna hazırlayamazdı; bedenindeki kaslar istemsiz şekilde sarsılıyor, korkunun midesine yaptığı baskı nefesini de kavuruyordu. Boğazında toplanan eski bir küf kokusu, kollarına ve bacaklarına aniden inen acı dolu kramplar, alev alev yanan etinin içindeki

bastırılmış ruhu onu bilinmeyene taşıyan bedensel sarsıntılara doğru sürüklüyordu. Bütün bunlar, heyecandan ve dehşetten kuruyan ağzının içinde ekşi bir tat bırakıyor, bedenini çoktan aşmış olan derin soğukluğun onu bilmediği yerlere götürmesine izin vermek zorunda olmaya itiyordu. Gözlerine inen yoğun karanlığın içinde tek bir mutlak gerçeğin bütünlüğü beynine ancak ulaşabilmiş, iğne iğne bedenine batan sancıların yerini şimdi de korku dolu hakikatler alıvermişti.

Metin'in alnı kanıyordu ve bu sefer kasketini takmamıştı. Bir yerden adamın üstüne su geliyor, alnında açılmış olan kocaman yaradan kanlar fışkırıyor ve çıplak bedeninden aşağıya doğru süzülüyordu. Hakan kanların bembeyaz bir tabana damladığını sezinledi. Bir küvet mi? Sınav On Dokuz

76

4. Bölüm: Geçmişin Dzleri ve Falcı

Her şey Hakan'ın gözünün önünde belirirken, Hakan korkudan titremeye başladı. Öleceğini sanıyordu, fakat yanılıyordu, orada ölen kişi Metin'di. Kanı küvete doluyor, akan suyla karışıyor ve delikten geçerek yavaş yavaş kayboluyordu. Yaşam bedeninden ağır bir biçimde akarken adamın teninin rengi gittikçe daha da beyazlaştı, Hakan onun vücudunda oluşan ölümün soğuk boşluğunu kendi içinde de hissetti. Lakin bu boşluk birden değişime uğradı, kendisine şekil veren bir heykeltıraş misali kapkara, tarif edilemez bir biçime dönüştü. Hakan nefes almak için ağzını açtı, ancak boğazına gelen o küf kokusu yerini binlerce yıllık bir çürümenin nefretle bastırılmış hâline bırakıvermişti. Sanki bedeni ve ruhu bu karabasanın içinde birlikte sıkışıp kalmış, kurtulmak için çılgılık dahi atmadan yenilgiye teslim olmuşlardı. Sapsarı gözler ve dudakları olmayan kapkara bir yüz... Yaratığın burun deliği kocaman açılmış, onun acısı ve korkusunu koklar gibi hırıltılı soluklar alıp veriyordu.

Sahne tekrar değiştiğinde Hakan az önce gördüklerini ve hissettiklerini unutmuştu bile. Metin'in gözleri kan çanağına dönmüş, suratı ve saçları kanla kaplanmış; bu manzaranın gerçekliği Hakan'ı çıldırtma derecesine kadar getirmişti. Onun kandan dolayı keçeleşmiş saçlarına bakarken, Hakan'ın burnuna derinden bir ölüm kokusu geliverdi. Midesi bulanmaya başladı.

Metin'in cırlıçıplak olan bedeninde derin bir hareketsizlik hâkimdi. Ağır ağır ölüme giderken kendisini tamamen bırakmış ve başına gelecekleri kabullenmiş gibiydi. Hakan onun düşen sabun yüzünden ayağının kaydığını ve başını küvetin kenarına vurduğunu biliyordu. Nasıl bildiğini bilmiyordu, ama bundan kesinlikle emindi. Adam bu yüzden ölüyordu.

Lakin Hakan'ın gördüğü görüntünün dışındaki Metin, hiçbir şey olmamış gibi duruyordu, anlaşılan hiçbir şeyi fark etmemişti, sadece Hakan'ın garip davranışından dolayı biraz tedirgin olmuştu.

“Ne oluyo be anam?” diye sorduğunda Hakan'ın gözlerinin önündeki sahne birden eski hâline dönüverdi. Her şeyin yavaş yavaş normale döndüğünü anlayan Hakan tekrar nefes alabildiğini de fark etti. Adam Hakan'ın düşürdüğü bozuk paraları yerden topluyordu, ama sessiz kalmayı ihmal etmedi, zira çok endişeli görünüyordu.

“Neler oluyor?” diye sordu başını yerden ona doğru kaldırarak. Hakan'ın kendine gelmesi çok uzun sürdü. Adam, bu sırada onun garip davranışlarına kuşkuyla bakmaktan başka bir şey yapmadı. Tam kapıyı örtecekken Hakan onu durdurdu ve “Sakın bugün banyo yapma!” dedi çatlak bir sesle. Söylediğinin kulağa ne kadar aptalca geldiğinin bir önemi yoktu şu an için. Metin, yüzünde, başına bir şeyle vurulmuş gibi bir ifadeyle ona doğru dönerek “Ben de tam bunu düşünüyordum,” dedi hayret içeren bir ses tonuyla.

“Sakın yapma!” dedi Hakan, söylediğinin çılgınca olduğunu bile bile devam etti: “Sakın yapma, az önce bir şey-Adamın yüzündeki şaşkınlık ifadesi bir anda düzeldi ve yerini gülümsemeye bıraktı. “Tamam, medyum sensin be yav, seni tanımasam inanmazdım, ama madem öyle diyon kızanım, yapmam,” dedi. “Dçin rahat etsin.”

Kapıyı, şok içinde kalmış olan Hakan'ın üzerine kapattı ve gitti. Hakan ise ne yapacağını bilemeyecek durumdayken sıcak ve yumuşak bir elin omzuna dokunduğunu sezince, bir an ürktü ve titremelerle sarsıldı. Yanına gelen kişinin Çiğdem olduğunu fark ettiği zaman ise gümbür gümbür çarpan kalbi normal hâline dönmeye başlamıştı.

Göğsünde oluşan derin bir boşluk, hissiyatını tamamen ortadan kaldırmıştı ve bu, söyleyecek tek kelime bile bulmasına izin vermiyordu. Ama aklına binlerce soru geliyordu: Neden şimdi oluyordu ki? Her şey yeniden mi başladı?

“Neyin var?” diye sordu kız, fakat Hakan cevap vermedi. Sadece onun elini tutmakla yetindi. Bir anda her şey ona o kadar uzaklaştı ki; âşık olduğu kız karşısındayken hiçbir şeyin önemi kalmamıştı artık. Çiğdem'in ona yaşattığı bu duygular belki de hayatı boyunca hiçbir

77

Sınav On Dokuz

4. Bölüm: Geçmişin Dzleri ve Falcı

zaman bulamayacağı bir maceraya yelken açmak gibiydi. Onun dudaklarına yaklaşırken bütün kaygıları uçup gitti.

Az sonra kapı zili tekrar çaldı, Çiğdem kendisine çeki düzen vererek kapıyı açtığında gelenlerin Yeliz ve Funda olduğunu gördü.

Misafir odasına geçtiklerinde Cem, Hakan'ın verdiği tepkinin birkaç katını gösterdi, yani gözleri şaşkınlıktan kocaman açıldı. Çünkü Yeliz yine uzun ve pürüzsüz bacaklarını ortaya çıkaran çok kısa, buz mavisi bir etek ve üzerine de omuzlarını ve sırtını açık bırakan, enlemesine kalın siyah çizgilerle kaplı fosfor yeşili askılı bir penye giymişti. Hakan'ın dikkatini dağıttığı kesindi, az önce gördüğü imgenin etkisi kaybolmaya başlamıştı bile. Bugün hava normale nazaran daha sıcak olduğu için herkes ince giyinmişti, ama Yeliz durumu gerçekten abartmış gibiydi, ya da yine kendisini birilerine daha cazip kılmaya uğraşıyordu. Her ne kadar Hakan ile daha önceki konuşmalarında pek açık vermek istemediyse de; Hakan onun ağzından laf almasını bilmiş, Çetin'den hoşlandığını itiraf ettirmişti ona.

Herkes yeni gelenlere selam verdikten sonra Hakan dvd'yi çalıştırarak televizyonu açtı ve Çiğdem ile birlikte bir koltuğa geçtiler. Filmin adı Charlie'nin Melekleri idi. Kendi lakabını görmek Çetin'in çok hoşuna gitti.

Yeterince koltuk olmadığı için sevgili olanlar aynı koltuklara, Mertkan ve Selim ise Hakan'ın odasından getirdiği yastıklara sırtlarını vererek yere oturmuşlardı. Filmin her karakteri hakkında sürekli yorumlarda bulunuyorlar, filmi gerçekten izlemek isteyenleri de rahatsız ediyorlardı.

“Hey yavrum hey şu güzelliğe bak!” dedi Mertkan Lucy Lui'yu görünce.

Yeliz ise hiç orali bile değildi. Hakan ve Çiğdem'in yanındaki koltukta bacak bacak üstüne atmış hâlde oturuyor, fazla yer olmadığı için tek koltuğu kucak kucağa paylaşan Çetin ve Sezen'e doğru kıskanç bakışlar fırlatıyordu.

Sezen her ne kadar sevecen görünmek için yapmacık tavırlarda bulunmaya çalışsa da, Yeliz ile göz göze geldiğinde gerçekten korkutucu oluyordu. Sezen'in her zamanki gibi giydiği pespaye kot pantolonu ve tişörtü Çetin için pek sorun teşkil etmiyordu anlaşılan, çünkü çocuk sevgiliyle oturmaktan gayet memnun görünüyordu. Film gerçekten izlemeyi başaran kişiler Funda ve Çiğdem'di.

Selim çok uzun boylu olduğu için bütün yeri kaplayarak televizyona paralel şekilde uzanmıştı ve mutfaka veya banyoya gitmek isteyen olursa onun üzerinden geçmek zorunda kalıyordu.

“Oğlum bir daha geç lan,” dedi Selim, ev telefonu çaldığı için onun üzerinden atlayarak koşuşturan Hakan'a. Arayan kişi halasıydı, annesinin nerede olduğunu sordu, söylediğine göre bu akşam ikisinin birlikte Asmerkez'e gitmeleri gerekiyordu. Hakan neler olduğunu anlatınca, Yasemin Dngilizce küfürler ederek telefonu kapadı. Hakan dönüşte tekrar Selim'in

üzerinden geçince çocuk neşeyle “Hah şöyle!” dedi ellerini birbirine vururken. “Boyum kısa kalmayacak.”

“Çüş!” dedi Mertkan kelimeyi uzatarak. “Oğlum hıyar, daha ne kadar boyun olacak. Deve gibisin maşallah.”

Genelde neşesiz olan Sezen de dâhil, birçok kişi güldü.

“Tahtaya vurun da nazar değmesin,” dedi Cem, Yeliz’in yanındaki pufun üzerinden.

Dki saat sonra film bitmiş, diğer herkes evlerine giderek Hakan ve Çiğdem’i baş başa bırakmışlardı. Lakin Hakan, kafasını meşgul eden o görüntüyü bir türlü gözünün önünden atamamış ve bu yüzden filmi de doğru düzgün izleyememişti.

Çetin daha önce ona “Ne zaman bir şey görürsen bana söyle mutlaka,” demişti, ama Hakan diğerleri oradayken rahatça konuşamadığından sesini dahi çıkaramamıştı. Başına bütün bunların neden geldiğini açıklayabilecek, onu tatmin edecek ufacık bir bilgi bile edinse

Sınav On Dokuz

78

4. Bölüm: Geçmişin Dzleri ve Falcı

yeterdi. Neyse ki; Çetin gibi onu dinleyen ve onun dilinden anlayan biri vardı. Her ne kadar Çetin, Hakan’ın bu konudaki teorilerinin uçuk olduğunu düşünse de, ona tavsiyeler vermekten vazgeçmiyordu.

Hakan’ın teorileri, dış bir gücün kendisiyle oyun oynadığı yönündeydi; belki de onu bu insanları kurtarması için seçen bir güç vardı ve Hakan onların kontrolünde yaşıyordu. Çetin bunun pek mantıklı olmadığını dile getirmiş, bu gücün ne olabileceğini sorduğunda da Hakan doğru düzgün cevap vermemişti zaten.

“Veya,” demişti Hakan heyecanlı bir sesle. “Belki de onları kurtarmamam gerekiyor ha? Yani kurtarmayabilirim, belki o zaman-Çetin araya girmişti.

“Oğlum kurtarmadın diyelim, o vicdan azabıyla yaşayabilecek misin peki? O görüntüleri görmenin bir nedeni var herhâlde değil mi? Saçma saçma şeyler düşünme, biraz mantıklı ol. Onları görünce kalbin sana ne söylüyor? Dokuz yaşındaki küçük bir kızı kurtarma mı diyor?” Yerden göğe kadar haklıydı tabii, Hakan’ın söylediklerinde zerre kadar akıl yoktu. Annesini kurtarmamalı mıydı? Sonra kimsesiz kalacaktı. Ceren’i kurtarmasa Çiğdem’in hâli ne olurdu? Bütün bunları düşünerek kalbini ferah tutmayı öğrenmişti, Hakan.

Uzun zamandır bakmaya cesaret dahi edemediği o zarf belki de Hakan’ı sınavan o gücün gerçekten var olduğuna dair bir işaretti. Hakan, Çetin’e o zarfı anlattığı zaman, Çetin, o güçle ilgili teoride biraz mantık olduğunu kabul etmek zorunda kalmıştı.

“Belki de benim olaylara nasıl müdahale ettiğimi değerlendiriyorlardır,” demişti Hakan hevesle. Ama Çetin’in kütüphanede birlikte ders çalışırlarken “hadi-canım-sen de” der gibi bir bakışla onu süzdüğünü görünce, Hakan biraz da sinirle “Sınav Bir: sabır, Sınav Dki: cesaret diye gidiyor,” diye devam etmiş, ona kalan diğer şeyleri de anlatmış, Çetin bunları daha önce duymadığı için, sonra Hakan’a haklı olduğunu itiraf etmek zorunda kalmıştı.

Bugüne kadar, otomobille ağaca çarptığına dair kötü rüyalarından başka hiçbir şey görmemişti, lakin bundan şikâyetçi olduğu da söylenemezdi. Neyse ki; aklını dağıtacak çok şey vardı hayatında, eskisi gibi güçsüz değildi. Dostları, arkadaşları ve sevgilisi hayatına çok fazla değer katıyordu. Âşık olduğu kızın varlığı bunların içerisinde onu en güçlü yapan faktördü.

Hakan düşüncelerle boğuştuğu sırada Çiğdem içerde çay hazırlıyordu. Kapı zili tekrar çaldı. Gelen kişi Çetin’di.

Hakan her ne kadar bundan memnuniyet duysa da şaşkınlığını gizleyemedi, daha şimdi onunla konuşmak istediğini düşünürken çocuğun karşısında bitivermesi şaşılmayacak bir şey değildi çünkü.

“Neler oldu?” diye sordu Çetin, spor ayakkabılarını çıkarmadan kapıdan içeri girdi, ancak kapıyı kapattıktan sonra ayakkabılığın orada durdu.

Hakan buna biraz hazırlıksız yakalandı, konuşurken kendisini çılgın biri gibi göstermek istemediğinden “Ne demek istiyorsun?” dedi sesini normale göre yarım perde alçaltarak. Çiğdem’in onları duymaması için Çetin’e yavaş konuşması için işaret yapınca, Hakan mutfaka kulak kabarttı. Anlaşılan Çiğdem hiçbir şey duymamıştı, zira Hande Yener’in- Hakan’ın ismini bilmediği- bir şarkısını mırıldanıyordu. Kızın güzel, ama arada bir yarım ton detone olan sesi, atıştırmak için ufak tefek şeyler hazırlarken çıkan tabak çatal sesleri ve çaydanlıktan gelen kaynama sesleri birbirine karışarak mutfaktan onlara doğru süzülüyordu. Neden sonra Çetin onun ne demek istediğini anladı. “Bütün gün benimle yalnız konuşmak istediğine dair titreşimler aldım,” diye fısıldadı. Hakan onun böyle garip terimler kullanmasına yavaş yavaş alışıyordu. “Yoksa yine bir şey mi gördün?”

79

Sınav On Dokuz

4. Bölüm: Geçmişin Dzleri ve Falcı

Dster istemez çocuğun bu yeteneğinden etkilenen Hakan, sesindeki şaşkınlığını gizlemek için elinden geldiğince dikkatli davranmak zorunda kaldı. Açık vermekten pek hoşlanmazdı çünkü.

“Sanırım,” dedi sakın bir tonla.

Onunla daha önce konuştukları zaman, Çetin bazen insanların ruh hâlini anlayamadığını anlatmıştı. Söylediğine göre yeteneklerinin en üst düzeye çıktığı zamanlar tanıdığı insanların etrafında olduğu zamanlardı. Belki Hakan’ın da benzer bir durumu söz konusuydu. Bunu denemek için bu film izleme olayını birlikte ayarlamışlardı ve görünüşe göre işe de yaramıştı. Çetin ona yine soru soran gözlerle bakınca Hakan sesini alçak tutmaya çalışarak “Metin Abi’yi gördüm, ama ona söyledim. Sorun yok,” diye karşılık verdi. Onun başka sorular sormasına fırsat vermeden Hakan neler gördüğünü tüm ayrıntısıyla ona anlattı. Bitirdiğinde ise Çetin “O zaman tamam,” dedi. “Seni dinlediğinden eminsen sorun yok.”

Tam o sırada mutfaktan bir şangırtı geldi. Hakan hemen ne olduğuna bakmaya gittiğinde gözleri kocaman açılmış olan Çiğdem’in elindeki kırmızı bir zarfı ve beyaz bir kâğıdı okuduğunu fark etti. O zarfın orada ne aradığını bile bilmiyordu. Ceketinin cebinde olmalıydı. Mutfak fayanslarına düşüp parçalanmış su bardağı yüzünden, küçük cam kırıkları her yere saçılmıştı.

Hakan daha önce hiç bu kadar hızlı düşünmemişti. Ayakkabılığa gitti ve oradan çıkardığı bir çift terliği ayağına geçirdi ve bir çift de Çiğdem için aldı, sonra elinden geldiğince cam kırıklarına basmadan kızın yanına koştu. Zarf ve kâğıtla ilgilenmeden önce, güvende olması için elindeki terlikleri hayretler içerisindeki Çiğdem’in ayaklarına taktı ve onun şaşkın yüz ifadesini gözlerinin karşısına aldı.

Çiğdem derince yutkunarak, kâğıdı ve zarfı verdikten sonra ona sıkıca sarıldı. Hakan zarfın üstünde yazan ismi görünce kalbinin hızlandığını anladı. Çiğdem onun yanağına bir öpücük kondururken Hakan’ın ten rengi canlılığını çoktan yitirmişti. Birlikte mutfaktan çıktılar, okuduklarını ayağındaki ayakkabıları çıkarmaya çalışan, merak içinde kalmış olan Çetin’e de gösterdiler. Yine aynı el yazısıydı. Çetin yazanları yüksek sesle okudu:

“Sınav Bir: Sabır... Bitti...

Sınav Dki: Cesaret... Bitti...

Sınav Üç: Korku... Bitti...

Sınav Dört: Kendine inanç... Bitti...

Sınav Beş: Kendine güven... Bitti...

Sınav Altı: Yüreğini bil... Bitti...

Sınav Yedi: Fedakârlık... Bitti...

Sınav Sekiz: Sırta sahip ol... Bitti...

Sınav Dokuz: Aşka sahip ol... Bitti...

... ÖLECEK...

Sınav On: Dikkatine sahip ol... Serbest kaldı... ”
Çetin zarfın arkasını da çevirdi, orada da tek bir isim yazıyordu:
...METDN...

Sınav On Dokuz

80

4. Bölüm: Geçmişin Dzleri ve Falcı

Recep ağzında bir kürdanla bürosunda sessizce oturuyor, cinayet dosyasını karıştırıyor, atladığı bir şey var mı, bir yerde hata yapılmış mı diye her şeyi baştan sona gözden geçiriyordu. Bu aslında bahanesiydi. Çünkü yarım saat önce telefonla konuştuğu kadını bekliyordu. Oda, Recep’in arada bir kafeinsiz kahvesini yudumlarken çıkardığı höpürdetme sesleri, cinayet dosyasının sayfalarını karıştırması yüzünden duyulan kâğıt hışırdatma sesleri ve kapalı pencereden gelen caddenin sesleri hariç derin bir sükûnete gömülmüştü.

Neden sonra kapı açıldı ve isminin Hüseyin olduğunu varsaydığı siyah saçlı, ela gözlü üniformalı bir polisin arkasından bir kadın içeriye girdi.

Recep masasından kalkmadan önce kadını şöyle bir süzdü. Kadın uzun, dalgalı ve sarıya çalan saçlarına ruhunun yansımaları katıyor, koyu renk gözlerinden gelen parlaklık ise bunu tamamlıyordu sanki. Bedenine tam oturmuş siyah dar bir kumaş pantolonun üzerine buğday rengindeki tenine uyan ufak dekolte, gölgeli mavi ve çizgisiz bir bluz giymişti. Kadının boyu ise Recep’ten biraz kısaydı, fakat yürüdüğü zaman bu fark edilmiyordu.

Recep “Hoş geldiniz,” dedi, masanın kenarından kadına doğru yavaş adımlarla yürüyerek onun elini kibarca sıktı. “Dsminiz Yıldız Çınar-Demir değil mi?”

Yıldız sadece başını salladı; yüzünde hafif tedirgin bir gülümsemeyle, Recep’in onu beceriksizce bir sandalyeye davet etmesini izledi. Yıldız oturunca Recep de hemen yerine geçti.

“Bir çay alır mıydınız?” diye sordu Recep nezaket icabı.

“Hayır,” dedi Yıldız, sesi biraz sert çıkmıştı, ama sonra boğazını temizleyerek “Çayı pek sevmem,” diye tamamladı normal bir tonla. “Benimle konuşmak istediğiniz konu nedir? Hasan Bey hakkında olduğunu söylediniz. Bir sorun mu var?”

Kadının hemen konuya girmek istemesi onu pek şaşırtmamıştı; zaten biraz huzursuz olmuş gibiydi. Recep bunu gayet normal karşılıyordu, zira karakola apar topar çağırılan herkes böyle hissedirdi.

Onun yüzü bir yerden tanıdık geliyordu Recep’e. Nerede olduğunu bilmiyordu, ama bu kadını daha önce de bir yerlerde gördüğünü hatırlıyordu. Kadının kalkan kaşlarına ve zarifçe parlayan ince yüz hatlarına hayran kalmaktan kendini alamadı. Küçük düğme gibi bir burun, hafif çekik görünen kahverengi gözler, makyajsız olduğu belli olan zayıflık yüzünden içeri çökmüş yanaklar...

Ayrıca bu yaşta gösteren bir kadının on sekiz yaşında bir oğlu olduğuna inanmak çok zordu. Belki de kadın yaşını göstermeyenlerdendi.

“Peki, hemen konuya girelim,” dedi Recep onu onaylarcasına. “Hasan Kamil bir suçun şüphelisi olarak gözaltına alındı.”

“Hasan Kamil mi?” diye sordu Yıldız biraz şok olarak. Sonra sesindeki titremeyi azaltmaya çalıştı ve “Bunun mümkün olduğunu sanmıyorum,” diye ekledi, ama başaramamıştı, sesi hâlâ çok titrekti.

Recep kadının söylediğine pek fazla önem vermedi çünkü genelde suçlu yakınlarının söyleyecekleri (O bunu asla yapmaz, tanıdığım en iyi insanlardan biridir gibi şeyler) polis gözünde çok fazla bir şey ifade etmezdi.

Yıldız onun inanmazlıkla dolu yüz ifadesine aldırmadan devam etti:

“Yani neyle suçlandığını öğrenebilir miyim?”

Recep tam bir şey söyleyecekken büronun kapısına vuruldu ve yüzünde içten bir gülümsemeye içeriye giren kişinin Mehmet olduğunu gördü. Çok esmer tenli, ama solgun görünen adamın ince dik bir burnu vardı, Recep bunu daha önce fark etmemişti. Göz çukurlarının altındaki yorgunluktan oluştuğu belli olan morluklar, polisliğin ne kadar zor bir iş olduğuna dair bir işaretti. Ayrıca Recep'in onunla ilk tanıştığı zamandan bu yana, Mehmet biraz kilo vermiş gibi görünüyordu.

“Merhaba Yıldız Hanım,” dedi Mehmet hafif cırtlak, ama yüzü gibi sevecen bir tonla.

81

Sınav On Dokuz

4. Bölüm: Geçmişin Dzlere ve Falcı

Yıldız da Mehmet'i gördüğüne sevinmiş gibiydi. O gelince ayağa kalkıp adamın elini sıkımayı ihmal etmedi. “Nasılsınız Mehmet Bey?”

“Ben iyiyim de sizi buraya getiren konu nedir?” dedi Mehmet önce kadına sonra Recep'e soru soran gözlerle bakarak.

“Ben de tam bunu öğrenmek üzereydim,” diye karşılık verdi Yıldız ve başını Recep'e çevirirken tekrar yerine oturdu.

“Hasan Kamil sizin bana bir dava konusunda yardımcı olabileceğinizi söyledi,” dedi Recep ve duraksadı, karşısındakilerin nasıl tepki vereceklerini merak ediyordu.

“Yıldız Hanım'ın bu konuda ne bilgisi olacak ki?” diye sordu Mehmet kaşlarının kaldırarak.

“Hasan Bey yardımcı olabileceğimi düşünüyorsa olurum tabii. Şimdiye kadar onun yanıldığını hiç görmedim,” dedi Yıldız ilgiyle ve iki polise de tek tek baktı.

Recep önce Mehmet'e gözlerini odakladı ve onun kadına anlaşılabilir bir yüz ifadesiyle baktığını, sonra kendisi ile göz göze gelince omuz silktiğini gördü.

“Yıldız Hanım son derece güvenilirdir,” dedi Mehmet Recep'e hitaben, onun ne sormak istediğini gözlerinden anlamıştı çünkü. “Eninde sonunda gazeteden öğrenecek zaten.”

“Neyi?” diye sordu Yıldız kuşkuyla kaşlarını çatarak. Yorgun ve normale nazaran daha sessiz görünen Mehmet'ten cevap alamayınca, bugün diğer polisler gibi üniforma giymiş olan Recep'e döndü. “Neyi öğreneceğim?”

Recep hâlâ bir sivil davaya karıştırıp karıştırmamak konusunda kuşkuluydu, elini tıraşlı çenesine koymuş kara kara düşünüyordu. Ne yapmalıydı? Katilin o adam olmadığına neredeyse emindi ve bu kadın belki de bilmedikleri bir ipucunu saklıyordu zihninde. Bunu nasıl hissettiğini bilmiyordu ama elmacık kemiklerinin üstündeki hatları ilgiyle ve merakla bezenmiş olan bu fevkalade güzellikteki çekici kadının bir şeyler bildiğini sezebiliyordu. Biri sorsaydı polis içgüdüğü derdi buna.

“Yıldız Hanım, burada konuştuklarımız sır olarak kalmalı bu bir... Peşimde dolanan gazeteciler istemiyorum bu da iki...” dedi Recep, anlaşılır ve yavaş bir şekilde konuşuyordu. Ama Yıldız, kendisiyle geri zekâlı birine hitap edilmiş gibi konuşulmasından duyduğu rahatsızlığı uzun sarı saçlarını geri atarak gösterdi.

“Özür dilerim,” diye devam etti Recep hemen. “Bu konu çok önemli ve her şeyin düzgün bir şekilde gitmesi gerekiyor. Mesele çok önemli ve gazetecilerden saklamak zorunda kaldık.”

Mehmet de onu onaylayarak başını sallarken “Bizim açımızdan çok kötü olur,” dedi Yıldız'a. Yıldız biraz tedirgin olmuş gibiydi, ancak onların ikisinin ciddiyetle kasılmış yüzlerini süzdükten sonra, Recep'in üniversiteli ağzı dediği gayet düzgün bir tonla “Bana güvenebilirsiniz, ama karşınızda cahil bir insan varmış gibi davranmamanızı tercih ederim,” dedi. Kadının açık sözlülüğü Recep'i sevindirdi.

“Peki,” dedi Recep, tekrar Mehmet ile göz göze geldi, Mehmet üstü açılmış olan başının kenarını ona doğru hafif bir şekilde eğince, ondan onay aldığını anladı ve “Cinayetler oldu,” diye devam etti sanki hiç durmamış gibi.

Neden sonra “Cinayetler mi?” diye sordu Yıldız, iki kaşı birden yukarı kalktı.

“Yaklaşık iki hafta önce gazeteye çıkan cinayetleri biliyorsunuz değil mi?” dedi Recep, kadının karşılık vermesini beklemeden devam etti: “Dşte onlara yenileri eklendi.”

Yıldız gözlerini kaçırarak masaya doğru bakıyordu. “Benim bu konu hakkında ne bilgim olabilir ki?” diye sordu tedirgin bir ses tonuyla.

“Ben de bunu merak ettiğim için sizi çağırdım ya, Hâkim Bey sizin bunlar hakkında bilginiz olduğunu söylüyor. Eski bir olayla ilgili olduğunu söyledi bana, birkaç kez sorguya çekmeme rağmen ağzından tek tük laf alabildim.”

Sınav On Dokuz

82

4. Bölüm: Geçmişin Dzleri ve Falcı

“Gerçekten neden bahsettiğini anlayamıyorum, eğer”- kadın birden gözlerini Recep’e dikti, yüzüne anlama ile korku arası bir ifade yerleşince –“o mektup olayından bahsediyorsa,” diye devam etti ve duraksadı, sonra biraz kekeleyerek sordu: “K-k-kaç kişi öl-dürüldü?”

“En son altı kişi, toplam dokuz kişi aynı biçimde vahşice öldürülmüş olarak bulundu,” diye cevap verdi Recep bir şeyler bulduğunun hevesiyle sandalyesiyle öne doğru eğildi, o kadar heyecanlanmıştı ki; dikkat etmese az kalsın sandalyeden düşüyordu.

Recep konuşurken kadının yüz ifadesi duyduklarına inanamayan birine ait gibiydi. “Bu olamaz,” dedi tek elini alnına dayayarak öne doğru eğildi. “Tekrar başlamış.”

“Tekrar mı?” diye sordu Recep ve Mehmet aynı anda ve yüksek sesle, nihayet bir şeyler bulmuş olmanın heyecanı içindelerdi. Dki haftadır dönen olaylar hakkında bir açıklama duymanın hevesiyle kadının tekrar konuşmasını beklediler. Mehmet bu sırada kadının karşısındaki sandalyeye geçti.

Yıldız kısa bir süre tedirginlikle beklerken düşüncelerini toparlayan birinin havalarındaydı, ama konuşmaya başladığı zaman sesinde ilgiden çok korku bulunuyordu.

“Baştan anlatayım. Hakan doğduktan sonra, annesi yani öz annesi”- diye lafını düzeltti Recep’in kalkan kaşlarına hitaben- “Nurgül üç hafta sonra ölmüş. Ben kocamın anlattığını size anlatabilirim. Her neyse, Nurgül de aynı Hakan gibi bir çeşit medyummuş- inanmayabilirsiniz”- diye ekledi Recep’in gevşemiş yüz hatlarına karşı- “Nurgül Hakan’ı doğurduktan sonra bir zarfta mektuplar almış, fakat zarfın nereden geldiği belli değilmiş, üzerinde yakın zamanda ölecek insanların isimleri yazıyormuş”- Mehmet tam bir şey söyleyecekti ki; Yıldız onu eliyle susturdu- “Doğal yoldan ölecek duruma gelen insanlar veya kazalardan ölecek insanlar... Ama bundan sonra cinayetler işlenmeye başlanmış, aynı şimdi olduğu gibi, oğluma o zarftan geliyor ve bir türlü engelleyemiyorum. Onun da öz annesi gibi öleceğinden korkuyorum. Her türlü şeyi denedim o zarfı yok etmek için, yakıyorum, yırtıyorum, ertesi gün tekrar oğlumun ceketinde beliriyor. En son Hasan’ı bir muska yapması için ikna ettim. Oğluma bunların hiçbirini anlatmadım, onu korkutmak istemiyorum.”

Recep bir süre sessizlik içinde düşündü. Bu geçen zamanda kadının anlattıklarından çok azına karşı inanma eğilimi gösterse de, az önce bir şey dikkatini çekmişti.

“Yani bu zarf ve cinayetler birbiriyle bağlantılı mı?” diye sordu Recep ona dikkatle bakarak. “Büyük ihtimalle öyle görünüyor. Bakın- kocam bana her şeyi anlatmamıştı, ancak Hakan’ın da annesi gibi olabilecek şeyleri görmesinden hiç hoşlanmıyordu, hatta küçükken Hakan’a bu konudan hiç bahsetmedik. Kocam öldüğü zaman oğlum çok içine kapandı, zaten içine kapanıktı, ama bu sefer daha önceki gibi değildi. Sonra düzeldi ve uzun zamandır gelecekle ilgili tahminler duymuyordum. Ancak son iki haftadır yani oğlum beni ölümünden kurtardığından beridir tekrar başladı.”

“Peki, bu sözünü ettiğiniz eski cinayetler nerede işlenmişti?” diye sordu Mehmet.

Yıldız “Dstanbul Mecidiyeköy’de, bizim eskiden oturduğumuz yerde yani. Birçok kişi öldürülmüştü, gazetede çok fazla ayrıntı yoktu, ama o zaman çok gençtim, kulağıma türlü türlü hikâyeler geliyordu o cinayetler hakkında. Bir hayalet veya cin öldürüyordu insanları, bunun gibi tutarsız ve uyduruk şeylerdi, fakat insanlar çok korkmuştu. Bana öyle bakmayın”-

Onlar oturunca, gerçekten ders çalıştığı için konuşulanları hiç dinlemeyen ve Ahmet ile Canan'ı yeni fark eden Selim "Hayrola! Siz neden geciktiniz?" diye sordu onlara. Ahmet "Zencefil'deki çok eski kitapların olduğu kütüphaneye gittik," dedi zorla gülümseyerek. "Kitap müzesi."

"NE? Bensiz mi?" diye araya girdi Cem duyduklarına inanıyormuş gibi. Ama alay ettiği çok aşikârdı. "Bir de utanmadan söylüyorsun."

Sınav On Dokuz

84

4. Bölüm: Geçmişin Dzleri ve Falcı

Masadaki herkes gülerken, Canan onun dalga geçmesini önemsemeden "Halam bizi oraya zorla götürdü, tamam mı? Aslında gayet ilginçmiş"- derken Ahmet'e bakarak ondan onay aldı- "Hem de nasıl"- "daha önce neden gitmedik bilmiyorum. Çok şatafatlıydı. Şuna bak," diye ekledi küçük omuz çantasından ufak bir kitap çıkartıp onlara göstererek. Kitabın ismi "Bir Gemicinin Hatıraları" idi.

Neden sonra Yeliz "Canan!" diyerek araya girdi, söylemek istediğini uygun bir dille belirtmek isteyen birinin havalarındaydı. "Başka kütüphaneleri bilmem, ama oradan kitap alman yasak, orası müze yani canımın içi."

"Yok, bu sadece girişteki hediye dükkânından," dedi Canan, gözleri ışıldıyordu ve yüzünde bir gülümsemeyle duraksadı. "Oradaki güvenlik daha azdı" -hepsinin şaşkınlıkla baktığını görünce- "Şakaydı," diye ekledi. Masadaki herkesten anlama nidaları yükseldi. Birkaç kişi gülmekle, gülmemek arasında kalmıştı.

Canan'ın bir kütüphaneden şatafatlı olarak bahsetmesi Hakan'ın ilk kez karşılaştığı bir durum değildi. Kız kitap okumak konusunda saplantılıydı. Ahmet'le çıkan ufak tartışmalarının yarısı bu yüzden oluyordu. Nerede ne bulduysa okuyordu. Hayatı en iyi anlatan şeyin kitaplar olduğunu sanıyordu kız. Çocuk ona ayak uydurmaya çalışsa da bir türlü beceremiyordu, sırf bu yüzden Hakan'a ve Cem'e defalarca yakınmıştı.

Cem her seferinde "Senden akıllı bir kız arkadaşının olması pek iyi bir şey değil," diyordu ona. Hakan ise Cem'in söylediğinin saçma olduğunu düşünerek "Bu onun hobisi," diye karşı çıkıyordu. "Sen de maç izlemeyi seviyorsun. O buna karışıyor mu?" Ahmet sonunda Hakan'ın söylediğini yapıyor, kavga ettiklerinde de kızdan özür dileyen taraf oluyordu. "Peki, şimdi ne yapacağız?" diye sordu Mehmet çaresizce. Recep'in ona verdiği muskayı alan Yıldız Hanım Hâkim'in tanığı olmuştu. Geçen hafta oğlu hastaneye küçük kızı getirdiği zaman, Yıldız, Hâkim Bey'in yanında olduğunu söylemişti.

Kadın, Hasan Kamil'le hastaneye giderlerken ayrıldıklarını, onun yarım saatliğine ortadan kaybolduğunu da belirtmişti, ama bu, adamın Esken Tepesi'ne gidip cinayet işledikten sonra dönmesi için yeterli bir süre değildi. Yıldız'ın anlattığına göre yarım saat sonra hastaneye gelen adam, daha sonra saat on bir gibi evine dönmüştü. Fakat onun bıçağının o aracın lastiğinde ne aradığını açıklayamamıştı.

"Şimdi ne yapacağız?" diye sordu Mehmet yine aynı hayal kırıklığı dolu sesiyle. Suçlunun Hasan Kamil olduğundan o kadar emindi ki; Yıldız'ın tanıklığı kabul edilebilir gibi değildi ona göre.

"Dstanbul'a gidip şu eski dava hakkında yani Kara Hayalet hakkındaki her şeyi öğrenmem gerekiyor. Muhtemelen cinayetleri tekrarlayan biri bulunuyor," dedi Recep düşüncelerinden bir anda sıyrılarak. "Bu tür katillere Amerika'da copy-cat derler. Fakat önce burada yapmam gereken bir şey var."

"Nedir?"

Recep gözlerini kapatıp göz kapaklarına parmaklarıyla masaj yaptı. "Hakan denen çocukla yüz yüze konuşmalıyım," dedi. "Mehmet sen de Yıldız Hanım'dan şu zarfı al, üzerinde parmak izi araştırması yaptır. Bakalım bir şey çıkacak mı?"

Recep Pazartesi Günü Yıldız Hanım'ı arayarak mümkünse oğluyla görüşmek istediğini belirtti, ama telefona başka bir kadın çıktı. Konuşmasında garip bir aksanı vardı, sanki yabancı biri gibiydi. Kadının adının Yasemin olduğunu öğrendi.

85

Sınav On Dokuz

4. Bölüm: Geçmişin Dzlere ve Falcı

“Tamam, ama lütfen ona Yıldız’ın anlattıklarını anlatmayın,” dedi Yasemin histerik bir ses tonuyla. “Kafasının karışmasını istemiyoruz.”

“Siz hiç merak etmeyin,” dedi Recep kadını sakinleştirmeye çalışarak. “Ona sadece birkaç soru soracağım, zaten karakola çağırmadan yapacağım. Şu an okulda değil mi?”

“Evet,” diye karşılık verdi Yasemin bir rahatlamayla. Kadın değişik bir aksanla konuşuyordu.

“Umarım davayı çabucak çözersiniz, Yıldız kaç gündür kendinde değil. Çok endişeli durumda, abim öldüğünden beri hiç böyle olmamıştı.”

“Abiniz mi?” diye sordu Recep, telefonunun öbür ucundan sıkıntı dolu bir nefes sesi geldi.

“Evet, ben Hakan’ın halasıyım dedim ya,” dedi Yasemin. “Dsterseniz sizinle gelebilirim,” diye ekledi. “Yani Hakan benim yanımda olursa daha rahat konuşabilir.”

“Minnettar olurum,” dedi Recep ister istemez. Bu kadınla tartışmayı pek istemiyordu, her nasılsa onun saplantılı, kontrol manyağı denilen cinsten biri olduğunu anlamayı başarmıştı. “O zaman nerede buluşuyoruz?”

Telefonun diğer ucundaki kişinin gülümsediğini anlayabiliyordu.

Recep arabayı, kapıda polis kimliğini göstererek okulun içine park etti. Fazla dikkat çekmemek için polis üniforması yerine sivil bir kıyafetle gelmişti.

Onu kim görürse görsün öğretim üyesi zannederdi. Üstelik elips biçimli gözlüklerinin ona verdiği hava inkâr edilemezdi, lakin Yasemin’i nasıl tanıyacağı konusunda pek bir fikri yoktu. Tahminen kırk beş yaşlarında çekilmez biriydi, Recep’e göre.

Yolda karşılaştığı birkaç hevesli öğrenciye merkez kütüphanesini sordu, onlar da hemen tarif ettiler. Recep giderken de onun arkasından şüpheyle bakmayı sürdürdüler.

Duvarlarının bazı kısımlarındaki boyaları dökülmüş, geniş gövdesinin kenarında kadim bir ağaç bulunan, kocaman ve köhne binanın önüne geldiğinde etrafta gezinen öğrenci sayısının azlığı dikkatini çekti. Sonra kendi üniversite yıllarını hatırladı: Bu kadar güzel bir havada öğrencilerin dışarı çıkamama nedeni sınav haftası olduğu içindi. Kütüphaneden içeri girince bundan emin oldu. Yüzlerce öğrenci masalarda oturmuş sessizlik içinde kitaplarına veya defterlerine gömülmüşlerdi. Bazıları ise raflar arasında işlerine lazım olabilecek kitapları arıyor, ayakta dolaşan diğerleri de arkadaşlarından yardım istemekle meşgul oluyorlardı. Masalar denizinden oluşmuş kütüphane, yüksek taş sütunlarıyla desteklenerek kubbe biçiminde tavanına doğru yükselmişti ve aşağıdan bakınca da görülebilen birkaç tane asma kattan oluşuyordu. Diğerlerinden ayrı ufak masalarda duran kütüphane görevlileri, onlardan yardım isteyen öğrencilerle meşgul olduklarından, henüz Recep’i fark etme eğilimi göstermemişlerdi. Parlak ve acımasız güneş ışığının girmesi birkaç perde tarafından engellenmiş, etrafın loş olmaması için salonun geniş tavanındaki uzun flüoresan lambalar yakılmıştı. Dışarıdaki güneşin sıcaklığı olmasa Recep bunun boşuna israf olduğunu söylerdi, ama arabasını park ettiği yerden buraya kadar iki dakikalık yürüyüşten sonra bile ter içinde kalmıştı. Öğrencilere hak vermek zorundaydı.

Recep ilerde bir grup öğrenciyle oturan otuz yaşlarında bir kadın gördü ve yanındaki çocuğu da tanıdı. Mehmet ile Hasan Kamil’i tutuklamaya gittiklerinde gördükleri sarışın çocuktan bu. Kadının diğer yanında ise yine aynı gün gördüğü uzun boylu, hafif uzun saçlı çocuk vardı. Recep o tarafa doğru elini kaldırıncaya kadın onu gördü ve eliyle ona gel işareti yaptı. Recep yavaş adımlarla kimsenin dikkatini çekmeden masaların arasından oraya doğru yöneldi.

“Merhabalar,” dedi Recep masaya ve sonra içinden bu masadaki çocukların çok şanslı olduğunu gerçeği geçti. Buradaki kızların güzelliği tartışılmazdı, Recep’in aklına üniversitedeki yılları

gelince bir an duraksadı. Bu kadar güzel kız arasında daha önce hiç bulunmamıştı. Burnuna gelen birkaç tane farklı parfümün karışmış kokusu onu biraz sersemletti, ama kendisini bırakmadı.

Sınav On Dokuz

86

4. Bölüm: Geçmişin Dzlere ve Falcı

Yakut mavisi gözleri bir alevle parlayan esmer kadının kısa, kıvrıkcık siyah saçlarını arkadan zar zor toplayarak kendisine bir ciddiyet havası kattığı belliydi. Zaten onun ilginç yanlarından birisi bu ağırbaşlılığıyla sarılmış görünen doğal çekiciliği idi, bir diğeri ise buna nazaran bakışlarında ortaya çıkmış olan soğukluktu. Her an saldırıya uğrayacak bir kaplan gibi gergin bir vücuda sahipti. Recep telefonda konuştuğu kadının bu kişi olduğundan şüphe duydu. Çünkü bu kadın otuzlarındaydı, “En fazla otuz beş olabilir,” diye düşündü Recep. Neredeyse yere kadar uzanan, gözleriyle aynı renk uzun ve düz bir etek giymişti ve üzerindeki çizgili bluzu da hâkî rengine yakındı. Bu ailenin bütün fertlerinde bir çeşit güzellik geni olduğunu düşünmeden edemedi Recep. Bu durumlarda polis olduğuna lanet ediyordu, fakat kadın konuşmaya başladığında Recep telefondaki sesi tanıdığı için bu düşünce ondan uzaklara doğru süzölmüştü bile.

“Nasılsınız memur bey?” diye sordu kadın işkilli gözlerle onu süzerek, garip bir aksanla konuşuyordu. Genelde Almanya’da doğup büyümüş olanların buna benzer şekilde konuştuğunu duymuştu. Tabii aksanı onlardan çok daha farklıydı. Ona dikkatle göz gezdirdiğinde, Recep’in aklına gelen şey şuydu: ‘Gündüz vakti bu kadar makyaj yapmanın anlamı neydi?’

Tırnaklarındaki koyu lacivert oje bile kadının görünümüne çok düşkün biri olduğuna işaret etti. Sürdüğü fondöten, yüzündeki canlılığı silip atmıştı ki; koyu kırmızı renkli rujunun bunu gidermek için pek bir faydası olduğu da söylenemezdi.

“Ben iyiyim de, yalnız görüşsek olmaz mı?” diye sordu Recep sesine zar zor bir kibarlık vererek. Zira kadının ona bakışında bir aşağılama hissetmişti, sanki Recep işini beceremeyen bir polisti. Bakışlarını ondan kaçırdı ve masada duran diğer öğrencilere göz gezdirdi. Çocuklardan en uzun boylu olanının spordan geldiği kızarmış yüzünden belliydi ve içlerinde ders çalışmayan bir tek oydu. Bir diğerini hemen tanıdı Recep. Esmer tenli, jöleli dik saçlı çocuk Mehmet’in oğlu Cem olmalıydı. Hakan’ın yanında oturan genç kız ise kaşlarını çatarak Recep’e bakıyordu. Hafif çilli yüzü, arkadan toplu saçları, yemyeşil gözleri vardı. Masanın altında bir yerde Hakan’ın elini tuttuğu anlaşılıyordu.

Diğer yanda oturan iri yarı göbekli çocuk ile ince görünümlü, makyajsız, solgun yüzlü kız biraz tedirgin olmuşlardı Recep’in varlığından. Onların yanında ise yan yana oturan iki genç kız ilgiyle onu süzüyorlardı.

“Dışarıda konuşabilir miyiz?” diye sordu Recep tekrar sessizce. Cevap alamamaktan rahatsız olmuştu çünkü.

“Peki,” dedi Yasemin kaşlarını çatarak. “Hadi Hakan.”

Recep kütüphanenin dışına doğru yürürken öğrencilerin hâlâ hiçbir şey fark etmemiş olduğuna sevindi. Hakan da hızla onu takip ediyordu, ama halası onun kulağına bir şeyler fısıldadığı için biraz gecikmişlerdi.

Recep dışarıya adımını attığında burnuna bir kahve kokusu geldi sonra canı bir sigara istedi. Uzun zamandır tütürmüyordu şöyle. Bu düşünceyi zihninden kovduğu anda Yasemin ve Hakan dışarı çıkmışlardı.

“Buralarda oturulacak sakın bir yer var mı?” diye sordu Recep ikisine birden.

“Herkes ya derste ya da ders çalışıyor. Her yer sakın zaten,” diye cevap verdi Hakan sanki Recep’in de bunu bilmesi gerekirmiş gibi bir tonla.

“Peki,” dedi Recep içtenlikle. Yanlarından gelen Yasemin son derece dik yürüyor, sanki kendisini her şeyden üstün gören birinin havalara bürünüyordu. Hayatta bir tek kendisi ve

yakınları olduğunu düşünen böyle insanlar olduğunu biliyordu Recep, ama onlarla nasıl başa çıkacağını da gayet iyi çözmüştü.

Üzerinde siyah bir kot pantolon olan Hakan, yine ona uyan siyah spor gömleğini pantolonunun içine sokmamıştı, dışarı salmıştı. Kaşlarına nazaran daha açık renk olan kısa sarı saçları da yana doğru taranmıştı. Hafif tombul yanaklı, düz çeneliydi. Normale göre

87

Sınav On Dokuz

4. Bölüm: Geçmişin Dzleri ve Falcı

kulakları biraz iriydi, lakin çok büyük olmadığı için göz önünde sayılmazlardı. Boyu Recep'ten biraz kısaydı. Koyu kestane rengi gözlerindeki ve pürüzsüz yüz hatlarındaki saf görünüşünün ardında büyük bir beklenti ve merak ifadesi açığa çıkmıştı.

Hep birlikte, karşısında Fen-Edebiyat fakültesinin olduğu bir banka oturduklarında, uzun süren anlamsız sessizliği Recep bozdu.

“Bana şu zarfı ne zaman bulduğunu ve her şeyin nasıl olduğunu anlatabilecek misin?” diye sordu Hakan’a hemen konuya girerek, başka bir şeyle vakit kaybetmek istemiyordu çünkü. Çocuk, onun açık sözlülüğüne karşı ilk önce gülümseyerek cevap verdi ve kahverengi gözlerini dizlerine dikti, sonra “Tamam,” diye bir nefes koyuverdi. Recep, Hakan konuşurken elinden geldiğince onun anlattıklarını bölmedi. Bir iki kere halası araya girmek istedi, ama Recep onu engellemek zorunda kaldı. Kadın, sözünün kesilmesinden hiç hoşlanmamış, kollarını birleştirmiş, bacak bacak üstüne atmış hâlde, ateş saçan gözlerle adama bakıyordu. Recep’in bütün bunlara ne kadar alışkın olduğunu bilseydi, bu yıldırma taktiklerinden vazgeçerdi hâlbuki.

Hakan sözünü bitirdiğinde Recep ilk defa bütün bunların uydurma olamayacağını düşünmeye başladı. Çocuğun sözlerindeki veya duruşundaki bir şey Recep’i etkilemişti, ayrıca bir çeşit ağ gibi çocuğun etrafını sarmalamış bir Aura vardı sanki. Konuştuğu zaman çevresine bir ışık, bir parlaklık yayıyor, bilmeden de olsa insanı etkiliyordu. Görünmeyen bir çeşit tabaka gibi ruhunun derinliklerinde kaybolmuş bir mesajı iletliyordu etrafına. Çocuğun ağzından dökülenlerin hepsi gerçekten olmuştu. Bütün bunlar mantığın en ufak kırıntısını dahi içermeyi için Recep kendi zihninde çatışıyordu, fakat aklından bir düşünce ona “O karanlık şeyi sen de gördün. Onun gerçek olması da mantıklı değil değil mi?” deyince çatışma sona erdi.

“Valerie’yi tekrar göremeyeceksin,” dedi Hakan birden ona dönerek.

“Efendim?”

“Valerie var ya avukat kadın, onu bir daha göremeyeceksin.”

“Sen- onu- sen nerden biliyorsun?” diye sordu Recep şaşkınlıkla.

“Sadece aklıma geldi,” diye yanıtladı Hakan, yüzünde etrafa taşmamış bir huzur vardı.

Recep onun bunu bilmesine o kadar çok şaşırılmıştı ki; sanki bir kafesin arkasından izliyormuş gibi bir ifadeyle çocuğa bakmayı sürdürünce, Hakan bundan rahatsızlık duyup gözlerini ondan kaçırdı. Söylediğine pişman olmuş gibi bir tavır takınmıştı.

Recep, Valerie ile Los Angeles’ta şehir dışındaki bir barda karşılaşmıştı. Gördüğü en çekici kadındı. O zamanlar kendisinin nasıl göründüğünü hayal meyal hatırlıyordu. Recep’in üzerinde siyah bir deri ceket ve body, boynunda metal bir zincir, altında ise yırtık bir kot ve Harley Davidson motor vardı. Uzun saçları ve sakalıyla tam bir serseri görünümündeydi.

Valerie, Recep’in Kuzey Dakota’dan olduğunu sanmıştı önce, zira Recep’in aksanı oralıydı. Hâlbuki sadece iki yıl orada yaşamıştı Recep. Bu kadar kolay aksanına alışabileceğini anlayamamıştı. Valerie’ye aslında nereli olduğunu söylediğinde kadın gayet eğlenmiş, onunla daha bir neşeyle sohbet etmeye başlamıştı.

Bunun gibi birkaç gece daha Riverside adlı bir motelin rutubetli yatak odasında sona ermişti. Kadın bu gecelerde sigara yakar yüzünü dumanın arkasında görünmez yapardı. Dşte bu bile, onu hafızasının derinliklerinden su yüzüne çıkarmaya yeterdi.

Ama bu -kısa saçlarındaki perçemi alnını örten, uzun boylu, yüz hatları karmaşık ifadelerle süslü, elmacık kemikleri zayıflıktan dışarı çıkmış gibi görünen, yırtıcı bir şahinin bakışlarına sahip, esnek, seksi ve bakımlı vücudu olan- otuz iki yaşındaki şehirli avukat kadınla ilişkileri dört gecedan fazla sürmemiş, daha sonra Recep onun izini yitirmişti.

Hakan'ın bunu bilebilmesi imkânsız gibi bir şeydi zira Recep hiç kimseye bundan bahsetmemişti. Sadece o kadın ve kendi arasında olan bir şeydi.

Recep bu konuyu geçiştirmiş olmak için bütün ilgisiyle çocuğa dönerek “Yani önce annenle başladı bütün bunlar, yani ilk defa birinin ölebileceğini gördün öyle mi?” diye

Sınav On Dokuz

88

4. Bölüm: Geçmişin Dzlere ve Falcı

sorduğu zaman çocuğun gülümseyen tedirgin ifadesi donuverdi. Şimdi daha çok yorgun ve çökmüş gibiydi. Uzun süre boyunca hiç kimse konuşmadı.

“Aslında değil,” Bu sefer konuşan Yasemin'di, belli ki ilk defa Recep'in varlığından rahatsız olmamıştı. Belki de Recep'in ses tonundaki bir şey bunu tetiklemişti. Kadın bunu söylerken gözlerini, ağaçtan düşüp sararmış çam iğneleriyle kaplı yere bakan Hakan'a dikmişti. Belli ki Recep hassas bir konuya değinmişti; çocuk için anlamı çok büyük olan bir şeydi. Ama bunu deşmeyi pek istemediğini hissetti, belki de akıllarında kalan davayla bile ilgisi olmayan bir ayrıntıydı.

“Önemi yok,” dedi Recep kibarca. “Cevap vermek zorunda değilsiniz.”

Çocuğun gözleri yaşlarla dolmuştu, fakat ağlamıyordu, sadece elinden geldiğince kimseyle göz göze gelmemeye çalışı-yordu.

“Bana anlatabileceğin başka bir şey var mı?” diye sordu Recep ısrarla.

Hakan boğuk, lakin anlaşılır bir sesle “Bana bu soruları neden sorduğunuzu söylerseniz, belki aklıma bir şeyler gelir,” diye cevapladı kısa bir süre sonra ona bakmamaya özen göstererek.

“Üzgünüm,” dedi Recep. “Polis işi. Neden sorduğumu söyleyemem.”

“O zaman da benim size söyleyecek bir şeyim kalmadı,” dedi Hakan, sesi düzelmişti, ama gözlerinde biriken yaşlar henüz kaybolmamıştı.

“Tamam!” dedi Recep konuşmayı tamamlamak istercesine ayağa kalkarak. Cebinden bir kart çıkardı ve çocuğa uzattı. “Aklına en ufak bir şey gelirse aramaktan çekinme sakın. Üzerinde cep telefonum da yazıyor. Şimdi Hakan izin verir-sen, halanla yalnız konuşmak istiyorum.” Hakan itiraz etmeden ayağa kalktı ve kütüphanenin yolunu tutuverdi.

Recep tekrar konuşmaya başlamadan önce havada hiç bulut olmadığı için yakıcı sıcaklığa erişmiş olan güneşe bakmak istedi, ama bulundukları bankın arkasındaki çam ağacı görüş açısını kapatmıştı. Hafif bir yel Recep'in geniş alnına düşen dalgalı kısa saçını uçuşturuyor, hafif bir serinlik hissi bile vermeksizin sadece havadaki polenleri ona doğru taşıyordu.

Karşıdaki Fen-Edebiyat binasını çevreleyen dar bir bahçe yolu vardı, sanki orası bir caddeydi ve koşuşturup duran insanlarla çevriliydi. Az önceki sessizlik yok olmuştu bile. Heyecan içinde sınav hakkında konuşan kızlı erkekli öğrenci grupları etrafta geziniyordu. Çok ilerde görünen garip mimarilerle tasarlanmış değişik binaların ne olduklarını merak etti.

Çocuğun iyice uzaklaştığını anladığında tekrar yerine oturdu ve bakışlarını onu ilgiyle süzen kadına odakladı. Yasemin küçük çantasını açtı, içinden bir tabaka ve bir zippo çıkardı.

Recep'e dönerek “Kullanıyor musunuz?” diye sordu yine aynı garip aksaniyle.

Kadın sigarasını yakarken “Bir doktor olarak insanlara örnek olmam gerekiyor,” dedi Recep gülümseyerek.

“Doktor musunuz?” diye sordu Yasemin sigarasını ağzından çıkarmadan.

“Evet, cerrahım, ama mesleğimi yapmıyorum,” diye cevapladı Recep zayıf bir ses tonuyla. Onun da canı çekmişti şimdi. Birden düşüncelere daldı.

Recep'in aklına sigarayı bıraktığı ilk günler geldi, nasıl da zorlanmıştı o zamanlar. Önceleri bir sakız çiğneme alışkanlığı patlak göstermişti, ardından da kürdan çiğnemeye dönüşmüştü

bu. Fakat sonunda bırakabilmişti, on yıldan sonra bu illetten kurtulabilen biri var mıydı bilmiyordu, ama şimdi tekrar başlarsa, hiç geri dönemeyeceği bir yolculuğa çıkmış gibi olacaktı.

Kadın onu rahatsız etmemek için dumanı ters tarafa doğru üflüyordu, Recep şu an biraz zayıf konumda olduğu için, onun bu düşünceli hâline minnettar kaldı. Yanan tütünün kokusu kadının üzerinden yayılan lale kokusuna karışarak Recep'in hislerini köreltiliyor, ancak içinde ufak bir sızı oluşturmaktan başka bir zararı da olmuyordu.

89

Sınav On Dokuz

4. Bölüm: Geçmişin Dzlere ve Falcı

Hakan gözden kaybolduğunda sessizliği bozan kişi yine Yasemin oldu.

“Anlattıkları çok garip geliyor değil mi?” dedi.

Recep, başından beri dikkatini çekmiş olan şeyi kadına nasıl soracağını düşünüyordu, lakin o daha kendisini engelleyemeden sözcükler ağzından dökülmeye başlamıştı bile. “Siz Türk müsünüz?”

Yasemin sigarasından bir fırt daha çekecekti ki; bir anda duraksadı ve yüzünde çok içten olduğu belli olan bir gülümsemeyle “Yarı yarıya,” diye cevapladı. “Fakat bana bunu sormak istemiyordunuz herhâlde.”

Dumanı içine çekip üfleyince kadının yüzü bir an sisin ardında kaybolmuş gibi oluverdi. Neden sonra Recep bir ilerleme kaydettiğini anlamıştı, konuşmayı soğutmak istemiyordu, çünkü Yasemin ilk defa ona karşı soğuk davranmıyordu. Yasemin'in gerçek karakterinin derinlerde bir yerlerde olduğunu biliyordu ve kadın aynı Ayten gibi kendisini korumak için öyle çekilmez oluyordu. Erkeklerin dünyasında tutunabilmenin başka yolu yoktu onlara göre. Recep ona ne iş yaptığını soracaktı ki; Yasemin onun düşüncelerini okumuş gibi “Ben de aslında avukatım, ama mesleğimi yapmıyorum. Kendimi yazmaya adadım,” dedi arada bir yanlarından geçip giden öğrencileri izlerken.

“Ne tür şeyler yazarsınız?” diye sordu Recep. Bu pek ilgisini çekmemişti, ama konuşmayı canlı tutarak bir şeyler öğrenebilirdi, daha önce işe yaramıştı çünkü.

“Aşk romanları,” dedi Yasemin. “Kendi hayatımda bulamadığım şeyleri yazmayı seviyorum.”

Recep, içinden aniden yükselen kendini bilmez bir coşkuyla gülmek istedi, ama kendisini son anda tuttu, şimdi bunun sırası değildi çünkü. Neden kahkahalarla gülmek istediğini kendisi de anlayamamıştı, fakat kadının ses tonundaki bir şeyin bunu tetiklediğini varsaymıştı.

Neden sonra “Yayınladığınız hiç kitap var mı?” diye sordu Recep sohbet olsun diye.

“Aslında var, ama hiçbir Türkiye’de yayınlanmadı. Sadece İngiltere’de yayınladım, orada çok fazla tutmayınca Türkçe’sini yazmadım. En sevdiğim ‘The Sun Before Heaven’ idi. En iyi çalışmam diyemem, fakat yine de çok emek sarf etmişim,” diye yanıtladı Yasemin. “Siz daha çok polisiye, cinayet romanlarını seviyor olmalısınız değil mi?” diye ekledi kaşlarını kaldırarak.

“Hayır, aslında o romanları çok abartılı buluyorum. Sonsuz olanaklara sahip dedektifleri kandıran katiller gerçek hayatta pek yok. En azından ben şimdiye kadar pek karşılaşmadım,” Recep konuşmanın gittiği yönü sevmeye başlamıştı.

“Yazarına göre değişir aslında,” dedi kadın onun aksini iddia edercesine. “Cinayet romanlarını pek sevmesem de, bazı yazarların elinden gayet iyi işler çıkıyor. Her ne kadar tarzım olmasa da bir keresinde ben de yazmayı denedim,” diye ekledi eğlenircesine.

“Gerçekten mi?” diye sordu Recep. “Nasıldı peki? O yayınlandı mı?”

“Bayağı iddialı başlamıştım, başarabilirim diyordum. Ancak abime eksizlerimi gösterince, o hiç beğenmediğini söyledi. Hatta bazı yerlerde iyi araştırma yapmadığım için saçmaladığımı söyledi. Ben de bıraktım.”

“Abiniz bu tür şeylerden anlar mıydı ki?”

“Tabii ki. Okumadığı cinayet romanı, araştırmadığı cinayet davası yoktur. Kendisi bizim ailedeki özel durum yüzünden böyle şeylerle çok ilgiliydi,” diye karşılık verdi Yasemin ani bir rahatsızlık duymuş gibi yerinde kıpırdanarak.

“Bana abinizden bahseder misiniz?” dedi Recep asıl konuya gelmek için.

Kadın sigarasından derin bir nefes çekti. “Dlk önce,” dedi yumuşak bir sesle. “Eğer her şeyi anlatacaksam şu siz-biz muhabbetini keseceğiz. Dkinci olarak ise söylediklerimi herhangi bir yere yazmayacağına ve başka kimseye anlatmayacağına bana söz vereceksin, tamam mı?”

Sınav On Dokuz

90

4. Bölüm: Geçmişin Dzleri ve Falcı

Yasemin’in teklifini düşünme gereği duymadan, Recep “Tamam,” diyerek başını salladı. “Söz veriyorum. Abinden bana bahseder misin?”

“Yarı öz abim aslında, babamız aynı sadece,” dedi Yasemin bakışlarındaki donukluk tamamen yok olmuştu artık. “Başımıza çok kötü şeyler geldi, gerçi ben o zaman küçüktüm ama. Cinayetler oldu, insanlar üçer üçer öldürüldü. Yengem yani abimin ölen karısı bir keresinde o olay yerinde bulundu.”

Kadın devam etmeden önce sigarasını tabakasının içinde söndürüp bankın yanındaki ufak çöp kutusuna attı.

“Olay yerinde mi bulundu?” diye sordu Recep şaşkınca.

“Evet, baygın hâlde. Bunları bir kere de anlatıp kurtulmam en iyisi. Çok uzun zamandır her şeyi kendime sakladım.”

“Gerçekten çok yardımcı olursun. Basın olayı ifşa etmeden önce, çözülmesi gerekiyor.”

“Yengem de bir ara şüpheli konumundaydı,” diye devam etti Yasemin sanki hiç sözü kesilmemiş gibi. “Ama daha yeni doğum yapmış güçsüz bir kadının cinayet işleyebileceğine kimse inanmamıştı.”

“Nasıl yani? Suçlu aslında o muydu?” diye sordu Recep hayretler içerisinde.

“Hayır, ama abim öyle olduğunu sanıyordu veya bütün bunları başlatanın o olduğunu,” dedi Yasemin gözleri yaşlarla dolarak. “Dntihar ettiği için onu asla affetmedi.”

“Dntihar mı etti?” diye sordu Recep.

Yasemin başını onu onaylarcasına salladı ve titreyen elleriyle çantasından çıkardığı kâğıt mendil poşetini açmaya çalıştı, ama başaramadığı gibi mendil poşeti de elinden düştü. Recep hemen onu yerden aldı ve poşeti yırtar yırtmaz kadına uzattı. Yasemin aynı titrek elleriyle çıkardığı mendille gözlerini kuruladı. Şimdi makyajı biraz akmıştı, fakat bu hâli eskisine nazaran daha güzel göründü Recep’e.

“En iyisi Dstanbul’a git,” dedi Yasemin burnu tıkalı gibi bir sesle. Bu sırada mendili katlayıp çantasına attı, gözleri yaşlıydı, ama bunu dert etmiyor gibi görünüyordu. “Orada cevapları bulacaksın. Ben de seninle geleceğim, çünkü benim de artık bunları öğrenmem gerekiyor. Yapılan hataları görmeliyim. Karısından nefret ederek ölen abim için geleceğim.”

“Peki, gazetelere çıkan bu Kara Hayalet masalı da neydi?” diye sordu Recep cevap alacağını umut eden bir ses tonuyla.

Yasemin onu yanıltmadı ve sanki bunu söylemek ona derinden acı veriyormuş gibi “Abim onların hiçbirine inanmadı. Birkaç kişi katili gördüklerini iddia etmişlerdi. Kapkaranlık sapsarı gözlü bir yaratık olduğunu söyleyenler oldu. Dnsan değildi diyenler oldu,” dedi ve devam ederken Recep şaşkınlıktan konuşamıyordu. “Dediğim gibi abim onların hiçbirine inanmadı. Ben o zamanlar on altı yaşındaydım sanırım, Nurgül Yengem sürekli ağlardı, birilerini uyarmak için çabalardı. Ölecek insanları kurtarırdı, dedikoduları çevreye çok çabuk yayıldı tabii. Şeytana tapıyor falan gibi şeyler söylendi. Cinlerle konuştuğunu, onların yardımını aldığı söylenirdi, daha türlü yalanlar, halbuki yengem kimsede bulunmayan bir yeteneği olan talihsiz bir kadındı. Onu herkesten çok severdim.”

“Peki ya zarf?” dedi Recep son kez şansını ve kendisini zorlayarak.

“Evet, o zarf gerçekten vardı,” dedi Yasemin durağan bir tonla. “Ben o zamanlar babam öldüğü için abimle oturuyordum, fakat yengemin bilerek kendini öldürdüğüne hiçbir zaman inanmadım. O kadar hayat doluydu ki; bunun olduğunu düşünmek bile tüylerimi diken diken ediyor. Onun katil olduğuna da inanmadım, ama son zamanlarda çok korkmuştu yani garip şeyler gördüğünden bahsediyordu abime. Kara bir varlıktan söz ediyordu aynı gazetelerdeki gibi, gözleri sapsarıymış, bir hayalet gibiymiş, ismini zaten oradan almıştı. Ama abim bütün bunların deli saçması olduğunu söyledi.”

Recep bu son sözleri duyduğundan emin olmak için kadına hayret dolu gözlerle bakınca, Yasemin “Ne oldu?” diye sordu. “Sen de inanmıyor musun yoksa?”

“Hiçbir şey,” dedi Recep şaşkınlıkla. “Hiçbir şey olmadı.”

91

Sınav On Dokuz

4. Bölüm: Geçmişin Dzleri ve Falcı

On Altıncı

Dstanbul’a uçakla geleli tam dört gün olmuş, “Kara Hayalet” hakkındaki bilgileri alabilmek için çok uğraşmaları gerekmişti. Her ne kadar Recep davaya sivil birini karıştırmak istemediyse de Yasemin çok yararlı işler yapınca onun etrafında olmasını kabul etmek zorunda kalmıştı. Bursa’daki görevini arkadaşı Sinan’a bırakarak giden Recep, zaten Yasemin olmasa bu dört günlük sürenin daha da uzayacağını çok iyi biliyordu. Bürokrasi çok yavaş işliyor ve her geçen dakika insanların hayatları daha çok tehlikeye giriyordu. Recep aslında Bursa’yı bırakmak istemiyordu, fakat birinin bu davayı çözmesi gerekiyordu. Şişli’deki karakoldan o eski dava hakkındaki dosyayı istediklerinde en başta kimse onları umursamamıştı, fakat Yasemin önce bağırıp çağırarak sonra bu yönü fayda etmeyince avukatlığını konuşturarak, ilgili savcıcıyı aramış, daha önce Recep’i dinlememiş olan lanet adama müvekkilinin işlemediği bir suçtan dolayı suçlandığını ve konunun çok acil olduğunu söylemişti. Neyse ki savcı onu tanıyordu ve önlerindeki bürokrasi saçmalığını ortadan kaldırmıştı. Yine de tozlu raflarla dolu arşivden dosyanın kayıp olduğunun anlaşılması dört gün sürmüştü. Zira dosyayı vermemek istemelerinin nedeni de buydu. Arşivdeki kel, tıknaz ve bezgin bakışlı adam dosyayı kimin almış olabileceğini onlara söyledi ve onun adresini verdi. Anlattıklarına göre bu eski polis o davaya bakanlardan biriydi ve gerçek katili yakalamayı saplantı hâline getirmişti.

*

Başarabilecek miydi? Babasını kurtarabilecek miydi? Gözyaşları içindeyken “Bu araba daha hızlı gidemez miydi?” diye düşündü.

Hakan gazı sonuna kadar köklemiş, yoldaki kesik çizgileri, ön cama çarparak görüşünü bulandıran yağmur damlaları yüzünden çok zor takip edebiliyordu. Sol şeritten gitmesine rağmen önünü kapatan aptallar vardı. Sağanak yağmur her tarafı sarmış, gökyüzündeki kapkara bulutlar ışığı azalttığından, havanın kararmasına henüz bir saat olmasına rağmen insanları, otomobillerinin farlarını yakmaya zorlamıştı.

Fakat yağmur Hakan’ı engelleyemezdi, durduramazdı. Babasının öleceğini gördüğü andan beri içine bir kurt düşmüştü. Bu olabilir miydi, gördüğü gerçek miydi?

Başını sola çevirdi ve yağmur altında büyüleyici görünen kente baktı. Her biri farklı mimariyle yapılmış binaların görüntüsü, eski bir kültür merkezinin sadeliğini andırıyordu. Belediye Başkanı’nın geçen seçimden önce yaptırdığı büyük köprü gözlerinin hizasına geliverdi. Şu an bu görüntü bile aklını çelemeyecek kadar yabancıydı ona.

Her şey arabanın lastiğinin bir güm sesiyle patlamasıyla değişti; çok hızlı gittiği için araba kaygan yolda aniden patinaj yaptı. Hakan birden yataktan sıçradı, kalbinin ne kadar hızlı attığını duyabiliyordu. Korku dolu çılgılığı onu hiçbir zaman terk edemedi. Boş ve hareketsiz duruyordu. Göğsünde patlayan volkanın ateşi zihnine yayılmışçasına içini acıtıyor, çok eski günlere ait bir suçluluk duygusu donmuş bedeninde geziniyordu.

Şu an neredeydi? Ne olmuştu?

Sonra birden gerçeğe dönuverdi: son birkaç gündür gördüğü kâbustu. Hakan rüyanın babasının ölümünden duyduğu suçluluk duygusundan dolayı kaynaklandığını anlayabiliyordu, ancak bu bilgi kırıntısının onu iyi hissettirmesi söz konusu dahi değildi.

Tekrar yerine uzandı. Sıcak nefesi yastığını yalarken bütün bu anın yaydığı heyecan, odası gibi kapkaranlık ruhunda dağılarak, yerini düş kırıklığına bırakıyordu. Bir süre sonra hiçbir şey olmamış gibi uykuya dalacaktı, binanın tesisat sisteminden gelen su seslerini dinliyordu. Lakin dili damağına yapışacak gibi olunca, boğazının, damarlarına pompalanmış yoğun adrenalin yüzünden kuruduğunu anlamıştı. Aslında bunun tek sebebi bu değildi. Son birkaç gündür Bursa'nın havası adeta rutubetini yitirmişti. Garip bir ağırlık etraflarını sara dursun, onlar, geceleri onları uykularından eden bu nemsizliğe karşı çözüm yolları arıyorlardı.

Sınav On Dokuz

92

4. Bölüm: Geçmişin Dzleri ve Falcı

Fakat şu ana kadar odaya su dolu kap koymaktan başka bir çare bulamamışlardı. En kötü yanı da sürekli su içiyorlar ve bu onların tuvalete gitme aralarını sıklaştırıyordu. Babasını düşünerek uykuya daldı.

Mutfaktaki açık pencereden içeriye giren sabah güneşi, balkonda dolanan güvercinlerin guruldayarak sesler çıkartmasını sağlıyor, yeni uyanan bu kentin de güne güzel başlamasını dilermişçesine ışıltıyordu.

Hakan pencereden aşağı baktığında rampa gibi yükselen Arnavut kaldırımlı taştan sokak yolunun tepesindeki anayolda işlerine giden onlarca yaya ve aracın hareketini zar zor seçebiliyordu, zira burası anayola uzak sayılırdı. Karşı binadaki yaşlı teyze bugün erkenciydi, beyaz mermerden yapılmış terasına konan güvercinleri yemliyordu. Hakan'ın baktığını gördüğünde ona el salladı.

Hakan içeriden gelen sesleri de dinledi. Annesi banyodan yeni çıkmıştı ki; kapı zili çaldı.

Hakan annesinin işine engel olmaması için kapıyı kendisi açtı. Gelenin Çiğdem olduğunu görünce içinde bir coşku yükseldi ve kızı belinden tutup kendisine doğru çekerek öptü.

Çiğdem önce şaşkınlıkla baktı sonra kendisi de karşılık verdi.

Yarım saat kadar sonra mutfakta hep birlikte kahvaltı ediyorlardı.

“Halam nerde anne? Kaç gündür gelmiyor,” dedi Hakan meraktan.

Annesi parlak çelikten küçük tavada alelacele kızarttığı sucukları masasının ortasındaki yayvan tabağı koyduktan sonra yerine oturdu ve çaydanlıktan kendisine çay doldurdu.

Çatalıyla beyaz peynirden bir parça alıp yedikten sonra Hakan sorusunu tekrarlamak zorunda kaldığını anladı.

“Halam nerde?”

Yıldız “Dstanbul’a gitti, işi varmış,” dedi kısaca.

Çiğdem önüne düşmüş perçemini düzelttikten sonra fazla pişmiş yumurtasının kabuğunu kırarak “Bugünkü sınava hazır mısınız?” diye sordu.

“Hem de nasıl güzelim,” diye cevapladı Hakan bilmiş bir edayla. “Ben ne sınavlar gördüm de bir şey olmadı.”

“Dyi bakalım,” dedi Yıldız eğlenerek. Dnce dilim ekmeğinin arasına bir parça sucuk koyarken “Göreceğiz,” diye ekledi ince bir sesle.

“Görecek bir şey yok anacım,” dedi Hakan. Yıldız ve Çiğdem güldüler, bu onların sabah eğlencesiydi aslında. Hakan ne yapar eder onları güldürür, günün geri kalanına iyi bir başlangıç yapmalarını sağlardı.

Sabahları böyle canlı olmasına rağmen geceleri korkunç rüyalar ve şekiller görüyor, gün boyunca zihnini bunlardan uzak tutmaya çalışıyordu. Bir parça sır gibi beyninden çevreye yankılanan resim seli, hayalinde gerçeğe dönüşüyor, ders çalışırken veya insanlarla

konusurken onun boğazını sarmalayıp nefes almasını güçleştiriyordu. Sürekli ter içinde kalarak üzerini değiştirmekten bıkkınlık gelmişti.

Sabaha karşı yine o morgun içinde birinin kaldığını görmüştü rüyasında. Ter kokusu her yanını sarıvermiş, bağırıp çığlık atmamak için kendisini zar zor zaptetmişti. Birisinin morgun içinde kalmasıyla ilgili bir rüya görmek de ne demektir? Yoksa birisi bu şekilde mi ölecekti? Bütün bu düşüncelerden sıyrılması biraz zaman aldıktan sonra, Hakan “Ders dediğin nedir ki zaten. Azıcık çalışmak yeter bana,” derken Çiğdem’e göz kırptı. Çünkü Çiğdem onun ne demek istediğini anlayabilirdi. Hakan son iki sınavda çıkacak olan soruların ne olduğunu önceden görmüştü. Bunun nasıl olduğunu tam olarak anlayamıyordu, ama aklına birden çıkacak soruların ne olacağı gelmişti. Sanki sorular zihninde yeni oluşmuş bir dizi yazı hâlinde belirliyordu, tek yapması gereken bir süreliğine konsantrasyon sağlamaktı. Eskiden iskambil kartlarının arkasında ne olduğunu da aynı şekilde görebiliyordu, lakin bu kadar yararlı olabileceğini hiç düşünmemişti. Ancak her zaman yapamıyordu, Selim’in gitar

93

Sınav On Dokuz

4. Bölüm: Geçmişin Dzlere ve Falcı

çalarken söylediği gibi ilham geldiği zamanlar oluyordu. İlk sınavda kimse ona inanmamıştı tabii. Hakan’ın söylediği soruların aynısının çıktığını gördüklerinde ise başına üşüşmüşlerdi. Çiğdem Hakan’ın böyle şeyler yapmasından pek hoşnut değildi, fakat ona herhangi bir kızma belirtisi de göstermiyordu. Bu Hakan’ın daha çok hoşuna gitmişti.

Çiğdem “Aslında kopya çekiyor sayılmazsın,” dedi herkes Hakan’ın söylediği sorulara çalışırken. “Nasıl insanın zeki olması ona avantajdır, yani daha az çalışarak başarabiliyor. Bu da bir yetenek sonuçta. Yeteneğin var diye seni suçlayamam canım.”

“Benim de pek hoşuma gitmiyor, ama yararlı bir şey,” diye karşılık verdi Ahmet, nihayet Hakan’ın yeteneğini kullanmasını hor görmüyordu.

“Keşke benim sınavlarımı da bilsen,” dedi Çiğdem Hakan’ın yanağını sevgiyle okşayarak. “Dif denkten geçebilsem hiç fena olmazdı.”

Hakan zaten onun bunu söylemesini beklemişti bu zamana kadar, ilk gördüğünde zihnindeki şekilleri kâğıda aktarmıştı. Ona müsveddelik kâğıdı uzatınca, kız şaşkınlıkla ağzını açtı, ancak bir türlü ses çıkaramadı. Sonra Hakan’ı yanağından uzun uzun öperek soruyu ondan aldı ve çalışmaya başladı.

Hakan başını kaldırdığında Selim’in arkadaşlarından Tümer’in geldiğini gördü. Buğday tenli çocuk, kömür karası gözleriyle aynı renk, normale göre uzun olan kıvrıkcık saçlarını jöle kullanmadan ortadan ayırmıştı; üzerinden yayılan bir kolonya kokusu da masanın etrafını sarmalamıştı. Uzun kemerli burnunda ve alnının birkaç yerinde sivilceler görünüyordu. Alt dudağının altında ise ufak bir sakalı vardı. Hepsine selam verdikten sonra, bol kot pantolonunda bulunan -dizinin üstündeki- geniş cep kısmına, elindeki cep telefonunu koydu ve ders çalışan Selim’in yanına geçti. Tümer garip deyimleri ve söylemleriyle okul içerisinde nam salmış biriydi. Genelde kimsenin aklına gelmeyen tuhaf şeyler dikkatini çeker, olur olmaz zamanlarda, sevdiği veya sevmediği şeyleri açıklardı. Sevilen biri olduğu pek söylenemezdi, çünkü kendisinden başka kimseyi düşünmeyen rahat bir adamdı.

Söylediklerine göre öğretim üyelerinden birinin yeğeniydi ve ne olursa olsun derslerinden yüksek notlar alıyordu, zaten okulda tanınmasının ve pek sevilmemesinin nedeni de bu dedikodulardı. Diğer masanın sahiplerinden izin dahi almadan onların sandalyelerinden birini çekti ve oturdu. MP3 dinlediği kablosuz kulaklığını çıkardıktan sonra, Hakan’ı yanıltmayarak Selim’in baktığı notlara ve sorulara göz gezdirdi.

Dçlerinde bir tek Sezen onların yaptığının hile olduğunu düşünüyor ve kendi başına başka bir masada çalışıyordu.

Kız her zamankine nazaran daha çekici göründü Hakan’ın gözüne. Hatta üzerindeki kot pantolon ve tişörtü gayet süslüydü. Bugün onda bir farklılık olduğu çok belliydi. Bunun

nedenini kulağına eğilerek fısıldamaya çalışan Cem'in "Dün Çetin'den ayrıldı," demesiyle anladı.

Hakan'ın "Neden?" diye sormasına fırsat vermeyen Yeliz "Dün Çetin'le beni birlikte gördü, sonra çıldırdı kız," diye söze karıştı.

"NE?" diye bağırdı herkes aynı anda. Neyse ki Çetin şu an sınavdaydı. Ama "Ne!" diyenler arasında Sezen'in en yakın arkadaşı Funda da vardı. Kütüphanedeki bütün öğrenciler ne oluyor diye onlara doğru baktılar.

"Bak bunu önceden göremedim," dedi Hakan.

"Nasıl oldu?" diye sordu Canan hemen.

"Sanırım Sezen hâlâ eski erkek arkadaşından hoşlanıyormuş. Mertkan var ya o işte- o nerede?" diyerek diğer masalarda oturan insanlara bakındı Yeliz. Ama bulamayınca beklentiyle gözlerini ona dikmiş arkadaşlarını fark etti.

Hakan durumu anlamıştı işte. Demek Sezen ve Mertkan çıkmışlardı, fakat bundan neden haberi olmadığını anlayamıyordu, tam bunu soracaktı ki; Funda "Tabii çocuğu baştan çıkardın değil mi?" diye söylendi kızgın olduğu belli, ancak aynı zamanda ölçülü bir sesle.

Sınav On Dokuz

94

4. Bölüm: Geçmişin Dzlere ve Falcı

"Hiçte bile!" diye cevabı yapıştırdı Yeliz ellerini beline atıp, kendisini savunmaya geçerek.

"Çetin tanıdığım çocuklara benzemiyor, sadece konuşmak istemişti. Ama şu cadaloz kendi yaptığı şey çok iyiymiş gibi onu benimle görünce fıttırdı," diye ekledi ve masada ona cevap veren var mı, diye herkesin tek tek gözlerinin içine baktı.

"Bikinitilerin nesi güzeldir, biliyor musunuz?" dedi Tümer birdenbire sanki yarım bıraktığı bir konuşmayı sürdürüyormuş gibi. Konuşulanların hiçbirini dinlememişti anlaşılan. Bütün başlar ona çevrilince, çocuk, dikkatini çektiği kişilerin yüzlerine hitap ederek devam etti:

"Yani düşünsene bir kere, kızın teki bikini giydiğinde tüm gerçekler gözler önündedir. Mesela Haluk sen"- Hakan kendisine hitap ettiğini fark etti.

"Adım Haluk değil. Hakan," diye karşılık verdi ismini yanlış söylemesine şaşırarak. Çünkü Tümer'le uzun zamandır tanışıyorlardı.

"Haluk çok daha güzeldi, neden ismini değiştirdin ki?" dedi Tümer sanki Hakan çocukça bir hata yapmış gibi düş kırıklığı dolu bir sesle. Masadaki birkaç kişi güldü, fakat Tümer şaka yapmamıştı.

"Benim adım zaten"- Hakan ona açıklama yapmamanın en iyisi olduğunu düşündüğü için susuverdi. "Devam et lütfen."

"Mesela sen gerçekten gördüğün şeylerden mi hoşlanırsın yoksa sadece hayal ettiklerinden mi?" diye sordu Hakan'a doğru. Hakan "Neyi kastettiğine bağlı aslında"- diye cevap verirken çocuk onu dinleme gereği bile duymadan "Yani bikini manyak bir icat. Kesinlikle erkeklerin aklına gelmiştir, kadınları bir şekilde çıplak görmenin süper bir yolu," diye devam etti sanki lafı hiç kesilmemiş gibi.

"Ne saçmalıyorsun sen?" diye sordu Yeliz kaşlarını çatarak. "Bikini nerden çıktı şimdi?" Diğerleri Tümer'in böyle alakasız ve tutarsız şeyler söylemesine o kadar alışmışlardı ki; artık kimse onu yadırgamıyordu.

"Ortama göre değişir elbise!" dedi Cem lafa karışarak.

Tümer'in yüzündeki gülümsemesi daha da genişlerken "Zaten mantık da bu ya! Ortamı bayanların soyunmasına uygun hâle getirmek," diye cevapladı. Ve Yeliz'i karşısına alarak "Mesela sen buradaki çocuklardan birine tutkunsun, onun ilgisini çekmek için sürekli kısıcak etekler giyip geziniyorsun. Kimse sana söylemiyor, ama seni yadırgıyorlar- bu arada çok güzel bir vücudun var," diye ekledi.

Yeliz bir şey söyleyecek gibi oldu, lakin yüzü kızardı ve konuşamadı. Tümer yüzde yüz haklı olmasına rağmen, bunlar herkes içinde konuşulacak şeyler değildi. Herkes afal-lamış hâlde çocuğun neşeyle ışıldayan gözlerine bakıyordu.

“Bazıları hayal gücünü tercih eder,” dedi Cem, onun söylediklerini bir tek o anlamıştı herhâlde. “Yani görüneni değil görünmeyeni-“Çok doğru! Bu da demek istediğim şey zaten. Hatta bu yüzden dekolte giyinen bir kızın bikini giyenden daha seksi olduğu söylenir,” dedi Tümer işaret parmağıyla Cem’i işaret ederek. Selim ve Cem’den onaylama sesleri geldi, ama Tümer “Bence tamamen saçma,” diye ekledi.

“Düşünsene!” dedi tekrar kimsenin bölmesine izin vermeden. Çok da hevesliydi. “Kızların eteklerinin altında ne olduğunu görebilmek için odanın etrafında koşuşturmamıza, sürekli oturduğumuz açığı değiştirmemize ve yere kalem atıp alma numarası yapmamıza gerek olmadığını. Çünkü her şey gözler önünde, hemen orada,” diyerek eliyle hayali bir şeyi işaret etti ve gerçekten bir şey görmüş gibi ağzı kulaklarına varmıştı.

Masadaki erkeklerin hepsi kahkahalarla yarıldılar. Birçoğu onun söylediklerine değil, olayı anlatış biçimine gülüyordu. Birkaçı da çocuğun söylediği numaraları yapmıştı, böyle anlatılmasından dolayı eğlenmişlerdi. Kızlar ise onun söylediklerinden iğrenmişlerdi.

95

Sınav On Dokuz

4. Bölüm: Geçmişin Dzleri ve Falcı

“Göz yanılması olabilir,” diye devam etti kahkahalar kesildiğinde. Bu sefer gözlerini Hakan’a odaklamıştı. “Yani hayal ettiğin şeyin gerçekten var olmaması gibi. Gözün kendi istediğini görmesi.”

Hakan çocuğun ister istemez başka bir şeyi ima ettiğini düşünmüştü, ya da kendisine öyle geliyordu.

Herkesten gelen onaylama ve itiraz sesleri birbirine karışınca, kütüphane görevlisi kız onları uyardı ve sessiz olmalarını istedi.

Beş dakika kadar sonra hepsi sessizliğe gömüldüğünde Funda, Hakan ve Çiğdem’e doğru eğildi ve sadece onların duyabileceği bir sesle “Söylediğimi düşündünüz mü, kadın çok iyi,” dedi.

“Ne?” dedi Hakan onun neyi ima ettiğini anlayamadan.

“Hani size bahsettiğim falcı kadın var ya, bizim oranın yakınında oturan işte. Bugün görmeye gidecek miyiz?” diye sordu Funda beklentiyle onlara bakarken. “Ona senden bahsettim, hemen görüşmek istediğini söyledi.”

“Bilemiyorum,” dedi Çiğdem, Hakan’a döndüğünde yüzünde sıkılmış gibi bir ifade vardı.

“Sence gidelim mi?”

Hakan omuz silkti. “Denemeden bilemeyiz değil mi? Belki neler olduğuna dair bir açıklama getirebilir. Polisin beni neden sorguladığını öğrenebiliriz. Cem babasından öğrenebilseydi daha kolay olurdu,” diye fısıldadı onlara.

“Çocuk elinden geleni yaptı biliyorsun,” dedi Yeliz onların konuşmalarına katılarak.

Çiğdem kararlı bir sesle “Tamam o zaman gidelim şu falcıya. Bakalım neyin nesiymiş,” dedi. Aslında Hakan Çetin’in burada olmasını istiyordu. Onunla konuşmayı bu saçma fal işine tercih ederdi. Fakat sınavlar yüzünden birkaç gündür onunla doğru düzgün görüşememişlerdi.

*

Annesinden aldığı Palio’yu Asma Sokağı’ndaki dar yola doğru sürüyordu. Funda’nın işaret ettiği iki katlı geniş bina, sokağın ortasında ve yola uzaktı. Otomobil gürültüsünden kaçınmak için böyle yapıldığını düşündü Hakan.

Bu ev ile buna benzer diğerleri arasında geniş çimenlik alanlar vardı ve her birinde baharın gelmesiyle açılmış çeşitli çiçeklerin yer aldığı çitlerle çevrelenmiş bahçeler de bulunuyordu. Evin tek arabalık garajının girişi boştu ve Funda oraya park etmesi için işaret etti.

Hakan'a göre bu evler Amerikan filmlerinden çıkmış cinstendi: Krem rengi ahşap duvarlar, yukarıdaki bir çıkıntı şeklinde dışarı uzanmış bir veranda, arka tarafta ise şu an dinlenmeye çekilmiş havuz...

"Çiğdem bu evler teyzenin yanan evine benziyor," dedi Hakan düşüncesini dile getirerek.

"Biliyorum," dedi Çiğdem pek fazla önemsemeden. "Teyzemin boşandığı kocası müteahhittir. Aynı evlerden buralara da yaptırdı."

Pırıl pırıl cilalı meşe kapıyı, Hakan'ı görünüşüyle şaşırtan bir kadın açtı. Hiç de beklediği gibi değildi. Ela rengi gözleri ıslıl ıslıl parlayan, uzun düz, ama boyalı sarı saçları beline kadar uzanan, hafif tombul yanaklı neredeyse Hakan kadar uzun boylu ve atletik yapılı, kırk yaşlarına yakın biriydi. Hakan'ı görür görmez gülen gözlerinin ifadesi soldu, fakat onları içeriye davet etmesini de bildi. "Çok güzel bir kadın değil, ama idare eder," diye düşündü Hakan kendisine engel olamadan.

"Buyurun Hakan Bey ve hanımlar siz de lütfen," dedi kadın onları uzun uzun süzdükten sonra. Kollarını açık bırakan uzun, sade mavi bir elbise giymişti.

Ayakkabılarını kapı girişinde bulunan koridorun solundaki, garip süslerle ve sembollerle kaplanmış ayakkabılığa koyduktan sonra kadının onları davet ettiği, yoğun bir kurabiye kokusunun hâkim olduğu misafir salonuna geçtiler. Oda kusursuz gibiydi. Zengin işi olduğu Sınav On Dokuz

96

4. Bölüm: Geçmişin Dzlere ve Falcı

belliydi ve muhtemelen bir iç mimar tarafından düzenlenmiş, üstü granit ve beyaz dantelli meşe masa ve küçük sandalyelerle, pastel renkleri çağrıştıran koyu renklerdeki kanepeler ve koltuklar odaya son derece düzenli bir biçimde yerleştirilmişti. Gül desenli, bej duvar kâğıtlarıyla kaplı duvarların üzerine birkaç tane manzara tablosu asılmıştı. Bir tanesinde alacakaranlıkta Kız Kulesi'nin kıyıda görünüşü resmedilmişti.

Salon sanki iki ayrı odanın arasındaki duvarın kaldırılmasıyla büyütülmüştü, zira televizyon olan geniş bölümünün duvarında bunun mümkün olduğunu gösteren bir açıklık bulunuyordu. Hakan odanın dar tarafında içinde turuncumsu balıkların yüzdüğü büyük bir akvaryum, üstü cam kapaklı, altı çekmeceli bir vitrin görüyordu. Vitrinin camından çerçevelenmiş fotoğraflar, düz yatırılmış kenarları altın sarısı zarif süslerle kaplı, içi ise kuğu desenli bir tabak, çeşit çeşit kitaplar ve ansiklopediler, üç tane tarot destesi, süslü biblolar ve bunların hepsinin altında duran ince nakışlı beyaz danteller seçilebiliyordu.

Hakan kadının adının Sultan olduğunu öğrenmişti zaten.

Sultan "Buyrun siz rahat edin," dedi onlara kibarca. "Dücecek bir şey ister misiniz?"

"Sorun olmazsa ben bir su alabilir miyim?" diye sordu Hakan.

"Tabii ki. Ya siz bayanlar?"

Çiğdem "Ben böyle iyiyim, teşekkürler," dedi, Funda ve Yeliz de onu onayladılar. Fakat

Sultan "Olmaz ama," dedi onlara. "Siz geleceksiniz diye o kadar çay kaynattım."

"Peki o zaman," dedi Çiğdem kibarlık olsun diye.

"Siz oturun ben geliyorum," dedi kadın onlara.

Hakan, Çiğdem ile uzun ve kadife örtülü kanepeye geçtiğinde, salonun parkeli tabanının aynı koltuklar gibi pastel ve koyu yeşil renkte bir halıyla örtül düğünü fark etti. Hemen önlerinde yuvarlak ve geniş, üzerinde yapma çiçekli plastik siyah bir saksı olan, ayakları metal bir sehpa duruyordu.

Pencerelerin kenarındaki çeşit çeşit perdelerden sadece tül olanı çekilmiş ve bu durum, güneş ışığının içeriye girmesiyle tavandaki büyük avizenin onu birkaç parçaya ayırarak etrafa yansıtmasına sebep oluyordu.

Kadın neden sonra elinde bir tepsiyle geldi ve onu cam sehpanın boş bir kısmına yerleştirdi. Hakan kendi suyunu alıp hemen içti. Odaya hâkim olan kurabiye kokusu Hakan’a aç olduğunu hissettirdi.

Herkes çaylarına şeker atıp karıştırırken kadın Çiğdem’in başka bir koltuğa geçmesini istedi. “Dzlerin karışmasını istemiyorum,” dedi ona.

Çiğdem dediğini yapınca kadın gelip onun yerine oturdu ve Hakan’a “Tekrar ne zaman geleceği görmeye başlamıştın?” diye sordu.

“Dki buçuk hafta önce,” diye cevapladı. “Neden sordunuz?”

“Bazılarını kızdırmışsın,” dedi Sultan başını yana eğdikten sonra çayından bir yudum daha alarak.

“Kimleri?” diye sordu Çiğdem tek kaşını kaldırırken.

Sultan biraz güler gibi oldu. Bayağı neşeli görünüyordu. “Dsimlerini söylersem gelirler, sonra fal bakamayız.”

Onun neyi ima ettiği konusunda Hakan’ın en ufak bir fikri bile yoktu, ama aklına başka bir soru geldi.

“Peki neden kızdırmışım onları?” diye sordu Hakan son kelimeyi vurgulayarak. “Ne yaptım ki?”

Kadın elindeki çay bardağını tepsiye koydu ve Hakan’a “Elini uzatırsan söyleyebilirim,” diye cevap verdi.

Hakan hiç itiraz etmeden elini uzattı. Sultan onun elini iki avucunun arasına aldı ve gözlerinin içine bakarak “Dnsanlar dokundukları yerlerde izler bırakırlar,” diye açıklamaya başladı. “Bu izler dokunmayla, nefesle olur genellikle, ben ve senin gibi insanlara yaşanmış, yaşanabilecek anıların görüntüsünü yollarlar.”

97

Sınav On Dokuz

4. Bölüm: Geçmişin Dzleri ve Falcı

Tam olarak onun ne demek istediğini kavrayamadı, fakat Çetin ile buna benzer çok konuşma yaptıkları için biraz anlayabiliyordu. Eğik konumundan rahatsız olduğundan tamamen kadına doğru döndü.

“Yani izler bir çeşit mesaj mı?” diye sordu Hakan.

Sultan zarif bir biçimde uzun saçlarını arkasına atarak güldü. Ama bunun neresinin komik olduğunu ondan başka kimse anlayamamıştı.

“Dzler aslında insanların kendisinde de var. Ama onlar bunu fark edemezler. Hatta fark edemedikleri çok şeyden biridir. Onları algılayabilenler çok az ve nadirdir. Aslında bizim zihnimizde oluşturabildiğimiz şekilde görünürler yani onları yorumlayan zihnimiz bize gerçekte neler olduğunu söyler, şekiller oluşturur. Bu şekiller izlerin bir parçasıdır,” diye devam etti Sultan.

Çiğdem boğazını temizledi ve “Peki Sultan Hanım,” dedi onu mantıklı olmaya davet eder birinin edasıyla. “Hakan bu izleri nereden algılasın ki? Yani kuzenime dokunmayı bırak daha önce görmemişti bile.”

“Ama seni gördü ve sana dokundu değil mi?” dedi Sultan, bu soru değil daha çok gerçeği vurgulamaktı. “Bu da onun ne kadar güçlü algısı olduğunu gösteriyor. Hatta bir çok şeyi aracı bile olmadan algılayabiliyordur eminim bundan.”

“Aracı mı?”

“Yani tarot kartları veya kahve fincanı gibi araçlar olmadan demek istedim.”

Sultan şiş göz kapaklarını kapatırken Hakan’ın elini hâlâ bırakmamıştı. “Lütfen şimdi sessiz olun, zaruriyetimi yerine getirmem gerekiyor. Buraya onun için geldiniz”

Bir dakika kadar sonra Sultan Hakan’ın elini daha da sıkarak konuştu, ama gözlerini açmadı. Gözleri göz kapaklarının altında rüya görüyormuş gibi titriyordu.

“Üvey annenin çocuğu olmuyor yani gebe kalamaz hiçbir zaman, ama seni hiç doğmayan oğlu yerine koymuş gibi değil. Seni kendinden daha çok seviyor, ilginç gerçekten. Birinin faciası başkasına mutluluk veriyor.”

Bir süre sesini çıkarmadı ve sonra tekrar aynı donuk tonda devam etti.

“Bağlantıyı koparmışsın sen. Dki sene önce yaşadığın bir olay yüzünden yeteneğinden kopmuşsun. Bu yüzden sana kızgın- ama hayır”- diye korkmuş bir tonla ekledi. “Ha- olmaz- sen -yanlış olmuş- bu benim sandığım gibi değil- daha da beter- ölüm çok var- çok fazla hem de- dokuz kişi senin yüzünden ölmüş-imkânsız bu- seni seçmiş o - hayır istemiyorum.”

Kadın birden Hakan’ın elini bırakarak ayağa fırladı.

“Çabuk defolun evimden,” diye bağırdı parmağıyla kapıyı göstererek. Hepsi birden yerlerinden sıçradılar. Sultan’ın gözlerinde korku ve nefretin karışmış hâli vardı ve kendisini kaybetmişti.

“Neler oluyor?” diye sordu Hakan kadının çıldıracakmış gibi duran yüzüne bakarak. Elleri istemsiz şekilde titreyen Sultan’ın yüz kasları korkudan donmuştu. Yüzünün rengi tamamen atmış, az önceki uysal ve sevecen hâli bir anda odanın huzurlu atmosferiyle birlikte kayboluvermişti.

“Sen sandığımdan da betersin. Yakında çok güçlü olacak,” dedi kadın bas bas bağırırçasına.

“Çabuk s... gidin evimden.”

Hakan ona sorular sormaya devam etti, fakat Sultan delirmiş gibi çılgınlık atmaya başlayınca, yapacağı en iyi işin buradan gitmek olduğunu anladı. Hakan arabaya giderken kadının mutfak penceresinden onları izlediğini fark etti. Acaba kadın ne görmüştü?

Hangi akla hizmet o çocukla konuşmuştu ki; böyle bir şey olacağını bilseydi, hemen bu şehirden kaçıp kurtulurdu. Ama artık çok geçti, kendisi de bulaşmıştı, en kısa zamanda o çocukla tekrar temasa geçmeliydi. Aradan iki saat geçmesine rağmen Sultan hâlâ titremesini Sınav On Dokuz

98

4. Bölüm: Geçmişin Dzleri ve Falcı

durduramamıştı. Kendisini sakinleştirmek için önce kahve içmeyi denedi, ama dehşetten kurumuş olan ağzı buna izin vermedi. Bunun mazot içmekten farkı yoktu. Bütün bunlardan kurtulup boğazındaki ekşi tadı giderebilecek tek iyi şeyi düşündü; o da komşularını çaya çağırmaktı. Zaten başka kimsesi yoktu. Kocasını öldüğünden beri yalnız kalmıştı Sultan. Çevrede falcılığıyla ün salmıştı, dostları ve komşuları hariç herkesten ücret talep ediyordu, geçimini bir şekilde sağlamalıydı. Bu yetenek ona babaannesinden geçmişti, fakat tanıdığı hiç kimse o çocuk kadar güçlü değildi. Ama bugün gördüğü şey için kendisinden nefret ediyordu. Çocuk saf biriydi ve ne yaptığını bile bilmiyordu. Neler olabileceğini düşündükçe, Sultan’ın midesi kasılıyordu. Stresten ter içinde kalmış olan avuçlarını kolonyalı mendille silmeyi bitirdiğinde kapı zili çaldı. Kalp atışları hâlâ normale dönmemişti.

En sevdiği üç komşusu sohbet ve fal için çok fazla istekliydi zaten, Sultan onları salona buyur etti. Mutfaka gidip içinde kaynamış su olan demliği, çay bardakları ve lipton poşetleriyle birlikte bir tepsiye yerleştirdi. Onun fal bakması için kadınların bardaklara dokunması bile yeterdi. Bütün bunları zihninden atabilmek için fal bakması gerekliydi.

Dçerde oturanlardan Fatma’ın büyük kızı Sertap, evliliğinde işkence görüyordu. Kocasını dövüyor, saatlerce bir dolaba kilitliyordu. Bunu Fatma’ya söylemeliydi, çünkü kız kimseye bir şey söyleyemeyecek kadar korkuyordu kocasından. “Zengin diye kızınızı elin adamına verirsiniz öyle olur,” diyecekti Fatma’ya. Kız zaten baştan beri mutlu değildi, çünkü sevdiği çocuk askerdeydi ve istemediği bir kuyumcuyla evlendirilmişti. Komşularının bu çeşit dertleri belki o korkunç anıyı aklından biraz olsun uzaklaştırabilirdi. En azından çocukla tekrar karşılaşana kadar hafızasında yer etmesini istemiyordu. Elindeki altın kaplamalı tepsiyi salona götürdüğünde içeriye giren güneş ışığını kesmiş kara bir şekil gördü. Fakat kadınlar hiçbir şey olmamış gibi sohbetlerine devam ediyorlardı.

Sultan'ın elinden çay tepsisi devrilince, bacakları kaynar su yüzünden derin acılarla sarsıldı, ama bu, gördüğü şeyin ona verdiğ  acıdan daha beter sayılmazdı. Hatta Sultan bacaklarının kesilmesine razı olurdu.

Kadınlar Sultan'ın yanına ko turunca, sapsarı gözlü, dudakları bile olmadan ona delice gülümseyen kara  ekil,   r m   olduğ  hâlde keskin olan dişlerini birbirine vurunca tıkırdama gibi bir ses çıkardı. Kapkara giysilere b r nm   ceset gibi kokan bir varlıktı; kemikli kollarını onlara doğru uzatarak Sultan kaynar suyla yandığından dolayı tela a d  m   kadınlarla, ne yapacağını bilemeden ta  gibi kesilmiş Sultan'a doğru yöneldi. Yaklaşırken yanında o tarif edilemeyecek kadar iğrenç k f ve ceset kokusunu da direk Sultan'ın burnuna taşıdı. Kendisine engel olamadan birden kustu.

D indeki duyguların tamamen bo almasıyla çok içine d  m   olan Sultan  ığlık  ığlığ  bağıırırken ölümün ona taşıdığı bu kara nefesin y reğ ni bir hançer gibi dağladığını, kulağına gelen ikinci tıkırdama sesiyle anlamıştı. Ruhunda olu mu  kara bir deliğ n onu kendi içine çektiğini, istemsizce titreyen bedeninin olanları engellemek için hiçbir şey yapa-mamasını çaresizce izledi. Yere d  meden önce o  ocuğ  daha fazla yardım etmediğ  için kendisinden nefret etti.

Son gördüğü görüntü kadınların da o varlığın farkında olduğ  ve kaçmaya  alı tıklarıydı. Ama ba aramayacaklardı, ba aramazlardı, kimse onun elinden kaçamazdı. Sultan gözleri kararmadan önce bunu anlamıştı, pençesinden kur-tulamayacağı ölüm bu olsa gerekti. Bütün insanların kaderi yavaş yavaş onun eline geçecekti, bunu engellemek için hiçbir şey yapılamazdı...

99

Sınav On Dokuz

4. Bölüm: Geçmişin Dzleri ve Falcı

On Yedinci

Çitlembik:

Annenin bu saatte ne içi varmış?

The Prophet:

Ne biliyim be güzelim

Çitlembik:

 uraya bak saat kaç olmuş,

The Prophet:

Sadece cepten msj attı

The Prophet:

Bayağı içi var herhal

Hakan klavyesinin kenarında duran bardağı eline aldı ve içindeki şeftali suyunu içerken bilgisayar ekranına göz gezdirdi. Microsoft Messenger isimli chat programında tek  evrimi i olan kişi  itlembik yani  iğdem'di. Aslında bu çok garipti, bu saatte normalde herkes nette olurdu.

The Prophet:

Sanırım 12ye kadar gelmicek

The Prophet

bugün olanlardan sonra yalnız

The Prophet:

yalnız kalmak istemiyom

Çitlembik:

Kız gibisin

The Prophet:

bize gelsene

Son yazdığını, öyle bir şey olmayacağını bile bile umutla eklemişti. Hakan bir süre bekledi, lakin cevap gelmedi. Chat penceresinin altında “Çitlembik ileti yazıyor” yazısı görünürken karanlık odasında meyve suyundan tekrar bir yudum aldı.

Çitlembik:

Gelemem canım. hem niye canını sıktığını anlamadım, fundayı duydun, kadın zaten kaçığın tekiymiş.

The Prophet:

ama çarlı öyle demiyordu

Hakan hızla yazarken Çiğdem’in başka bir mesajı belirdi:

Çitlembik:

OOOOOFFFFFFFF!!!!

The Prophet:

haklı olabileceğini söyledi. eğer kadın haklıysa

The Prophet:

o cinayetlerde payım varsa, polise gitmem lazım

The Prophet:

Offfff ne? Ne oldu şimdi?

Çitlembik:

Boşver şu çarlıyı be canım.

Sınav On Dokuz

100

4. Bölüm: Geçmişin Dzleri ve Falcı

Çitlembik:

polise gidip ne dicen? The Prophet: Neden? Çitlembik:

affedersin polis amca, ben geleceği görüyom da Çitlembik:

cinayetler benim yüzümden işleniyomuş The Prophet:

Çarlı ’den hoşlanmıyon mu? Çitlembik: kadın kafayı yemiş, Çitlembik:

Bazen ne dediği bilmiyor şu çarlı Çitlembik:

:))) kimden hoşlandığının farkına varmadın sanrm The Prophet:

:P onu demedim be canım The Prophet: iyi biri yani

Çitlembik:

kötü demedim zaten

Çitlembik:

sadece biraz garip

Hakan neden sonra ekrandaki kelimelere göz gezdirdi ve aklında ufak tefek şekiller belirdi.

Dnsanlar onu da bu şekilde mi görüyordu? Gerçekten dostları sandığı kişiler onun arkasından konuşup onu yalancılıkla suçluyorlar mıydı?

The Prophet:

Benim gibi mi? :P

Çitlembik:

kimse benim sevgilim gibi olamaz, o bi tanedir.

The Prophet:

:)

Çitlembik:

neyse ben de evde yalnızım

Çitlembik:

Annem ist’de malum olayla ilgili

Hakan, Çiğdem’in bu konuda konuşmak istediğini biliyordu. Fakat annesinin babasından boşanmasını kaldırabilecek durumda değildi Çiğdem, en azından şu an için. Bu yüzden Hakan konuyu geçiştirmek istedi.

102

4. Bölüm: Geçmişin Dzleri ve Falcı

Recep kiraladığı Corolla'yı eski apartmanlarla dolu geniş sokağın kaldırımının kenarına park etmek zorunda kalmıştı, çünkü en yakın otopark Profilo Alışveriş merkezindeydi, o da bu çevreye yürünmeyecek kadar uzak kalıyordu. Mecidiyeköy'ün arka sokaklarında arabayla dolanırlarken ellerindeki adresi apartman altlarına kurulmuş onlarca dükkândan bir kaçına sormak zorunda kalmışlardı, fakat sonunda yeri buldular.

“No kırk sekiz daire yedi, evet burası,” dedi Yasemin elindeki kâğıdı okuyarak.

Recep çevreyi incelediğinde buranın da Mecidiyeköy'deki diğer sokaklardan farklı olmadığını gördü. Dç içe girmiş, orta direk için yapıldığı belli olan, duvarlarındaki boyaları dökülmüş beş altı katlı binaların altlarında market, bilgisayar satıcısı veya eczane gibi dükkânlar bulunuyordu. Apartmanlar öyle bitişik yapılmıştı ki; sokak geniş bir alana yayılmış olmasına rağmen güneş ışığının yola vurmasına izin vermiyordu. “Kim bilir burada ne işler oluyordur?” diye aklından geçirdi Recep. Bunu Yasemin'e söyleme gereği duymadı, zira onun tiksiniş gibi bakan yüz ifadesinden anlaşıldığı üzere buradan hiç hoşlanmadığı apaçık görünüyordu. “Peki ya senin amirine ne oldu?” diye sordu Yasemin topuklu ayakkabılarını takırdatarak, asfalt yoldan apartman kapısına doğru giden Recep'in yanında yürürken. “Başına bir iş gelmiş olmasın.”

“Bilmem,” dedi Recep umursamazca, kendisini şu ana odaklamaya çalışıyordu. “Olabilir.” Yasemin gerçekten çok enteresan huylarla dolu bir insandı. Otomobilin park ettiği yerin kaldırıma yakınlığının tam olarak elli santimetre olması gerektiğini, arabanın torpido gözündeki havluların belirli bir sıraya göre yerleştirilmemiş olduğunu söylüyordu. Onun için önemli olan, her şeyin düzenli bir şekilde yerinde olmasıydı. Bir eşyanın yeri tam olarak istediği şekilde düzenlenmeliydi. Anlattığına göre evindeki havluları toplam altı değişik kategoride sıralamıştı.

Recep bu düşüncelerden sıyrılıp çevresine baktı. Bulundukları sokak insanlarla doluydu. Bugün pazar vardı anlaşılan, çünkü birçoğunun ellerinden torbalar, kese kâğıtları dolu fileler sarkıyor, hepsi konuşa konuşa evlerine dönüyorlardı. Çoğunun yüzlerinde aşağıya doğru eğimli yolu yürüyerek çıktıklarından kaynaklanan bir yorgunluk, bir tükenmişlik ifadesi vardı. Bazıları mahallelerinde görmeye alışık olmadıkları için bu garip ikiliye merakla bakıp yollarına devam ettiler, bazıları ise yanlarından geçene kadar uzunca seyrettiler onları. Recep'in giydiği koyu takım elbise ve Yasemin'in zengin işi diz üstü gri eteği, omuz askılı penyesi ve omzundaki ufak çantası buralı olmadıklarını gözler önüne seriyordu. Bu kadar süre Dstanbul'da kalacaklarını bilmedikleri için yanlarında hiçbir şey getirmemişlerdi, bu yüzden dört gündür bu elbiselerle idare ediyorlardı.

Ellerinde poşetlerle, sallana sallana yürüyerek tek başına onların girmek istediği apartmana doğru gelen kısa boylu, tombul ve gözlerini kocaman gösteren yuvarlak çerçeveli gözlükleri olan on altı yaşlarında bir delikanlıya “Şükrü Şahin'i arıyoruz da, burada mı oturuyor?” diye sordu Yasemin apartmanı işaret ederek.

Lakin kadın konuşurken çocuğun yüzüne değil, tabanları kalkmış beyaz spor ayakkabılarına gözlerini dikmişti. Recep neredeyse ilk defa Yasemin'in yüzünde şefkat dolu bir ifade görüyordu. Bu bayağı hoşuna gitti.

“Evet, abla tanıyorum,” dedi çocuk yürümesini keserek, hırıltılı ve kulağı tırmalayan bir sesi vardı. “Alışverişini hep bana yaptırır, hiç dışarı çıkmaz.”

“Adın ne senin?” diye sordu Recep elleri ceplerinde.

“Ünsal,” dedi çocuk, zar zor soluk alıyordu. “Zaten o yokuşu kim çıksa öyle olur,” diye düşündü Recep.

“Siz şu poşetleri bir tutun da kapıyı açayım,” dedi Ünsal.

Recep onun elindekileri alınca, çocuk paçaları yırtık kot pantolonunun cebinden bir sürü anahtarın sallandığı anahtarlığını çıkardı, terli alnına düşmüş kısa siyah saçlarını eliyle geriye doğru tararken, Recep çocuğun tişörtünün sıırsıklam olduğunu fark etti.

Kıvrılarak yukarı çıkan beton merdivenlere gelene kadar kimse sesini çıkarmadı. Recep apartmanın rutubet kokusuna, Ünsal’ın ter ve Yasemin’in deodorant kokusunun karıştığını anlayarak ilerledi. Zemin kattaki karşılıklı iki kapının ortasındaki merdivenlerden yukarı çıkarlarken, Yasemin’in topuklu ayakkabılarıyla attığı her adımda duyulan takırtıları duvarlardan yankılanıyordu. Her katın birer ampulle aydınlatıldığını ve bunların yaydığı ışığın son derece yetersiz olduğunu görebiliyordu.

Recep çocuğa polis olduğunu ve adamla bir olay hakkında konuşmak istediğini anlatınca Ünsal “Huysuz bir adamdır. Fazla bir şey umma abi,” diye karşılık verdi.

Apartman resmen dökülüyordu. Kapıların ve duvarların boyları kalkmış veya dökülmüş, kapı zilleri ve ara lambalarının anahtarlarının çoğu yerinden sökülerek onlara cereyan veren telleri dışarı sarkıtılmıştı. Ünsal onların baktığını görünce “Serserilerin işi,” dedi. Bir üstteki katın ampülü çıkarılmıştı, Recep az kalsın basamaklara takılıp yere düşüyordu.

Ayrıca apartmanın içindeki nem, boyası dökülmüş duvarlara yapışmıştı. Havadaki toz vs. ne varsa hepsini de beraberinde soğurmuş, eskiden beyaz boyalı olan duvarlar şimdi çirkindi ve kararmaya yüz tutmuştu.

Üçüncü kata geldiklerinde Ünsal kapı zili sökülmemiş tek dairenin ziline bastı. Bir tek bu dairenin kapısı çelik kapıydı. Az sonra içerden boğuk bir ses duyuldu. “Kim o?”

“Ben Ünsal,” dedi çocuk.

Recep içerdeki adamın kapı deliğinden baktığını anladı. Az sonra birçok kilidin tıkırdayıp dönme sesleri geldikten sonra kapı açıldı. Karşılarında, yüzünde bir sürü kırışık bulunan, zayıf, boyu Ünsal kadar olan ufak tefek yaşlı bir adam duruyordu.

Beyaz saçları iyice seyrelmiş olan adamın grimsi, parlak, sulu gözlerine büyük bir endişe kazanmış gibiydi. Kalan saçlarıyla aynı renk olan kaşları sanki yerlerinden taşmış gibi uzun uzundular. Burnunun hemen kenarında büyükçe bir ben Recep’in sinirine dokunmuştu. Neden böyle hissettiğini anlayamadığı hâlde, adamın üzerinden yayılan büyük bir antipati dalgası Recep’i rahatsız ediyordu.

Eğer adam elindeki bastona dayalı hâlde kambur duruyor olmasa, boyu o kadar kısa görünmezdi. Bu hâliyle Recep’in omzuna ancak yetişiyordu.

“Bu abi polismiş, seninle konuşmak istiyor. Geçende gelen gibi,” dedi Ünsal elindeki poşetleri içeriye bırakırken. “Şükrü amca ben gidiyorum,” Çocuk çıkıp gittiği zaman Şükrü onları uzun uzun süzdü. Sanki görünüşlerini beynine kazıyor gibi görünüyordu.

“Dyi, iyi,” dedi Şükrü azarlarcasına. Adamın kaba ve sert bir sesi vardı. “Dçeri gelin.”

Recep ayakkabılarını çıkarıp eline aldı ve onları kapının önündeki muşambanın üstüne koydu. Yaşlı adam yavaşça evin tek odasına doğru yürürken onlara “Hadi içeri gelin,” diye söylendi. “Kapıda dikilmeyin saksı gibi.”

Kahve kokusuyla dolmuş olan evin içinde mutfak ve banyo hariç sadece bir tane oda bulunuyordu. Hem yatak odası hem de oturma odası olması için döşenmişti burası. En az yirmi yıllık, tepesinde eski bir anten bulunan büyük ekran bir televizyon ve onun kenarında bir radyo-kasetçalar, ayrıca bir plak arşivinin saklandığı küçük müzik seti dolabı, odanın ortasında çok rahatsız görünen uzunca bir kanepe ve büyük bir sallanan sandalye, köşede kitaplığa çevrilmiş ve meşe ağacından yapılmış büyük bir dolap, ufak bir tahta masa ve çevresinde sandalyeler, en uç köşede yani pencere kenarında çift kişilik üstü örtülü bir yatak, tepede ise küçük bir avize bulunuyordu.

“Oturun, oturun,” dedi adam öksürürken ağzını eliyle kapatarak. “Ben dosyayı alayım.”

Sınav On Dokuz

4. Bölüm: Geçmişin Dzlari ve Falcı

Recep ve Yasemin kanepeye geçtiklerinde, Şükrü elinde çok eski, siyah kapaklı bir dosyayla karşılarındaki sallanan sandalyeye çöktü.

Ciğerleri sökülecekmiş gibi öksürürken elindeki mendille ağzını kapatıyordu. “Dki hafta evvel benim eski dostlarımdan birinin oğlu geldi. O da hafiye olmuş, bunun hakkında sualler sordu,” dedi Şükrü, sandalyesine sırtını verdi, ileri geri sallanmaya başladı.

Neden sonra Yasemin “Demek ne soracağımızı oradan anladınız,” diye karşılık verdi, ama adam onunla alay edercesine “Karşında kimin olduğunu bile bilmiyorsun be hanım kızım,” dedi. “Kara Hayalet için gelmediniz mi?”

“Evet,” dedi Recep, fakat şu an daha başka bir şeyi öğrenmek istiyordu. “Arkadaşınızın oğlu dediğiniz kim?”

“Mesut, Şener’in oğludur,” diye cevapladı adam atmaca gibi kaşlarını çatarak. “Babası geçen sefer vuku bulan cinayetlerin kurbanlarındandı. Bu yüzden celseyle hususi olarak alakadar olmuş.”

“Babası mı?” diye sordu Recep şaşkınlıkla.

“Evet ya babası da Kara Hayalet tarafından öldürülmüştü. Mesut’u bilirsin herhal.”

“Amirim olur. Kendisi şu an nerede biliyor musunuz?”

Adam hiç tereddüt etmeden “Öldü,” diye cevapladı. “Benimle konuşmaya gelmişti. Evimden çıkar çıkmaz sokakta kalp krizinden gitti.”

“Ne?” dedi Recep duyduklarına inanamayarak.

“Ona dedim, gitme dedim. Buna karışma diye ikaz ettim. Lakin beni işittiğini sanmam,” dedi adam hüznle karışık bir düş kırıklığıyla. Uzun süren bir sessizlik içinde Recep hissiyatını kaybetmiş gibiydi. Bu nasıl olurdu?

“Neden karışmasını istemediniz?” diye sordu Yasemin zira Recep konuşamayacak kadar üzüntülüydü. Mesut’u çok sevmezdi, ama onunla her zaman iyi geçinmişti. Elli yaşında birinin kalp krizinden ölmesi gerçekten trajikti.

“Zira muhatara çok büyük be hanım kızım,” dedi Şükrü gözlerini kocaman açarak. “Geçen sefer bir sürü kelle uçtu.”

Elindeki kapaklı dosyayı açtı ve içinden siyah beyaz resimler, birçok doküman çıkardı.

Daktilo yazısını hemen tanıdı Recep.

“Bu dava hakkında neler biliyorsunuz?” diye sordu Recep büyük bir gayretle. Yasemin onun sesinin ne kadar kötü çıktığını anladığı ve onu teselli etmek istediği için elini koluna koydu. Kadının elinin yaydığı sıcaklık bile Recep’in buz gibi olmuş kalbini ısıtmak için yeterli değildi.

“Her şeyi,” dedi adam. “Hepsi aklımdadır.”

“Bize anlatabilir misiniz?”

“Anlatırım, ama sonra başınıza işler gelebilir.”

“Lütfen,” dedi Yasemin. “Anlatın.”

“Eyi!” dedi Şükrü aksi bir tonla elini onlara doğru sallayarak. “Ölmeye bu kadar meraklısınız anlatayım. Cehalet de bir fazilettir, lakin siz bilirsiniz.”

5. Bölüm: Kara Hayalet

5. Bölüm: Kara Hayalet

On Sekizinci

Yarım saat kadar sonra, sevdiği kıza gittiğinin düşüncesi onu sarmış hâlde, otomobiliyle siteye girdi, Hakan. Sokak lambalarının yaydığı puslu beyaz ışıqla oluşan, sitenin çocuk parkındaki salıncak ve tahterevallinin, uzun apartmanların önündeki çöp bidonlarının, otoparktaki arabaların ve bahçelerde bulunan ufak tefek ağaçların gölgeleri, karşılarındaki uydu-kent manzarasını bütünliyordu. Apartman dairelerinin pencerelerinden gelen ışıqlar, çoğunun perdeleri çekildiği için dışarıya için bir şey ifade etmiyordu. Zaten lambalar olmasa

çevre zifiri karanlıkta kalacaktı, zira ay ve yıldızların ışığı da büyük bir bulut örtüsüyle kapatılmıştı.

Çok büyük bir uydu-kent değildi, ama girişinde ve her köşe başında bulunan güvenlik noktalarının fazlalığı, otomobillerin pahalılığı, çitlerle çevrelenmiş olan bahçelerindeki çimlerin düzenli bir şekilde biçilmiş olması zenginlerin yaşadığı bir yer olduğunu fısıldıyordu Hakan'ın kulağına.

Palio'yu mini otoparka park ettikten sonra, merdivenlerinin önünde iki kişinin oturduğu apartmana doğru yöneldi. Onun yaşlarında gösteren iki çocuk, o yaklaşırken, ona dikkatle bakarak ayağa kalktılar ve merdivenlerden indiler.

Hakan'dan uzun olanı kısa kıvrıkcık saçlı, çatık kaşları kalın, geniş omuzlu, çarpık bacakları yere sağlam basan, dudağında ufak bir kesiği olan ve yüzünde küçümseme dolu bir ifadeyle ona bakan solgun yüzlü biriydi. Büyük ellerinin parmakları normale göre uzundu ve karanlıkta rengi tam olarak seçilemeyen bir gömlek ve siyah kumaş pantolon giymişti.

Elindeki sigaradan bir duman çekerek, izmariti yere attı ve kösele ayakkabılarıyla ezip söndürdü. Ağzından yavaşça bıraktığı duman, esen hafif rüzgâra kapılarak havaya karıştı.

Yanıdaki çocuk ise daha kısa ve saf görünüşlü biriydi. Yüzünün yarısı sokak lambasından yayılan ışıkla aydınlanınca Hakan onu tanıdı, daha önce okulda gördüğünü hatırladı. Büyük siyah gözleri, pembeleşmiş suratına ufak bir alev katıyor, fakat küçük cüssesi ile diğerinden daha çelimsiz görünüyordu. Harekete hazır hâlde olan yüzünde, öfkeyle karışmış bir kendini beğenmişliğin izleri, çocuğun etrafa yaydığı sıcaklığa ters kaçmıştı. Üzerindeki çizgili tişörtün kollarını tamamen kıvrırmış olduğu için giydiğinin kolsuz olduğu görüntüsünü veriyordu.

Onun altına tişörtle uyumsuz kadife bir pantolon giymişti.

Hakan onlara aldırmadan, kendi gölgesinin, yanlarından geçtiği sokak lambaları yüzünden bir büyüüp bir küçülmesini, üzerine ışık geldiği için yavaş kaybolmasını ve sonra tekrar ortaya çıkmasını izleyerek apartmanın önüne geldiğinde uzun olanı onun önünü kesti ve "Seni tanıdım," dedi çok kalın bir sesle. "Sen benim kıza asılan i...sin."

Hakan onun dediğini tam olarak duymadığından "Ne dedin sen?" diye sordu. Dyi bir şey olmadığını gayet tabii biliyordu. Onun tehditkâr görünen kasılmış yüz hatlarından okumuştunu. Çocuk üzerine gelirken Hakan bir iki adım geriledi. Sonra aklına bir şey geldi. "Adın Erkan mı senin?"

"Evet bu o," dedi diğeri, ondan çok daha ince ve boğuk bir sese sahipti. "Çiğdem'e askıntı olan."

Erkan, gözlerini öfkeyle kırmış, kendisini kavgaya hazırlayan biri gibi ellerini de yumruk yapmıştı. Boyu Hakan'dan uzun olduğu için ona tepeden atmaca gibi bakıyordu. Hakan'ı göğsünden elleriyle iterek üzerine yürüyor, bir yandan da "Seni benim kızın etrafında görürsem, a... s..., anladın mı g..., " gibi laflar ediyordu.

"Bir de buraya gelmiş," dedi kısa boylu olan peşlerinden gelerek. Söylediklerine kendi de inanamıyormuş gibi yapmacık bir biçimde başını sağa sola salladı. Yumruk yaptığı ellerinden birini havaya kaldırmıştı ve Hakan'a vurmaya hazırlanıyordu.

Sınav On Dokuz

106

5. Bölüm: Kara Hayalet

Hakan kendisini iten elleri önünden çekti. Kaldırımın önüne gelene kadar sabretmişti, fakat Erkan kısa olana bakarak "Bir yere gidemez o... çocuğu. Hadi Yalçın"- der demez, çocuk lafını bitiremeden, Hakan'ın tepesinin tası atmış, ona bir tane yumruk sallamıştı bile.

Yumruğu çocuğun kulağına geldiği için kendi eli de acıdı, ancak Erkan öfkeyle uluyarak ona doğru hızlı bir yumruk attı, Hakan çocuğun bu kadar çabuk toparlanacağını beklemediğinden kendisini koruyamadı ve midesine inen yumrukla öne doğru eğildi.

Yalçın denen diğeri üzerine koşarken, Hakan onun hayalarına bir tekme salladı. Çocuk elleriyle tekmenin indiği yeri tutup acıyla bağırarak yere yığıldı.

Arkadaşının düştüğünü gören ve tek eliyle kulağını tutan Erkan “A... k... y...,” diye küfretti ve yine Hakan’ı hazırlıksız yakaladığı için ona savurduğu tekme, Hakan kendisini son anda çekmeye çalışsa da, diz kapağına isabet etti ve Hakan da yere kapaklandı. Bacağının acısıyla cebelleşirken, Erkan onun üzerine gelip suratına tekme atmak için tek ayağıyla gerildi, fakat Hakan onun yere basan bacağına sağlamca bir tekme savurup onu da yere düşürmesini bildi. Yalçın denen çocuk hâlâ küfürler ederek bağırıyordu, ama onun yakınmalarının arasından başka bir ses duyuldu.

“Dkiye tek ha?”

Hakan gelenin Mertkan olduğunu görünce şaşırды, ancak dizinin acısından ayağa kalkamadığından ona doğru yavaşça süründü. Erkan puslu ışığın gösterdiği yüz hatlarına nefret kazanmış ve gömleği karnından dışarı çıkmış hâlde ayağa kalktı. Hakan’ın üzerine yürürken Mertkan onun önüne dikildi. Hakan Mertkan’ın boyu kısa olmasına rağmen yine de heybetli görünen bir cüssesinin olduğunu ve yüzünden okunan sert ve acımasız ifadesini seçebiliyordu.

“S... git, çekil önümden,” diye hırladı Erkan Mertkan’a. Ama Mertkan en ufak bir korku bile duymadan, onu tek eliyle göğsünden itti.

Mertkan yüzündeki alaylı bir sırıtışla deri ceketinin cebine elini götürdü ve bir sustalı çıkardı. Dtildiği için onun üzerine atlamaya hazırlanan Erkan, bıçağı gördüğü için hafifçe gerilerken, Mertkan düğmesine bastığında bıçak açıldı. Onu Erkan’a doğru salladı ve “A... s... buradan defol, deşerim yemin ederim, acıмам bak,” diye bağırdı sinirden titreyen ağzını eğip bükerek. Neden sonra Erkan onun çıldırmış gibi duran gözlerinde şaka olmadığı anladı, bu yüzden yavaş yavaş geriledi ve yerde yatan arkadaşına yardıma koştu.

Dki dakika kadar sonra Mertkan Hakan’ı ayağa kaldırmış, çocuklar da zar zor gitmişlerdi. Hakan dizindeki acıyla da olsa yeniden yürüyebildiğini fark edince, oturdukları merdivenden kalktı, lakin yumruk yediğı midesi hâlâ biraz sızlıyordu. “Sen burada ne arıyorsun?” diye sordu Mertkan’a kısa süren sessizliğı bozmak için. Ter içinde kaldığından gömleğı sırtına yapışan Hakan, uzun zamandır bu kadar eğlenmemiş görünen Mertkan’ın yüz hatlarının gevşemiş olduğunu fark etti.

“Kayıntıya geldim hiç kaçırmam zaten,” dedi Mertkan kısaca. “Çocukları iyi benzetmiştin tek başına da olsa. Dyi dövüşüyorsun. P... a... s... ben gelmesem de.”

“Pekiye sayılmaz,” dedi Hakan ona acıyan dizini işaret ederek.

“Bu da bir şey mi?” dedi Mertkan gülerek. Az önce ki öfkeli ve çılgın hâline en ufak iz bile görünmüyordu. Onun eski hâline döndüğünü görmek Hakan’ı sevindirmişti, her ne kadar onu korumak için yaptıysa da birine bıçak çekmesi hoşuna gitmemişti çünkü. Mertkan’ın bütün bunları geride bıraktığını sanıyordu. Hakan üzerindeki tozu silkelerken “Yine iyi kavga çıkardın, çocuklardan birini alaşağı etmiştin bile,” diye ekledi Mertkan. “Sen ne için gelmiştin?”

Hakan’ın içinde garip bir his uyandı, sanki Mertkan bunu iş olsun diye sormuştu, yani nedenini zaten biliyordu.

107

Sınav On Dokuz

5. Bölüm: Kara Hayalet

“Çiğdem’e geldim,” dedi Hakan üzerine çeki düzen verip, terlemiş alnındaki saçlarını geriye atarak. Yukarı çıkmak için hamle ettiğinde bacağını eğmekte çok zorlandı. Mertkan onun kolunu boynuna alarak ona yürümesi için yardım etmeye başladı.

“Seni yukarı götürmeden içim rahat etmez be anam,” diyerek omuz silkti. Camlı dış demir kapıyı itince, kapı açıldı, zile basmak zorunda kalmamışlardı.

Hakan apartmanın içine girdiğinde burada zengin insanların yaşadığını rahatça söyleyebilirdi. Apartman ışıkları sensörlüydü yani biri geldiğinde kendiliğinden yanıyordu, düğmeye basmaya gerek olmuyordu, asansörün kenarındaki duvarda apartman ile ilgili kuralların bir

listesi ve toplantı zamanlarının yazdığı camlı bir pano asılıydı. Hakan'ın gördüğü tüm dairelerin kapıları çelik kapıydı ve su saatleri de dijital göstergeliydi. Girişteki posta kutularının kapakları karartılmış camdandı. Her katta olduğunu tahmin ettiği bir kalorifer peteği köşede duruyor, karşısındaki duvarda da kırmızı bir yangın alarmı ve yangın söndürücü bulunuyordu.

Mertkan ona yardım ederek, onunla birlikte asansöre binerken yüzünden mutlu bir ifade okunuyordu. Çiğdem'in katında durduklarında kapıyı açarak onu dışarı çıkardı, Hakan'ın işaret ettiği kahverengi çelik kapının önüne geldiklerinde bile hâlâ bu ifade kaybolmamıştı. Zile basmadan önce "Sana bir şey göstermem lazım," diye fısıldadı Mertkan. Siyah deri ceketinin cebinden o kara sustalıyı çıkardı. Hakan bir an irkildi, ama çocuğun yüzündeki sevecen ifade onun düğmesine bastığında bile değişmedi.

Neden sonra ona "Dyi izle!" dedi. Bıçağın ucunu avucuna doğru ittiğinde Hakan onun şaka bıçağı olduğunu anladı, çünkü keskin bile görünmeyen metal kısım içeri girip duruyordu. "O salağı bununla korkuttum," diyerek güldü ve zile bastı. Hakan da ister istemez gülümsedi, fakat bir şey söylemeden kapının açılmasını bekledi. Dçerden karışık ayak sesleri duyuldu. "Kim o?"

"Ben Hakan."

Kapı açılır açılmaz bir bağırışma koptu. Afallayan Hakan yanlış eve gelmediklerini neden sonra fark edebildi. Dçerisi insan kaynıyordu, tanıdığı, sadece bir iki defa gördüğü ve hiç tanımadığı insanlar vardı. Çetin ve Sezen el ele tutuşmuşlar, oturma odasının kapısından ona el sallıyorlardı. Neler olduğunu en önde duran Çiğdem'in ona sarılarak "Dyi ki doğdun canım," demesiyle öğrendi. Doğru ya yarın doğum günüydü.

Çiğdem Hakan'ın kavga ettiğini öğrenince çok endişe-lendi. Onu duvarları Bruce Wills ve Brad Pitt'in posterleriyle kaplı odasındaki yatağına yatırdı ve Hakan'ın dizine buz koydu. Yarım saat kadar sonra artık düzgün yürüyebilen Hakan geniş tavanından büyük bir avize sarkıtılmış büyük misafir odasına gelince doğum günü başladı.

Dlk pastayı evde kestikten sonra hep birlikte dışarı çıktılar ve Hakan'ın daha önce pek gitmediği canlı müzik yapılan barlara ve disko-barlara gittiler. Sabaha kadar içkilerle idare ettikten sonra Hakan dördüncü pastadaki mumları da üfledi. Araba kullanacağını bildiği için pek fazla içememişti. Yine de uzun zamandır bu kadar iyi vakit geçirdiğini hatırlamıyordu. En sevdiği insanlarla eğlenmek için daha iyi bir zaman olamazdı. Sınav haftasının sonuydu çünkü.

Hakan, Funda ve Yeliz ile çok samimi görünerek sohbet ettiği için kıskançlık belirtileri gösteren Çiğdem, onun elini tutarak etrafındakilere kendince "o bana ait" mesajını veriyordu. Hakan, onun bu güvensizliğinden eğlenince Çiğdem biraz sinirlenmiş, ama onu evine bırakırken, kızın kırılganlığını gidermesini de bilmişti. Yarın sabahтан Çiğdem'in teyzesi eve geleceği için Hakan kendi evine döndü.

Evinin kapısından ellerinde hediyeler dolusu torbalarla içeri girdiğinde, saat sabahın dördü olmuş ve annesi hâlâ gelmemişti. Buna hiç şaşırmadı zira cep telefonuna saat birde bir mesaj daha gelmişti.

Sınav On Dokuz

108

5. Bölüm: Kara Hayalet

"Hakancım büyük bir sipariş aldık, onay bekliyorum ofisimde sabahlayacağım beni merak etme canım."

Kendisini o kadar yorgun hissediyordu ki; hiçbir şey umurunda değildi. Banyoda yüzünü yıkayıp dişlerini fırçalarken herhangi bir kaygı duymuyordu çünkü çok fazla uykusu vardı. Lakin odasına adımını attığı an o yaratığın hatırası içini doldurdu. Daha önce bulamadığı bir cesaretin damarlarında dolaştığını hissediyordu, belki de bu, düşük seviyede alkollü biradan

kalma bir hırsı. Bütün evin altını üstüne getirdikten sonra yaratığın izine dair hiçbir şey bulamayacağını anladı. Onu hayal etmiş olmalıydı. Başka bir açıklaması olamazdı çünkü. Huzur dolu bir rahatlama için yatağa girip yorganını üstüne çekti ve kısa sürede uykuya daldı. Yine o morgda geçen rüyasını görüyordu, ancak bu sefer öz annesi yoktu, soğuk metalden dev dolabın içine hapsolmuş birinin yumruklama ve çığlık sesleri birbirine karışıyor ve oracıkta ona yardım edemeden donup kalmış olan Hakan'ın bütün o suçluluk duygularıyla kendisinden nefret etmesine neden oluyordu. Yatağından korkuyla sıçradığında onu uyandıran şey çığlıklar değildi, sanki biri onu dürtmüştü. Kalbi yerinden çıkacak gibi atarken gözlerini karanlık yatak odasında gezdirdi, ama hiçbir şey yoktu.

Dki dakika sonra bunun sadece bir rüya olduğunu varsayarak tekrar uyumaya hazırlandığında dış kapının kapanma sesiyle birlikte içerden konuşma sesleri gelmeye başladı.

Hakan yatağın kenarında duran ufak sehpadaki fosforlu saatte baktı. Daha dördü kırk beş geçiyordu, yani uyuyalı en fazla yarım saat olmuştu. Dstemedi de olsa yataktan kalkmak zorunda kaldı ve uykulu gözlerle, yavaş adımlarla misafir odasına doğru yürüdü. Dçeri baktığında konuşma sesinin nereden geldiğini anlayabiliyordu. Bir anda uykulu hâlden eser kalmadı, televizyonu açık bırakmamıştı ki, eve biri girmiş olmalıydı. Hemen dış kapıya doğru koştu ve onu yokladı, kapı kilitliydi. Dçeri girdiğinde kendisi kilitlemişti, ama az önce duyduğu kapı kapanma sesi de neydi? Annesinin geldiğini sanmıştı hâlbuki.

“ANNE!” diye bağırdı boş evin içine, bir süre bekledi, lakin cevap gelmedi. “Anne!”

Yine cevap yoktu. Evin içini aradı, fakat kimseyi bulamadı. Ne bir pencere açılmıştı, ne de televizyon sesinden başka bir ses geliyordu. Sonra “elektrik kesilip gelince televizyonun açılabilceğı” teorisi kafasına yatar gibi olduysa da bunu irdelemek istemedi, sadece uyumalıydı. Saat sabahın beşine geliyordu çünkü.

Televizyon, üstündeki düğmeden kapatılamıyordu, bu yüzden onun kumandasını ararken, kaçırdığı akşam haberlerinin tekrarının verildiğini gördü, Hakan. Haber bir banka soygunu hakkındaydı. Elinde olmadan onu da dinledi:

“Bu akşamüzeri yapılan banka soygununda vurulan güvenlik görevlisi Mahir Gür ağır yaralı olarak Zencefil Hastanesi'ne kaldırıldı. Doktorlar silahlı soygundan sonra kaçan hırsızların peşine düşerek göğsünden iki kurşunla vurulan Gür 'ün kurtulma şansının çok düşük olduğunu söyledi. Zanlılar ise kaçtı. Polis kar maskesi takan zanlıların kimliğini belirlemede zorluk çektiklerini açıkladı. Ama en kısa zamanda adalete teslim edileceklerini de belirttiler. Bir sonraki haberimiz... Zencefil'de işlenen korkunç seri cinayetlerin zanlısının yakalandığını söyleyen polis yetkilileri, artık halkın bu konuda rahat olmasını istediklerini belirttiler. Dlk olarak üç hafta önce başlayan bu seri cinayet vakası on üç kişinin ölümü ile son bulmuş görünüyor.”

Hakan tüylerinin diken diken olduğunu hissetti ve haberin geri kalanına dikkat kesildi. Spiker siyah kumaştan bir ceket giymiş güzel görünümlü bir kadındı, ama haberi anlatırken yüz ifadesi biraz donuktu. Sanki söylediklerine kendi de şaşıırıyordu.

109

Sınav On Dokuz

5. Bölüm: Kara Hayalet

“Üç hafta önce üç kişi birden vahşice öldürölmüş olarak, birkaç hafta sonra yıkılacağı için tamamen terk edilmiş olan Gümüş Mahallesinin dar sokaklarından birinde bulundu.

Olayın ardından bir hafta sonra Esken Tepesi 'nde Ayşegöl Gülveren 'e ait villada çıkan yangın sırasında öldürölen altı itfaiye görevlisinin cesetleri de polis tarafından yine aynı şekilde bulunmuştu. Ayrıntı vermek istemeyen polis yetkilileri zanlının bugün Yeşilkent'de işlenen cinayetler sırasında olay yerinde yakalandığını açıkladı. ”

Haber sona erince Hakan'ın kendisine gelmesi çok uzun sürdü. Reklâmlar çıktığında otomatik olarak televizyonun kumandasını aramaya başladı. Bu sırada aklından binlerce düşünce geçiyordu. Neler oluyordu böyle? Daha bugün Yeşilkent'de o falcı kadını ziyaret ettiklerini

hatırlayınca kalp atışları da hızlandı. Belki de bir tesadüf diyerek kendisini avutmak istiyordu, fakat tesadüfün bu kadarı da saçmaydı. Kesinlikle bir şeyler yolunda değildi ve kadının dediği gibi cinayetlerde bir parmağı olsa bile, ne olduğunu tahmin dahi edemiyordu. Lakin ne olursa olsun katil yakalanmıştı, yani Hakan'ın endişe etmesi gereken bir şey kalmamıştı. Aklından geçen düşünceler ve reklâm müzikleri onu çıldırtmak üzereyken kumandayı koltukların arasında buldu, ama dikkatini asıl çeken şey onun yanında kırmızı bir zarfın olmasıydı. Hakan otomatik hareketlerle televizyonu kapattıktan sonra, korkudan titreyen elleriyle onu aldı. Bunun burada ne aradığını bile bilmiyordu.

Zarfı açmadan önce, koşup ışığı yaktı. Arkasında bir isim yazdığını gördü.

“...MAHDR...”

Hakan artık ne yapacağını biliyordu. Zarfın içinden kâğıdı çıkardı ve zarif el yazısıyla yazılmış yazıyı okudu:

...Ölecek... Sınav On Beş: Gerçek olan hayal... serbest kaldı...

Hakan, gökyüzündeki yıldızlar yavaş yavaş kaybolmaya başladığı zaman Palio ile son sürat hastane otoparkına daldı, yine de havanın aydınlanmasına çok zaman vardı. Otoparka şöyle bir göz gezdirdi ve orada kendi arabasından başka otomobilinin olmadığını gördü. Hastanenin döner kapısından içeri girdiğinde danışma yazan yerde daha önce görmediği kısa siyah saçlı, gözlüklü, kırk yaşlarında, yorgun ve mağrur görünümlü, zayıf bir kadın olduğunu fark etti. Üzerinde hemşire giysileri vardı.

“Dyi sabahlar!” dedi Hakan ve duraksadı. Ne söyleyeceğini buraya gelmeden önce neden düşünmemişti ki? Şimdi kadının karşısında saçmalamak istemiyordu. Birinin öleceğini söyleyince ona kim inanırdı ki? Söyleyebileceği şeyler kendi kulağına bile yersiz ve tutarsız geliyordu hâlâ. Çetin'in burada olmasını diledi, işleri daha kolaylaştırabilirdi çünkü. Ama gelirken onu aradığı hâlde Çetin telefonunu açmamıştı. O da birine nereye gittiğini haber vermiş olmak için Cem'e mesaj atmıştı.

“Günaydın, her ne kadar hava daha açmadıysa da,” diye karşılık verdi kadın soru soran parıltılı gözlerle. “Bu saatte burada ne işin var,” der gibiydi.

“Mahir Gür isimli hastanın durumunu öğrenebilir miyim? Bu akşam hastaneye getirildiğini öğrendim,” dedi Hakan sakin ve ciddi bir tonla.

Kadın yarım ay biçimli gözlüklerini çıkarınca, Hakan onun göz kenarlarının küçük kırışıklıklarla dolu olduğunu seçebildi. Hakan'ı baştan aşağı bir süzdükten sonra “Hasta yakını mısınız?” diye sordu.

Sınav On Dokuz

110

5. Bölüm: Kara Hayalet

“Evet,” diye yalan söyledi Hakan. “Şehir dışındaydım, ancak gelebildim, kuzeniyim,” diye ekledi cesurca.

“Kimlik alabilir miyim?” diye sordu kadın elini uzatarak. Yüzünde insanın içine işleyen müşfik bir ifade mevcuttu.

Hakan nüfus cüzdanını ona verince, kadın boynuna zincirle asılmış olan gözlüklerini takarak, kayıt defterine onun ismini yazdı ve “Soyadınız farklı. Fakat-“Eh! Ayrı babalar, erken ve geç evlilikler olmuş,” dedi Hakan kadının başka bir şey söylemesine fırsat vermeden. O kadar hızlı konuşmuştu ki; kadının gözlüklerini çıkarıp bir an ona bakmasına neden oldu.

Bu kadar kısa sürede bu kadar çok yalanı nerden bulabildiğine kendi de çok şaşırılmıştı. Fakat kadın onun yüzündeki endişeli ifadeyi yanlış yorumlayarak “Doktoruyla konuşmanız gerekiyor,” dedi yumuşak ve hoş görü dolu bir sesle.

“Neden?” diye sordu Hakan umutsuzca. “Hastayı göremez miyim?”

Hakan zaten yeterince vakit kaybetmişti. Bütün bunların başına neden geldiğini bir ihtimal bu şekilde çözebilecekti. Birinin daha hayatını kurtarırsa neler olacağını bilemiyordu ve

kendinden o kadar emin olamıyordu. Her ne olursa olsun insanların gözüne bir deliymiş gibi görünmek de istemiyordu.

Kadın ona cevap vermeden gözlüklerini tekrar takarak masasındaki telefonun avizesini kaldırdı ve birkaç numara tuşladı. Hakan onu beklerken dış kapının üstündeki duvarda asılı duran saate baktı. Beşi yirmi geçiyordu.

“Doktor Bey, hastanın bir yakını geldi. Evet, onun. Uygunsanız yanınıza yolluyorum,” Kadın biraz bekledi ve sonra “Peki,” dedi.

“Nöbetçi Doktor Cemal Bey sizi bekliyor. Asansörden ikinci kata çıkın, sağdaki ilk kapı,” diyerek eliyle işaret etti.

Hakan biraz rahatladı ve “Teşekkürler!” diye karşılık verdi, asansöre doğru giderken cep telefonunu çıkardı. Çetin’in numarasını buldu ve aramaya bastı. Karşı tarafta telefon üç kere çaldıktan sonra Hakan umudunu yitirmeye başlamıştı ki; dördüncünün ortasında cevap geliverdi.

“Efendim?”

Sesi gayet dinç ve sağlıklıydı.

“Alo, Ç-Çarli ben Hakan, uyuyor muydun?”

“Hayır, az önce sen mi aradın? Telefonu titreşime almışım duymadım,” diye karşılık verdi Çetin esneyerek. “Altıda hastanede nöbetim başlıyor. Sen bu saatte uyanık ne yapıyorsun, eve gittin sanıyordum. Yoksa- bir şey mi oldu?” diye ekledi kuşku içeren bir ses tonuyla.

“Evet, yani sanırım. Bir mektup daha aldım. Hastaneye ne kadar sürede gelebilirsin?

Yardımın gerekiyor,” dedi Hakan asansörün içindeki kapıyı kapatma düğmesine basarken.

“Az sonra ordayım,” diye cevapladı Çetin hızla. “Beni giriş kapı-Birden hat kesildi, ancak Hakan’ın elindeki cep telefonundan ince bir bip sesi gelmişti. Yani şarjı bitmişti.

Doktorun bürosunda, üzerinde bilgisayar, kalemler, boş ve üzeri yazılı beyaz kâğıtlar, bilumum büro araç gereçleri(tipeks, bant, yapıştırılmalı kâğıt) olan bir masa, onun karşısında iki tane sandalye, içinde dosyaların ve büyük büyük tıp kitaplarının saklandığı bir dolap bulunuyordu.

*

Hakan on dakika sonra doktorun bürosundan çıktığında ne yapması gerektiğini biliyordu artık. Genç ve işkilli doktor, Mahir Gür’ün sağ akciğerine isabet eden iki kurşun yüzünden organının parçalandığını, tekiyle yaşaması mümkün olduğu için operasyon yaptıklarını, ancak ameliyatın en sonunda kalbinin durduğunu, onu kurtarmak için ellerinden geleni yaptıklarını, 111

Sınav On Dokuz

5. Bölüm: Kara Hayalet

fakat başaramadıklarını, şimdi ise polis soruşturması için adamın bedeninin morga kaldırıldığını söyledi.

Doktor, Hakan’ın endişeli ve üzgün tavrını, onu hasta kaybeden bir yakın sandığı için normal karşılamış, ama ölüyü gösterme talebini reddetmişti. Aslında Hakan numara yapmıyordu, gerçekten endişeliydi, lakin nedeni rüyasında gördüğü şeyin yavaş yavaş gerçek olmasıydı. Aynı kırmızı zarfta yazdığı gibi: Gerçek olan hayal...

Hakan, adama ne kadar ısrar ettiyse de, elinden bir şey gelmediğini söyleyen doktoru ikna edemedi. Kara kara düşünerek danışmaya indiğinde Çetin hastane kapısından içeriye girdi. Üzerine hasta bakıcısı üniformasını giymiş, her zamanki gibi kollarını sıyırmış, tedirgin, ama dikkatli görünüyordu. Biraz uzun saçlarını yine ortadan ayırmış, sert açılı çenesi ve derin izler bırakan yüz hatlarından olgun bir kişiliğe sahip olduğunu belli edercesine bir bilgelik akıyordu. Alnındaki kesiği bugün daha az belirgindi.

“Ne oldu?” diye sordu Çetin ela renkli gözleri merak içinde.

“Buna inanamayacaksın,” diye başladı Hakan ve danışmadan onları kuşkuyla izleyen kadının duyma sınırına girmeden -gördüğü rüya, televizyondan duyduğu iki haber, zarfın üstünde

yazan isim de dahil- her şeyi ayrıntılarıyla Çetin'e anlattı. Her geçen dakikada Çetin'in yüzü daha fazla hayret ve tedirginlikle doluyordu.

Çetin "Anladım. Beni izle!" diyerek arkasını döndü ve danışmaya doğru yürümeye başladı. "Nasılsın Yeşim abla," dedi Çetin kadına yüzüne ve gözlerine yayılmış içten bir gülümsemeyle. Kadın kuşkuyla küçük, yosun rengi gözlerini kırıştırdı, ama "Diyim canım, ya sen?" demeyi ihmal etmedi. "Arkadaşın yakınına kaybetmiş ha?"

Hakan birden telaşlandı, kalbinde az önce tomurcuklanmış olan heyecan şimdi paniğe dönüşmüştü, zira Çetin'e yalan söylediğini anlatmamıştı.

"Evet," dedi Çetin bozuntuya vermeyerek. Hakan'ı göz ucuyla işaret etti ve "Ona bir ayrıcalık yapsam sorun çıkar mı abla?" diye ekledi.

"Yok canım. Arkadaşınsa benim için sorun değil," diye cevapladı kadın düşünmeden. "Fakat kimseye görünmeyin."

"Çok sağ ol abla," dedi Çetin, asansörlerin olduğu koridora yönelirken Hakan'a beni peşimden gel işareti yaptı. Hakan bembeyaz hastane koridorunda onu takip ediyordu, ancak Çetin asansörün biraz gerisindeki kahve makinesinin yanında durdu, çünkü kenardaki "Dâhiliye 1" yazan kehribar rengi kapıdan sert bakışlı, hafif balıketli bir hemşire çıkmıştı. Onları, incecik kaşlarını çatıp, üst dudağını ısırarak baştan aşağı iyice süzdü. Çetin bir yandan kahve alma numarası yapıyor, bir yandan da kadının topuksuz ayakkabılarıyla yavaş yavaş yürüyerek uzaklaşmasını izliyordu.

"Bu iş hiç hoşuma gitmiyor, oğlum ya," dedi Çetin endişe içinde, kadın köşeyi döndüğü zaman. "Yani morga girmeyi pek sevmem."

"Kim sever ki?" dedi Hakan gayet açık bir şeyi belirtircesine. "Adam içerde tıklı kaldı düşünsene. Ben bile rüyamda birkaç kere görme-Lafını bitiremeden Çetin "Demek katili yakaladılar ha? En azından seninle alakalı olmadığını öğrenmiş olduk," diye araya girdi. "Evet," dedi Hakan tekrar yürümeye başlarlarken. "Ama zarf kafamı karıştırıyor."

Adı geçince zarfı tekrar çıkardı ve okudu. Üzerindeki isim ve kâğıttaki yazı hâlâ değişmemişti. Kâğıdı ona gösterince, Çetin başını salladı sadece.

Grimsi renklerde, koridorda sıralanmış biçimde duran -oturulan kısımları plastikten, bacakları metalden yapılmış- bir sürü sandalyenin önünden geçtiler. "Dâhiliye 1", "Dâhiliye 2", "Dâhiliye 3" isimli muayene odalarını, insanların oturarak bekleyebilmeleri için konulmuştu bunlar. Oda kapılarının üst kısmında da sıra numarası gösteren dijital göstergeler duruyordu.

Sınav On Dokuz

112

5. Bölüm: Kara Hayalet

Birkaç tabela insanları koridordaki dönüşlere ve katlara yönlendirmek için duvarlara asılmıştı: "Onkoloji için bir üst kata lütfen!" Merdivenlerden inilen bir yönde "Röntgen!" ok işareti ile gösterilmişti.

Burası üniversite hastanesi olmamasına rağmen öğrenciler için ayrılmış olduğu belli olan birkaç sınıf görünüyordu. Çetin, Hakan'ın baktığını fark edince "Onlar stajyerler için," dedi. Hakan asansörün önüne gelince durdu, fakat Çetin devam etti, onun etrafını kollayarak sadece personelin kullandığı kapısı kapalı merdivenlere yöneldiğini fark etti. Çetin cebinden Yapı Kredi'nin bir anahtarlığını çıkardı ve üzerindeki üç anahtardan birini kapı deliğine soktu. "Ne kadar az kişiye görünürsek o kadar iyi olur," dedi ona dönmeden. Beyaz metal kapı az bir sürtünme sesiyle açıldı.

Döne döne yukarı çıkan ve aşağı inen, kızıla boyanmış metal merdivenler, Çiğdem'in apartmanındaki yangın merdivenlerine benziyordu. Çetin, Hakan içeri girdikten sonra kapıyı kapatıp içerden kilitledi. Onun önünde aşağıya inerken "Morgun önünde bu saatte kimse olmaz," dedi Hakan'a doğru. "Tam nöbet değişimi saati. Bizim insanımızı bilirsin işte, nöbeti başkasına bırakmaz, saati bitsin yeter, bırakır gider."

“Anladım,” dedi Hakan, ama akli başka yerdeydi. Fazla ses çıkarmamaya özen göstererek iki dakika boyunca aşağı indiler. Her katta, ilk girdiklerine benzer metal bir kapı ve onun üzerindeki duvarda da bir düzenekle bağlanmış bir ampul vardı. Pek iyi aydınlatmadıklarından her taraf köşeli gölgelerin yaptığı karanlığa gömülmüştü. Hoş olmayan bir rutubetli ahşap kokusu hastanenin geneline hâkim olan ilaç kokusuna karışmış, Hakan’ın beynini bulandırıyordu.

“Eğer olursa Kadir abi olur, morgun önünde,” dedi Çetin en alt kata geldiklerinde. Neden sonra aynı anahtarı kilide sokup kapıyı açtı ve içeriye vuran flüoresan lambaların ışığı, karanlığa alışıkları için Hakan’ın gözlerini biraz sızlattı.

Burada karşılarına çıkan uzun koridor, yine başka koridorlara açılıyor ve yine sıra sıra sandalyeler ve kapılardan oluşuyordu ve flüoresan lambaların yaydığı beyaz ışıklar hastanenin giriş katındakine nazaran etrafı daha az aydınlatıyordu.

Birlikte ilerlerken Hakan’ın süet ayakkabılarından çıkan sesler, Çetin’inkilere karışıyor, hastane bu katındaki sessizliği bozuyordu. Bu sefer de “Röntgen 1” , “Röntgen 2” diye sıralanmış geniş demir kapıların önünden geçtiklerini fark etti. Köşedeki kirli duvara “MR çekirmek isteyen hastalar, önce üst kata kayıt yaptırmalıdır ”, “Emekli sandığına mensup olanların sevk kâğıtlarının en çok üç günlük olması gereklidir. Aksi taktirde işlem yapılmaz ” gibi yazılar asılmıştı.

O koridordan ayrılıp bir başkasına saptılar, çok hızlı adımlarla ilerlemelerine rağmen hiç bitmeyecekmiş gibi geliyordu. Hakan bu hastanenin bu kadar büyük bir yer olduğunu bilmiyordu, dışarıdan bakınca hiç belli olmuyordu çünkü.

En sonunda diğerlerinden daha loş ve küçük bir koridora geldiler. Çetin işaret edince Hakan daha önce rüyasında gördüğü dev metal kapıyı fark etti. Kenarındaki duvarda bir masa ve sandalye bulunuyordu. Dkisi de koşar adımlarla, koridorda ayak seslerinin şiddetle yankılanmasını sağlayarak kapıya doğru gittiler.

Hakan üzerindeki kilitten başka kapı kolu vs. bulunmayan kapının nasıl açılacağını çözmeye çalıştı. Dki eliyle kuvvetlice bastırıp soğuk metali itmeye boşuna çabaladı. Yardım istemek için Çetin’in nerede olduğuna bakındı, çocuk duvar kenarındaki masanın çekmecelerini açmış karıştırıyordu.

“Ne yapıyor-

“Buldum,” dedi Çetin elindeki anahtarlığı sallayarak. Kapıya doğru koştuğu sırada ela renkli gözleri zaferle parıldıyordu.

113

Sınav On Dokuz

5. Bölüm: Kara Hayalet

Neden sonra anahtarlardan en büyüğünü dev kapının kilidine soktu ve çevirdi. Tatmin edici metal tokurtuları çıkarken Çetin anahtarı aynı yöne tekrar çevirdi ve sonunda tok bir metal sesi kapının açıldığı haberini yolladı Hakan’ın kulağına.

Hakan “Dyi de nasıl açacağız?” diye başlayacaktı, ama daha soramadan Çetin anahtarlığı cebine atmış, avuçlarını kapının üzerine bastırarak onu kenara itmişti bile.

Kapı, büyük bir gıcırtyla kayarak kenara çekildi. Karanlığın içinden Hakan’ın burnuna rüyasında hiçbir zaman hissetmediği kadar iğrenç bir koku geldi. Sanki küflenmiş peynirle, çürümüş balıkları yan yana koyup birlikte pişirmişler, sonra üstüne turşu suyu dökmüşlerdi. Bu kokuyla ister istemez midesi yerinden oynadı.

Dçerisi karanlıktı ve koridordan gelen ışık, dolabın sadece ufak bir kısmını aydınlatıyordu. Hakan morga adımını atınca buranın rüyasındaki kadar soğuk olmadığını da anladı. Sadece dolabın olduğu yönden gelen bir serinlik vardı. Çetin’e döndüğünde onun donup kalmışçasına kapının dışında kaldığını fark etti, göz bebekleri normale göre büyümüş, ellerini yumruk yapmıştı. Hakan’a baktığı hâlde gözleri onu delip geçiyordu.

Hakan yardımcı olması için rüyasında gördüklerini hatırlamaya çalıştı. Kapının sağındaki duvarda anahtarı buldu ve ışığı yaktı. Beş metreye kadar yükselen tavandan sarkıtılmış uzun flüoresan lambalar on saniye içinde yanıp sönmeden sabit olarak ışık vermeyi başardılar. Üç ayrı katlı bölmeleri olan kocaman morg dolabı parıldayınca Hakan gözlerini eliyle örttü. Arkasına tekrar döndüğünde Çetin biraz daha düzelmiş gibiydi.

“Emin misin ya?” diye sordu birden yutkunarak. “Başımıza iş açtık. Beni burda görmemeleri lazım.”

“Boşuna gelmedik,” dedi Hakan elinden geldiğince ona güven aşılama çalışarak. Ancak ikisini de yerlerinden sıçratan bir bağırıtı geldi, koridorun sonundan.

“HEY! NE YAPTIĞINI SANIYORSUN?”

O tarafa döndüklerinde bir adamın koşarak onlara doğru geldiğini fark ettiler. Çetin panik içinde “Hadi çabuk ol!” dedi Hakan’a.

“BAK ADDLERE LAN!”

Hakan adam daha fazla yaklaşmadan dev dolaba doğru koştu ve rüyasındaki o çılgınlığın nereden gelmiş olabileceğini tahmin etmeye uğraştı. Fakat bunu bilebilmesi neredeyse imkânsızdı.

“Ne b... yiyorsunuz burda?” dedi Çetin’in karşısına gelmiş olan adam.

“Kadir abi açıklayabilirim,” diye karşılık verdi Çetin hemen, ama sonra sustu. Diyecek bir şey bulamadan umutsuzca dev dolabın önündeki Hakan’a gözlerini dikti. Ancak Hakan onun bakışlarına karşılık vermemeyi tercih etti ve bir tane kapağı tutup çekti, metalin metale sürtünme sesi gelip kapak açılınca üzeri boş metal bir platform, dondurucu bir soğuk hava dalgasıyla birlikte yavaşça dışarıya çıktı. Onun altındaki kayma düzeneğinin -uzun süredir yağlanmadığı için- çıkardığı gıcırıtıdan ve tek şansıyla bir şey bulamamış olduğundan Hakan’ın içi parçalanmış gibi oldu.

“NE YAPTIN SEN?” diye böğürdü adam ve Hakan’ı kolundan tuttuğu gibi morgun dışına çıkardı.

Hakan adamı karşısına alınca, onun geriye doğru taranmış gür siyah saçlarının kenarlarında ve kısa bıyığında tel tel beyazlıklar olduğunu seçebildi. Dik ve soylu duruşuna yakışmayan, hasta bakıcısı üniforması giymişti. Normalde yumuşak olduğu belli olan, küçük çizgilerle dolu kasılmış yüz hatlarında, büyük bir öfkenin belirtileri görünüyordu. Şu an sert ve yırtıcı bir kaplan gibi gergindi ve kahverengi gözlerinde yarısı düş kırıklığı, yarısı da akıl almaz bir olayla karşılaşmanın sonucu olan bir parıltı vardı.

Dkisi de gerilerken adam morgun ışığını söndürdü ve onlara “Ölüye hiç mi saygınız yok sizin?” diye bağırıldı. Sinirden ne yapacağını şaşırılmış gibi görünen adamın sürekliliği yutkunduğu için âdemelması bir aşağı bir yukarı oynuyordu. Hakan cevap vermemenin en Sınav On Dokuz

114

5. Bölüm: Kara Hayalet

akıllıca şey olduğunu düşünüyordu, fakat Çetin kendince kimsenin anlamadığı bir şeyler mırıldandı ve sessizliğe gömüldü. Hakan ise tam tersine hiç korkmamış, Kadir’in sinirle kasılmış çizgilerine göz gezdirirken, bağırıp çağırmasını dinliyordu. Ellerini onlara doğru kaldırmış hâlde sanki tokat atacakmış tutuyordu.

“Sizi polise bile verebilirim,” demeye başlamıştı ki; Hakan birden o tanıdık sesi duyduğunu fark etti. Metale vurma sesi...

“Önce ikinizi de ailenize şika-

“Susun!” diye araya girdi Hakan dikkat kesilerek, fakat ses kaybolmuştu. Bu, adamı daha da çok sinirlenmekten başka bir işe yaramadı. O da duydu mu diye Çetin’e soru soran gözlerle baktı, ama Çetin ona aynı şekilde kaşlarını kaldırarak karşılık verdi.

“Sen kim olduğunu sanıyor-

“KES SESDND!” diye bağırdılar Çetin ve Hakan aynı anda. Çünkü bu seferki ses çok daha belirgindi, Kadir işaret parmağını sallayarak bağırırmaya devam edecekti ki; arkasından gelen çığlık ve vurma seslerini o da duydu. Gözleri kocaman açılarak arkasını döndü.

“Yardım edin... İMDAAAAAAT!”

“Ne oluyor?” dedi Kadir korkuyla içi titremiş gibi.

Hakan ve Çetin onu önlerinden çektiler ve içeri daldılar. Hakan hemen lambaların düğmesini buldu, ikisi de bağırışlar arasından sesin nereden geldiğini çözmeye çalışmak yerine, dolap kapaklarını tek tek denemeye başladılar, zira dinleyerek bulamayacaklarını anlamışlardı. Lakin bu şekilde de çok uzun süreceğe benziyordu. Üç kat çekmece gibi kapaklarla dolu dolapta, bir sırada yaklaşık yirmi tane kapak bulunuyordu. Hakan’ın kötü şansına ikinci deneyişinde torbayla kapatılmış bir cesetle karşılaştı.

Çetin boş çıkan bir platformu daha yerine iterken “Nerde bu?” dedi çaresizce, sonra Kadir’e döndü. “Abi bugün vurulan güvenlik görevlisi hangisine koyuldu?”

Kadir yarı korku ve yarı hayretin verdiği şaşkınlıkla yutkunduktan sonra “Bilmiyorum,” diyebilirdi. Az öncekinden biraz daha geride duruyordu.

“Hadi abi adam ölecek!” diye bağırdı Hakan avazı çıktığı kadar. Kadir irkildi, ama çığlık sesleri arasından eli ayağına dolaşarak yardıma koşarken yere düştü. Ayağa kalktığı anda biraz önce onlara bağıırkenki öfkeli hâlden eser bile kalmamıştı.

Hakan alttaki bütün kapakları denemişti, sonra aklına garip bir fikir geldi. Çetin ve Kadir dolabın diğer tarafındaki kapakları açarlarken, Hakan içine doğan bir hisle, rüyasında kendisinin çıktığı kapağı açtı. Metal platform yavaşça dışarı çıktığında, üzerindeki plastik bir ceset torbasının içinde debelenen, çığlık çığlığa bağırarak, korkudan altına yaptığı için pis kokan, dondurucu soğuk yüzünden bütün kasları kontrolsüzce seğiren, çıplak göğsünün sağ kısmında boydan boya dikiş izleri olan bir adam çıktı.

115

Sınav On Dokuz

5. Bölüm: Kara Hayalet

On Dokuzuncu

Şükrü konuşmaya başladığında ikisi de dikkat kesildiler. “Bundan on dokuz sene evvel, duvarlara asılan cesetler bulundu. Bedenleri doğranıyor, her yerleri kırık içinde bulunuyorlardı. Ne doğru düzgün bir görgü tanığı ne de bir delil bulabiliyorduk. Kimi vakit katili gördüğünü söyleyenler de onun hortlak gibi bir canavar, gulyabani olduğundan bahsediyordu. Buna müteakiben kötü rivayetler halk arasında benimsendi. Gazetelere esrarengiz katilin adı Kara Hayalet olarak geçti.”

“Sonunda bir kadın bulduk, orada baygın hâlde yatıyordu,” diye devam etti Şükrü. Adam kendisinden beklenmeyecek kadar düzgün, Recep’in “akademik” diye tanımladığı bir dille konuşuyordu. Meslektaşlarından bu şekilde konuşan olduğunu şimdiye kadar hiç duymamıştı. Yasemin bu sırada koltuğunda öne doğru eğildi, dikkat kesilmişti. Büyük ihtimalle, uzun zamandan beridir duymak istediği gerçeklerin açığa çıkmasından dolayı, büyük bir korku ve heyecanla soluyordu, ancak bunu belli etmemek için gösterdiği çaba da yadsınamazdı.

“Onun adı Nurgül’dü. Bize orada ne aradığını bilmediğini söylemişti. Ben onun yalan söylemediğini anlamıştım zaten. Belleğini yitirmiş gibiydi. Üzerinde geceliği vardı. Balçık ve kan içinde mevtaların arasında yatıyordu. Onu birkaç defa sorguladıktan sonra salıverdik.”

“Sonra cinayetler daha da kızıştı. Cesetlerin parçaları kaybolmaya başladı. Polisler arasında katilin onları yediği hakkında rivayetler dolanıyordu. Katiller her seferinde bir işaret bırakıyordu. Bu hiç tahavvül etmedi. Simgenin manasını en başlarda belleyemedim. Katillere yardım eden birinin defterini buldum. Buna müteakiben ne anlama geldiğini ve katillerin kimler olduğunu öğrendim. Bu, Şener’in canına mal oldu, fakat onu durdurmamıza rağmen katiller beni öldürmedi, neden canımı almadıklarını biliyorum artık. Onlardan korkan biri olduğu sürece yaşamlarını sürdüreceklerdi.”

Adam elindeki mendili ağzına kapatarak uzunca bir öksürük krizine tutuldu. Bu, onlara düşünmeleri için gereken fırsatı tanıdı. Recep o varlığı gördüğünden beri, onun adamın anlattığı gibi bir şey olduğunu biliyordu, o yüzden hiçbir şey söylemek istememişti şimdiye kadar. Çünkü eğer onun varlığını kabul ederse, kendisini içinden çıkamayacağı bir gerçekliğe düşürecekti.

Yasemin konuşmadan önce Recep ile göz göze geldi, muhtemelen Şükrü'nün kaçık olduğunu düşünüyordu kadın. Ancak kendi bezgin, inanmaz ifadesinin benzerini Recep'te göremeyince Şükrü'ye döndü ve "Birden çok mu katil vardı?" diye sordu elinden geldiğince sesindeki alayı gidermeye çalışarak.

"Evet," diye karşılık verdi adam ona kaşlarını çatarken. Anlaşılan Yasemin sesindeki alayı gizlemeyi başaramamıştı. "Hem de bir sürü, sahici sayılarını kimse bilemez. Mahlûkat bu dünyaya yayılmıştır. Ancak içlerinden biri onları kontrol ediyor."

"Yani siz de onun hayalet, cin gibi bir şey olduğunu mu söylüyorsunuz?" diye sordu Yasemin onu mantıklı olmaya davet edercesine. "Bu saçmalığın daniskası."

Şükrü'nün kırıksık dolu yüzündeki aksi ifade bir anlığına kaybolurken, yarım ağızla gülümsemesi Recep'in dikkatini yansıttığı anlardan biriydi. "Görmek inanmaktır evladım. Onlardan birini görünceye kadar söylentilerin sadece masal olduğunu sanıyordum. Ama o mahlûk-Recep artık daha fazla dayanamayacağını anladı.

"Kedi gibi sarı gözlü, kara derili, etinin kokusu çürümüş gibi değil mi?" dedi onun sözünü keserek. O yarattığı düşününce aklına ilk gelen sözcükler bunlar oluyordu.

"Demek sen de gördün," dedi Şükrü. Recep, Yasemin'in şaşkın bakışları arasında başını sallayıp onu onayladı. Bir çılgın gibi görünmeyi şu an için dert etmiyordu. Her gece gördüğü kâbuslarını, uykularında onu rahat bırakmayan karabasanı kendisine saklayamazdı, artık.

Sınav On Dokuz

116

5. Bölüm: Kara Hayalet

"Peki, onun ne olduğunu biliyor musun?" diye sordu Recep, Yasemin'in araya girmesine fırsat vermeden. Kadın zaten konuşacak durumda değildi.

"Onların yardımcısının evinde bulduğum bir defterde şeklin anlamının ne olduğunu ve neyle bağlantılı olduğunu buldum. Tabii bu sadece ufak bir mitolojiden ibaret bir yazıydı, ama işte"- dosyadaki bir kâğıdı ona uzatarak- "buna bir bak."

Recep kâğıdı hemen eline aldı ve yüksek sesle okumaya başladı:

"Mezopotamya'da MÖ 1700'lere tarihlenen bir efsaneye göre, tanrılar insanların kaderlerini tabletlere yazar, gökyüzüne asarlarmış. Böylece insanların başına neler geleceği belli olurmuş. Bir gün Kuş Adam Anzu gökyüzünde asılı duran Kader Tabletleri 'ni çalmış.

Dünyada kargaşa başlamış. Kaderleri Kuş Adam 'a bağlanan insanlar çok korkmuşlar.

Korunabilmek için yollar aramışlar. Silindir biçiminde ya da yassı mühürlerin üzerine kazıdıkları resim ve şekillerle muska hazırlamayı, bu yolla doğüstü yaratıkların yardımını sağlamayı öğrenmişler. Usta büyücüler yetişmiş. Tanrılar uzun uğraşlardan sonra Kuş Adam Anzu 'dan Kader Tabletleri 'ni geri alıp, gökyüzündeki yerlerine asmışlar. İnsanlar yeniden kaderlerine kavuşmuş. Ama bir kez büyü dünyasıyla tanışınca kötülüklerden korunmak, sağlıklı, mutlu ve güvenli yaşayabilmek için, umutlarının gerçekleşmesi dileğiyle muskaların gizemli dünyasına sığınmayı sürdürmüşler. "

Recep ve Yasemin yazıyı birkaç kere daha okudular, ama Yasemin'in yüzündeki çarpık ifade bütün bunlara inanıp inanmamak arasında bocalıyordu. Aslında bütün bunların saçmalık olduğunu düşünecekti, fakat Recep'in inancı onu da kendisini sorgulamaya itmişti, anlaşılan.

"Bu ne demek şimdi?" diye sordu Recep adamın grimsi gözlerine bakarak.

"Aradığınız şey bu," dedi Şükrü kısaca.

"Yani,"- yazıyı kontrol ederek- "Anzu mu?" diye sordu Yasemin inanamazlık içerisinde.

Şükrü üst kısmı saçlardan yoksun başını eliyle ovalarken “O sadece bir isim. Bunu ben uydurmadım. Bu gerçek bir mit. Onu katillerin yardımcısının defterinden bulduk,” dedi huzursuzca yerinde kıpırdanarak.

Recep ve Yasemin tekrar konuşmadan önce kendilerine kısa bir süre tanıdılar. Recep’in sırtı sert kanepe yüzünden rahatsız olmuştu, ama düşünceleri arasında buna yer yoktu. Yasemin ise daha rahat oturabilmek için bacak bacak üstüne attı ve kısmen açılmış bacaklarını eteğiyle örttü.

Onlar herhangi bir şey söyleyemeden Şükrü tekrar konuştu.

“Bu mahlûkat tarih boyunca değişik isimlerle anıldı. Ruh, hortlak, hayalet ve buna mümasil olan yüzlerce adla. Nereden geldiklerini, nasıl bu dünyada var olabildiklerini kimse bilmez. Ama oldukları katidir. Bazıları onların cin olduklarını, bazıları ise iblis olduklarını söyler. Anzu’nun geçtiği mit, yani insanların yazgısını çalan Kuş Adam söylencesi bütün bu yaşanan vakaların çıkış noktası. Gerçekte bir Kuş Adam yok. O sadece mitolojik bir biçim, öykünün yumuşatılmış hâli. Oysaki vakalar çok daha vahşi ve hakiki. Tabii bir de şu garip sembol. Duvarın üzerine bırakılan bu şekil unutulmuş kadim bir ayini simgeliyor. Dblis vari olayların başlangıcını belliyor, insan ruhlarını biçime kavuşturuyor.”

Şükrü elindeki dosyayla ayağa kalkıp Recep ile Yasemin’in ortasına oturdu, bir kere daha kuvvetle öksürdükten sonra dosyanın içinden, o sembolün karalama bir çizimini çıkardı. Dçi karalanmış bir üçgenin köşeleri kendisini saran çembere değiyordu. Recep’in cinayet mahallinde gördüklerinin aynısıydı.

“Muinin defterinde bir açıklama okudum, orada bunun ne manaya geldiği yazıyordu,” diye devam etti. Recep birden dikkat kesildi. Şükrü kollarını başının üzerinde gerdi, bu sırada

117

Sınav On Dokuz

5. Bölüm: Kara Hayalet

dosyadan birkaç kâğıt yere düştü. Recep onları hemen toplayıp büyük bir beklentiyle adama odaklandı.

Lakin Yasemin “Bu yardımcı dediğiniz kişi katilin- pardon katillerin yardımcısı mı oluyor?” diye sordu, Recep ona engel olamadan.

Şükrü başını sallayarak onu onayladı, çok yavaş ve anlaşılır biçimde devam etti: “Sembolün ana kısmı daire, bir çeşit yol yani bu hayattan diğere geçiş için izlenmesi gereken tünel olduğunu düşünebilirsiniz. Buradaki kara- daha doğrusu kanlı üçgen, kirli veya değiştirilmiş, benliğinden kopmuş yani aslında kaderi değiştirilmiş tek bir ruhu temsil ediyor. Üçgenin etrafındaki boşluklar ise yani dairenin içinde, üçgenin dışında kalan üç alan da bu ruhun alın yazısının değişmesi için ödenmesi gereken bedellerdir. Bizim durumumuzda bunlar ruhları ve yazgıları çalınan yani aslında öldürölen insanlar oluyor.”

“Ne?” dedi Yasemin ve Recep aynı anda. Dkisi de başka bir şey söyleyecek durumda değilken adam, yüzünde beliren müşfik bir ifadeyle gülümsedi. “Gayet basit bir şey. Bu üçlü cinayetlerin sebebi yazgısı değiştirilen bir insanın bedelinin ödenmesi olarak görünüyor. Bunların hepsi onun defterinde yazıyordu.”

Sanki onların bütün bunları bilmesi gerekirmiş gibi rahatça konuşuyordu. Başlangıçta bağırıp çağırarak görünömlü birine göre, řu an oldukça eğleniyor gibiydi. Bütün bunları anlatmak için uzun zamandır bekliyordu anlaşılacak.

“Uzun lafın kisası evladım, cinayetleri durdurmanız için yapmanızı icap eden şey, yardımcıyı öldürmek. Aslında öldürebilmek için kullandığı görü gücü sahibini bulmalısınız. Ona zarfta mektuplar geliyordur. Onu durdurursanız, ölümler bir süre durabilir, ancak yine de kati bir çözüm değil. Uzun müddetli durması için yardımcıyı öl dürm eli siniz,” diye bitirdi Şükrü ve sustu. Uzun bir süre onun söylediklerini düşündü Recep. Sonunda bir şeyler anlam kazanmaya başlamıştı. Yasemin de durumu anlamış, az önceki alaycı ifadesinden en ufak iz bile kalmamıştı. Yüzünde şaşkınlıkla karışık büyük bir korku vardı.

Neden sonra “Peki medyumu durdurursak ne olur?” diye sordu Recep. “Veya yardımcıcı öldürürsek.”

“Medyum da tehlikeye girer ve siz de ölmeye hazırlanın,” diye cevapladı adam. “Onları hiçbir şey durduramaz. Bir aşiret gibilerdir. Sadece sarıh sakınma usulleri var. Muskalar bir yere kadar işe yarayabilir tabii.”

Yasemin güçlükle bir soluk verebildi. Recep Hakan’ın anlattıklarını düşündükçe çocuğun başının nelerle derde girdiğini tahmin bile edemediğini anlayabiliyordu. Neyse ki çocuğun annesine o muskayı vermeyi unutmamıştı. Belki biraz olsun onu koruyabilecekti.

“Peki ya siz?” diye sordu Yasemin. “O yaratıklar sizin bize yardım ettiğinizi görmüyorlar mı?”

Artık mantığın dışına tamamen çıktıkları için, ne söylediklerinin önemi yoktu. Recep Yasemin’in bu sorduğunu bir saat önce duysaydı, onun delirdiğini düşünürdü. Bu da zaten aynı Hakan’ın hikâyesini dinlerken hissettikleri gibiydi. Başkası anlatınca gülüp geçtiğiniz, yaşayan kişiden dinleyince inandığınız olaylardan biriydi bu. İnsanları öldüren hayalet gibi canlılar, onlara yardım eden biri ve bir gencin onlara bilmeden destek olması...

“Benim de muavenet ettiğimi biliyor, ama bana bu evde zarar veremez. Her yer muskalarla, tılsımlarla dolu, uzun seneler boyunca evden dışarıya adımımı dahi atmadım. Beni de öldürebileceğinden korkuyordum. Aslında ölümden değil onun eline düşmekten korkuyorum,” diye cevap verdi adam.

“Kimin, yardımcının mı?” diye sordu Recep.

“Hayır, Anzu’nun,” dedi adam. “Yani aslında benim temel hatam o kadını bırakmam oldu,” diye ekledi onların afallamış ifadelerine aldırmadan.

Yasemin biraz düşündükten sonra “Nurgül’ü mü? Fakat onun katil olmadığını söylemişsiniz,” dedi kaygılı bir ifadeyle.

Sınav On Dokuz

118

5. Bölüm: Kara Hayalet

“Evet, katil değil, lakin mahlûkat onu kullanıyordu. Neden kullandıklarını, neden bunu önemsediklerini tam olarak bilmiyorum, ancak kadın bilmeden onlara yardım etti,” diye cevap verdi Şükrü. “Kadında bir çeşit görü gücü olduğunu biliyorduk. Yaşanacak şeyleri çok önceden biliyordu.”

“Peki, bu söylediğiniz defter nerede?” diye sordu Recep adamın söylediklerinin izinden giderek.

“Aslında arşive bıraktığımda bu dosyanın içinde muhafaza ediliyordu. Lakin ben bu dosyayı arşivden çıkarmadan önce içinden alınmış. Sanırım kayboldu veya biri onu çaldı. Belki de yeni yardımcıları almış”-Birden bir patlamayla yerlerinden sıçradılar. Kulakları uğuldatacak kadar yüksek bir ses değildi, ancak Yasemin’in korkuyla çığlık atmasına sebep oldu. Aynı sesteki iki defa daha geldi.

Recep içlerinde paniğe kapılmamış tek kişi olarak elindeki dosyaları yere attı ve hemen silahına sarıldı. Birisi tüfekle evin dış kapısına ateş ediyor, kilidi parçalamaya çalışıyordu. Recep silahın pompalı tüfek olduğunu ikinci patlamada anlamıştı. Yasemin’in ağzını eliyle kapatarak kadını susturdu, -Şükrü’nün yaptığını takip ederek- oturma odasındaki duvara çekti onu ve yere çöktüler. “Şimdi sakın olmanı istiyorum, beni anlıyor musun?” dedi yavaşça onun kulağına. Kilit hâlâ kırılmamıştı.

Yasemin, yüzünde korkunun verdiği panikle, Recep’in yaptığı şeye inanamıyormuş gibi yakut mavisi gözlerini kocaman açmış ona bakıyordu. Beşinci tüfek sesiyle Recep’in elinden kurtulmak için hamle etti, ancak Recep ona birden sarıldığı için kadın elinden kaçamadı.

“Yasemin- Yasemin,” diye fısıldadı elleriyle onun yanaklarını tutup gözlerinin içine bakarak.

“Beni dinle, sessiz ol tamam mı?”

Yasemin biraz daha sakin görünüyordu. Kadın Recep'in güven dolu sesiyle kendisine gelmişti. Başını salladı. "Sessiz ve sakin," diye fısıldadı Recep, elini onun ağzından çekip kadını bıraktı.

Silahını çekmiş, tetikte bekleyen Recep onuncu patlamadan sonra kapının kilidinin kırıldığını duydu. Yasemin ve Şükrü'nün önüne geçerek eğilmiş hâlde sırtını duvara verdi. Elindeki silahı kapıya doğru tutup baktığında, çelik kapının kilidinin yerde olduğunu fark etti. Kapı içeriye doğru açıldığı için, birisi içeriye adım attıysa bile kapının arkasında kalmış olacak ve görünmeyecekti. Uzun bir süre boyunca çıldırtıcı sessizliği dinlediler. Dışarıda kim varsa doğru zamanı bekliyordu anlaşılan.

"Bir de kurşungeçirmez kapıymış," diye fısıldadı Şükrü ekşi bir tonla. "Pis kazıkçılar." Recep bir şey söyleyecekti ki; sessiz kalmanın en iyisi olduğunu düşündüğünden sesini çıkarmadı. Dışarıda kaç kişi olduğunu bilmediğinden ve ellerinde pompalı tüfek olan kişilere karşı Baretta ile pek bir şansı olmadığını düşündüğünden olduğu yerde kalıp kapıyı gözetlemeye devam etti.

Dki dakika geçmesine rağmen hiç ses duyulmadı. Recep harekete geçme zamanının geldiğini düşünürken aralık dış kapının dışından bir tüfek sesi daha geldi ve kapı yarısına kadar açıldı. Recep köşeden baktığında düşündüğünün olduğunu gördü, yani içeri birisi girse bile kapı görünmesini engelleyecekti. Neden sonra -Yasemin'in ensesinde hızlı hızlı soluk alması hariç- yoğun bir sessizlik içerisinde, duvardan sırtını ayırmadan ayağa kalktı. Yasemin umutsuzlukla dolu gözlerle onun ne yapmaya çalıştığını çözmeye çalıştı, fakat Recep, endişeyle bakan, başını ellerinin arasına almış olan kadına yerinde kalması için eliyle işaret etti.

"Tabancam mutfakta kaldı," dedi Şükrü sinirle. Adam pek korkmuş görünmüyordu, daha çok evine bu şekilde girmeye çalışan manyaklara kızmış gibi görünüyordu.

Recep ise bu gibi durumlarda her zaman sakin kalmayı başarırdı. Şimdiye kadar başına iki kere daha buna benzer bir durum gelmişti, ancak ilk seferinde bile korkmamıştı. Neden böyle olduğunu bilmiyordu. Belki Allah vergisi bir yetenektir.

119

Sınav On Dokuz

5. Bölüm: Kara Hayalet

Ne ayak sesi ne de başka bir ses geliyordu, fakat Recep'in aklına genelde filmlerde gördüğü bir fikir geldi. Silah tutmayan eliyle televizyonun üstünden içinde kar yağıyormuş gibi görünen kâğıt ağırlığını aldı ve sonra hemen yere çöktü.

Köşeden kafasını çıkarıp boş koridora ve kapı önüne baktı, işte tam o sırada kapı önündeki muşambanın birazcık oynadığını görür gibi oldu. Planını hemen uygulamaya geçirdi. Elindeki kâğıt ağırlığını pür dikkat kesilmiş hâlde kapının önündeki koridora doğru fırlattı.

Kâğıt ağırlığının düşerek çıkardığı sese, kapının arkasından tüfek patlama sesleriyle karşılık verildi. Ayakkabılık parçalanınca, Recep onun nereden ateş ettiğini anlayarak silahını kapının üstüne doğrulttu. Dört el kurşun sıktı; çıkan tabanca sesleri ve Yasemin'in çığlık çığlığa bağırışı birbirlerine karıştı. Sonra kapıdaki kişi kandırıldığını anlayarak Recep'in ateş ettiği yöne doğru kapının arkasından ateş etmeye başladı. Recep ise şarjörü bitene kadar ateşi sürdürdü, çünkü kapının arkasından görünmeyen adam Recep'i vurmaktan çok uzaktı. Attığı saçmalar avizeliği düşürdü, camları kırdı, kanepenin bacaklarını parçaladı. Recep kapının üstündeki bir noktaya ateş etmeyi sürdürdü ve o noktada bir delik açtığını anlayınca, cebindeki yedek şarjörü çıkarıp taktı bu sırada pompalı tüfeğin patlama sesleri durdu. Recep delikten bir şekil görür gibi olunca tabancayı tekrar doğrultup iki el daha ateş etti. Bir bağırış duyuldu, ancak Recep yerinden çıkmadı. Bir dakika kadar sonra küçük, ama nasırlı bir elin kapıyı tamamen açtığını, ortaya çıkan kişinin kanlar içinde yere yığıldığını gördü. Elindeki pompalı tüfeği ona şaşkınlıkla bakan Recep'in üzerine tek elle doğrultmak istedi, ancak hiçbir şey yapamadan silah da elinden düştü.

“Ünsal?” dedi Recep yerinden çıkıp kapıya koşarak. Kapının dışına baktı ve boş apartmanın içine göz gezdirdi. Başka kimse yoktu.

Şükrü az sonra çocuğun göğsüne aldığı iki kurşunla öldüğü yere geldi.

“Dnsan kendi mahallesinde bile muhataradan uzak duramıyor,” dedi Şükrü hayretle. “Bu çocuk da yardımcılardan biri.”

Çocuğun nabzının artık atmadığını anlayan Recep’in içinde garip bir his vardı. Ufacık bir çocuk elinde bir tüfekte ev basıyordu. Bunu sadece savaşlarda gördüğünü düşünüyordu. Yasemin gelip yerdeki çocuğa baktığında elleriyle ağzını kapatmıştı. Recep içinde ortaya çıkmış yoğun adrenalinle düşen pompalı tüfeği eline aldı ve oturma odasına döndü.

Beyninden yüzlerce düşünce geçiyor, kimseyle göz göze gelmek istemiyordu. Küçük bir çocuğun katili olmuştu. Bütün bu olanlara inanamıyordu. Bu ne görülmüş ne de duyulmuş bir şeydi.

Odada volta atarken az önce elinden düşürdüğü kâğıtlardan birini fark etti. Dikkati dağılan Recep düşen kâğıdı yerden alırken, bunun bir kâğıt değil, siyah-beyaz bir fotoğraf olduğunu gördü. Yakından çekilmiş ölü birine ait bir fotoğraftı, lakin Recep’e çok tanıdık geliyordu. Ayakları onu tekrar kapının önüne getirirken, Şükrü bir şeyler anlatıyordu, ama kulakları onun söylediklerini duymuyordu, çünkü fotoğraftaki kişinin kim olduğunu biliyordu.

-“Nurgül’ün cürümü yoktu yani suçsuzdu, fakat bir insanı ölümden kurtarınca üç tanesini ölüme yolluyordu. Sonunda ölen on sekiz kişi vicdanında büyük bir yara yaptı ve yardımcıyı öldürdüğümüzü göremeden kendisini camdan aşağı attı. Şu an çok daha tehlikedeyiz, yardımcılar birden fazla olabilir. Bu çocuk da onlardan birisiymiş, beni izlemesi için yollamışlar. Sizi öldürmek için geldi herhal.”

“Bu-bu-bu kim?” dedi Recep kesik kesik elindeki kağıdı ona göstererek. “Yardımcı bu mu?”

“Evet,” diye cevap verdi Şükrü, resme bakarken kaşlarını çatı. “Nerden biliyorsun?”

Recep fotoğrafı görmesi için Yasemin’e uzattıktan bir süre sonra, kadının yakut mavisini gözleri kocaman açıldı, eliyle ağzını kapatarak resme bakmayı uzunca bir süre bırakmadı.

Sınav On Dokuz

120

5. Bölüm: Kara Hayalet

Recep yardımcının kim olduğunu biliyordu. Üstelik resimden de anlaşıldığı üzere, yardımcı, on dokuz sene boyunca birazcık bile yaşlanmamıştı.

“Buna inanamıyorum, Allah kahretsin,” diye bağırdı Yasemin sinir krizi geçiriyormuş gibi.

“Dnanmıyorum- bu olamaz, nasıl olur.”

“Anlıyorum,” dedi Recep sakın olmaya çalışarak. “Bunu halledeceğiz.”

“Adamın o eve kendini hapsedmesine şaşmamalı,” dedi Yasemin elindeki çalışmayan cep telefonunu torpido gözüne koydu. “Bursa’yı hiçbir şekilde arayamıyoruz.”

“Onları bir şekilde uyaracağız,” dedi Recep hüznle. “Sakın adamın verdiği muskayı boynundan çıkarma!”

“Bize bir yardımcı olacak mı ki?” dedi Yasemin gözyaşları içinde. “Hem de ona o kadar yakındık.”

Uçakları altı saat rötat yapmıştı. Recep Bursa’ya arabayla gitmek zorunda olduklarını anlamıştı. Şu an saat sabahın dördüne geliyordu ve Bursa’ya Recep’in hesaplamaları doğruysa iki saatlik yolları kalmıştı.

Cep telefonu veya normal telefon fark etmiyordu. Hiçbir şekilde telefon edemiyorlardı.

Recep’in aklına en son çare olarak, e-posta atmak geldi. Belki bu yolla Sinan’a ulaşabilecekti.

Sanki bir güç onları uzak tutmak için elinden geleni yapıyordu, Hakan ve yanındaki herkes büyük bir tehlike içindeydi ve Yasemin bundan dolayı sürekli gözyaşlarına boğuluyor, bir nevi histeri krizi geçiriyordu. Recep’in aklını binlerce düşünce meşgul ediyordu. Bursa’ya Dstanbul’daki karakollardan da ulaşmak istediler, ama başaramamışlardı. Neler dönüyordu böyle? Şükrü gibi hayatı boyunca bu davaya saplanıp kalmış bir polisin söyledikleri gerçek

olabilir miydi? Olmasa bile o gördükleri resim bunları kanıtlar nitelikteydi. Resimdeki kim olduğunu Şükrü'ye söyle-diklerinde, adam buna pek şaşırmadığını söyledi. Anlaşılan bunu bekliyordu. Onlara yardımcı olsun diye korunma muskaları verdi ve en kısa zamanda oraya gitmelerini, başkasına haber verirlerse onları da tehlikeye sokacaklarını söyledi.

On altı yaşında elinde pompalı tüfekle ev basan ufak bir çocuk göreceğini daha önce hiç düşünmemişti. Onu öldür-düğü için önce büyük bir suçluluk duymuştu, ama Yase-min'in de söylediği gibi "Gözü dönmüş bir katilin" kaç yaşın-da olduğunun önemi yoktu. Şükrü onlara hemen Bursa'ya gitmelerini çocuğun işini polisle kendisinin halledeceğini söy-ledi. "Önemli olan sizin bunun gibileri durdurmanız," de-mişti.

Şükrü'nün söylediğine göre çocuk da bir yardımcıydı. Birden fazla yardımcı çıkmasının ihtimali yüksek demekti. En azından içlerinden birinin kim olduğunu öğrenmişlerdi. Eğer Bursa'ya zamanında yetişebilirl erse onu yakalayabi-lirlerdi.

Neden sonra "Onu elime geçirirsem öldüreceğim," dedi Recep tek eliyle Yasemin'in elini tutup ona destek olmaya çalışarak. Recep saatte yüz altmış km ile gidiyordu, fakat zamanında yetişebileceklerinden emin değildi.

"Nasıl öldüreceksin ki?" diye sordu Yasemin onun elini bırakmadan. "Kafasına kurşun yemiş, ölmemiş."

"Bilmiyorum," dedi Recep çaresizce. Önlerinde çıkan kamyonu solladıktan sonra daha fazla gaza bastı. Her şey sona ermeden yetişebilmeleri gerekiyordu. Sol şeritte önünü kesmemeleri için Şişli'deki karakoldan alıp taktığı polis alarmini çalıştırdı. Bir şekilde bitecekti, bitmeliydi.

121

Sınav On Dokuz

5. Bölüm: Kara Hayalet

Sinan Can, sabah saat beş buçukta Recep'in bürosunda otururken cep telefonunu Laptop bilgisayarına kabloyla bağlamış Dnternete girmişti. Suçluyu yakalamışlardı ve Recep'e bir şekilde ulaşmak istiyordu. Yanlış bir karar vermiş, Hasan Kamil'i serbest bıraktırmış ve bu, dört tane kadının hayatına mal olmuştu. Bu defa cesetlerden birinin kolu, bir diğerinin bacağı kemirilmiş gibiydi. Üzerinde çok garip bir diş izi bulmuşlardı, sanki bir hayvan kadınları yemeye kalkmış, ancak becerememişti. Daha önce gördüğü mide asitleri kadınların üzerine de dökülmüştü. Üç kadın yine duvara asılıydı, ama dördüncü kadın yerde ölü bulunmuştu.

Vücudunda herhangi bir kesik veya morluk yoktu. Yani henüz onun neden öldüğünü tespit edeme-mişlerdi, Sinan "kalp krizi" derse gayet iyi bir tahmin yapmış olurdu.

O kararı nasıl verebilmişti? Mehmet'in ona bağırıp çağırmasını ve karakolda hakkında dönen bütün dedikoduları da fazlasıyla hak etmişti, ama en azından bu sefer onu iş başında yakalamışlardı. Sinan, Mehmet'le ikinci raundu bekliyordu ki; büronun kapısı hiddetle açıldı. Tam o sırada da e-mail adresine girdi.

Mehmet geldiğinde Sinan ayağa kalktı.

"Hasan'ı ceza evine postaladık bile," dedi Mehmet, cırtlak sesi eskisine nazaran daha az kızgındı.

"Güzel en azından suçüstünde basmış olduk," dedi Sinan kavga çıkarmak istemeyen birinin havalarında.

"Doğru belki de suçlu olduğunu asla öğrenemezdik," dedi Mehmet, alnındaki teri eliyle silerek masanın önündeki sandalyeye çökerken. "Hangi akla hizmet onu bıraktırıysan."

"Çok üzgünüm," dedi Sinan, zayıf bir ses tonuyla yerine çöktü. Mehmet'in kapıdan girerken bu konuyu açmayacağını umduğu için şimdi hayal kırıklığına uğramıştı. " Dtfaiye departmanını aradım, bana bir adamın o yangın çıktığı gün içerde bir sorun çıkarttığını söylediler. Dtfaiye araçlarının, çıkan yangına gitmesini engellemeye çalışıyormuş. Gidenlerin hepsinin öleceğini söylemiş, hatta elindeki bıçakla bir tanesinin lastiğini patlatmış, diğerlerinin patlatmadan onu çıkarıp dışarı atmışlar. Bu bizim Hâkim Bey'miş."

“Dyi de bugünkü olay yerinde ne arıyordu peki?” diye sordu Mehmet tiksinişçesine. “Ona da bir şeyler uydurdu yine.”

“Evet biliyorum,” dedi Sinan kararsızca. “Onlara yardım etmeye gittiğini söyledi.”

“Hah!” dedi Mehmet inanmazlık dolu bir ifadeyle. “Yalana bak! Dçeri tıktığımız iyi oldu.”

“Evet,” dedi Sinan, fakat gözleri Recep’in e-posta adresinden gelen mesaja takıldı. “Şuna bak Recep e-mail atmış.”

“Ona söyle de buraya gelsin. Katili yakaladığımızı duyunca sevinecektir. Dstanbul’a boşuna gitmiş,” dedi Mehmet rahatlarçasına. Şimdi biraz daha eğleniyordu.

Sinan yazanları okuyunca kalp atışlarının hızlandığını fark etti. Bu da neydi böyle? Ek bir resim olan dosyayı tıkladı ve resim açıldı. Başından kurşun yarası almış bir cesedin fotoğrafıydı ve Mehmet kendi kendine Hâkim’i ne kadar kolay yakaladıklarını anlatıp dururken “Mehmet şu resme bak!” dedi Sinan. Ekranı ona doğru döndürünce Mehmet sustu. Kaşlarını kaldırıncı, alını kırıştı ve siyah-beyaz çekilmiş fotoğrafa gözlerini dikti. Otuz saniye sonra konuşamayacak duruma gelmişti. “Bu o-” dedi Mehmet çatallı sesi ve kocaman açılmış gözleriyle. “Dmkânsız!”

Sınav On Dokuz

122

5. Bölüm: Kara Hayalet

Yirminci

Bir sedye ile morgdan çıkardıkları adamı yoğun bakım ünitesine götördüklerinde, orada Hakan’la daha önce konuşan doktor ve üç nöbetçi hemşire hazır durumda bekliyorlardı. Kadir onları arayıp haberdar etmişti çünkü. Çetin ve Hakan Mahir’i onların ellerine emanet edince kapının önündeki sandalyelere çöktüler. Koşturmaktan ter içinde kalmışlardı. Hastayı getirdiklerinde doktorun şok ve merak içinde kalmış yüzü Hakan’ı çok neşelendirmişti. “Sonunda bitti,” dedi Çetin donuk bir sesle boşluğa bakarak. Nefes alışverişi normale dönüyordu.

“Evet,” diye onayladı Hakan. “Bu arada Sezen’le barıştığınıza sevindim.”

Neden sonra Çetin “Küstüğümüzü kim söyledi ki?” dedi kaşlarını kaldırarak.

“Sen Yeliz’le konuşurken tartışmışsınız ya,” dedi Hakan üstelemek istemeden. Gerçi bunun aklına nerden geldiğini bile bilmiyordu.

“Ah o Yeliz,” dedi Çetin gülümseyerek. “Başka işi yok, millete dedikodu yayıyor. O biraz yalan, yani tartıştık, ama ayrılmadık.”

“Dyi de, Yeliz senden hoşlanıyor ne yapsın,” dedi Hakan, göz kapaklarına parmaklarıyla masaj yaptı.

“Pek sayılmaz,” dedi Çetin, alınıdaki teri eliyle sildi. “O sana ulaşmaya çabalıyordu.”

Hakan neden sonra “Nasıl?” diye sordu, onun söylediğini yanlış duyduğunu varsayıp ellerini gözlerinden çekerek bakışlarını ona odakladı.

“Tabii, senden hoşlanıyor, bana sadece sana ulaşmak için asılıyordu,” dedi Çetin çok açık bir şeyi belirtirmiş gibi.

“Ama bu çok aptalca,” dedi Hakan duyduklarına hâlâ inanamayarak. “Neden böyle bir şey yapıyor ki? Hem benden hoşlandığını neden biliyorsun?”

“Kızların aklına kim akıl sır erdirebilmiş ki şimdiye kadar. Bende empati gücü var dedim ya, insanların hislerini gayet rahat anlayabiliyorum,” diye tamamladı Çetin.

On dakika kadar sonra genç doktor içerden çıktığında Hakan az önce öğrendiği şey yüzünden biraz afallamış durumdaydı, fakat doktor konuşmaya başladığı zaman dikkatini ona vermeyi başardı. “Hasta çok susuz kalmış ve korkmuş, onun dışında pek bir sorun yok,” dedi. “Serum ve sakinleştirici ilaç verdik.”

Hakan’ın teri soğuduğu için üzerinde hafif bir titreme baş göstermişti, fakat bunu pek önemsemeden adama “Yani iyi olacak mı?” diye sordu.

“Tabii tabii. Ama önce bir iki testten geçireceğiz sonra bakacağız.”

Cemal kalın yuvarlak çerçevesi gözlüğünü eliyle düzelterek, şüpheyle ekledi: “Orada ne arıyordunuz siz?”

Doktorun bakışları masum ve hüzünlü bir köpek yavrusunu andırıyordu. Kahverengi dalgalı saçları taranmamış olsa da dağınık sayılmazdı. Hakan ona alıcı gözle baktığında, onun bir doktora olması gereken ciddiyetten yoksun olduğunu görebiliyordu.

Çetin “Sadece bakınıyorduk, ciddi bir şey değildi,” diye yanıt verdi. “Arkadaşım kuzenini görmek istemişti son kez.”

Hakan yaptıklarının boşa gitmediğini düşünerek ellerini yüzüne gömdü ve alnını ovaladı. Bir sonraki gün gazetede neler yazacağını şimdiden tahmin edebiliyordu. “Öldü diye morga koydular, ama canlı olduğu ortaya çıktı. Son anda kurtarıldı.”

Bunu söylemek için yanında oturan Çetin’e döndüğünde, onun ağzı açık bir hâlde az önce doktorun durduğu yere doğru baktığını ve üzerlerine gelen flüoresan lambalarının ışığının da azaldığını fark etti. Başını kaldırdığında ise karşılarındaki genç doktorun kahverengi gözlerinin dehşetle kocaman açıldığını onun gözlüğünün arkasından da olsa seçebiliyordu. Hakan onun gittiğini sanıyordu hâlbuki. Cemal olduğu yerde donup kalmış, sanki hayatında hiç korkmadığı kadar büyük bir korkunun altında eziliyor, çok hızlı nefesler alıyor ve adamın bütün vücut kasları istemsiz bir biçimde titriyordu.

123

Sınav On Dokuz

5. Bölüm: Kara Hayalet

Hakan ve Çetin ne olduğunu anlayamadan birbirlerine bakıp ayağa kalktılar. Adamın etrafından dolanarak tek çıkışlı koridorun açık tarafına geçtiler.

“Doktor Bey, siz iyi misiniz?”

Adam cevap vermeden daha da şiddetle sarsılmaya başladı.

“Burada yardıma ihtiyacımız var!” diye bağırdı Çetin.

Hakan’ın kulağına yoğun bakım odasındaki hemşirelerin çığlık sesleri geldiği an Doktor Cemal’in ayakları yerden kesiliverdi, üzerindeki lamba birden patladı ve hepsi karanlık içinde kaldılar. Çetin yüzünde büyük bir şok ifadesiyle geri çekildi. Hakan ise korkuyla nefesini tutarken tüylerinin diken diken olduğunu hissetti. Koridorun ilerisinden gelen ışıqla biraz görebiliyor olsa da, onu asıl korkutan şey doktorun az önceki hızlı soluklarının yerini- sanki görünmeyen bir şey tarafından boğazlanıyormuş gibi- hırıltılarının alması oldu.

“Birisi yardım etsin!”

Çetin dehşetin soluşunu verirmiş gibi nefesini bırakıp geriye doğru adımlar atarken Hakan’ın omzunu yakaladı ve onu da geriletti. Doktorun kol ve bacak kasları sanki ona yüksek voltajda elektrik verilmişçesine seğiriyor, başını paniğin getirdiği şokla anlamsız biçimde sağa sola sallıyordu. Hayatı boyunca hiç duymadığı kadar korku dolu çığlıklar Hakan’ın kulağına gelirken, adamın nefesi kesilince çığlıkları da sustu, boş bakan gözleri ışığını yitirdi, göğsü sanki görünmez bir bıçakla yarılmışçasına ortadan ikiye bölündü, kanları bir havuzdan fışkırır gibi etrafa saçıldı. Cemal’in göğsü kesilince, doktor önlüğü de yırtıldı ve ortaya çıkan kaburgalarının arasından iç organları görülebiliyordu. Hakan, ister istemez karşılarındaki dehşet dolu manzaraya seyirci kalmıştı. Her ne kadar panikle karışık bir korku duysa da adama yardım etmek için hamle ettiğinde, doktor sanki bir bez bebekmiş gibi geriye doğru savruldu ve koridorun diğer ucundaki pencereden gelen cam kırılma sesiyle birlikte dışarı fırladı. Elini boşuna ona doğru uzatmanın verdiği dehşet ve ölmeden önce adamın gözlerindeki hiçbir şeyden habersizliğinin ifadesi Hakan’ın ruhuna kazınmış oldu, işkence eden kara bir varlıkmış gibi.

“DMDAAAAAT!”

Hakan Çetin’e baktığında çocuğun çok hızlı nefesler aldığını ve kaçmaya hazırlandığını görebiliyordu. Fakat Hakan ölümüne korkuyor olsa da bir şeyler yapmak istiyor-du.

Kulaklarında yankılanan çığlık sesleriyle, korkudan donup kalmış olan Çetin’i yerinde

birakarak yoğun bakım odasına koştı. Mahir denen adam yatağa yatırılmış etrafında çeşitli tıbbi araç gereçle sarılı biçimde uyuyordu. Hemşirelerden biri aynı doktor gibi havada asılı kalmış hâlde çılglık çılgılığa bağırıyor, bir diğeri ise kanlar içinde yerde yatıyordu. Hakan üçüncüsünün yüzünde büyük korku ve hayret karışımıyla, kendisine yani kapıya doğru koştuğunu gördü. Daha önce kahve makinesinin önünde karşılaştıkları hafif tombul hemşireydi.

“Lütfen, yardım edin! Beni de istiyor!”

Hakan arkasından rahatlatıcı bir elin omzunu kavradığını fark ettiği zaman Çetin’in de geldiğini anladı. Kadın ölümün pençesinden kurtulmak isteyerek onlara doğru koşarken ve hayret dolu gözleri kocaman açılarak durdu.

“Beni ona vermeyin! Lütfen!”

Hakan ne yapabileceğini bile bilmiyordu. Görünmeyen bir varlığın saldırısı karşısında ne yapabildi ki?

Sanki tarif edilemez dehşeti görmüşçesine gözlerinden yaşlar geliyordu kadının, lakin kollarını yanlara doğru açtı. Bunu kendi iradesi ile yapmıyordu, sanki tarif edilemez bedensiz bir biçim, onu kukla gibi kontrol ediyordu. Hakan içinde kalan son cesaret kırıntısıyla, ona yardım etmek için koşmak istedi.

Sınav On Dokuz

124

5. Bölüm: Kara Hayalet

Ancak o daha harekete geçmeden, yine görünmeyen bir bıçakla açılmış gibi bir kesik, kadının boynunu enlemesine yardı ve bir an öyle asılı kaldı. Boğazından dökülen kanlar yavaş yavaş göğsüne akarken, kadın ağzını açtı. Ama hırıltılı boğuk sesler çıkardı ve kanlar ağzından taşarak kenarlardan beyaz üniformasına damladı. Baş ve vücudu ayrı yönlerle doğru uçtu.

Hakan ve Çetin çılglık çılgılığa kaçmaya başladılar, belki de daha önce hiç bu kadar hızlı koşmamışlardı, ama Hakan bunun tanıdık bir his olduğunu içten içe biliyordu. Midesini kaybetmişçesine kendisini sonu görünmeyen bir uçurumdan düşüyormuş gibi hissediyor, kalbi yerinden çıkacak gibi atıyordu. Bu duygu onu ayak parmak uçlarından göğsüne kadar sarmalamıştı. Yaşlarla dolmuş gözleri, bu ölüm dolu koridordan kurtulmanın yolunu görebiliyordu sadece. Onlar koşarken yuvarlak flüoresan lambalar arkalarından teker teker patlıyordu. Burası hastanenin beşinci katıydı, fakat merdivene olan uzaklık elli metre kadar vardı. Hakan oraya gelene kadar alnından ve vücudundan koşmakla alakası bile olmayan ecel terleri döktü. Bir ara arkasına bakmak gibi bir cesaret hissetti, ama o da hemen yanlarında patlayan yangın söndürücüye kurban gitti. Çetin’in üstü beyaz köpüklerle kaplandı, ancak koşmalarını sürdürdüler.

Nihayet merdivenlere geldiklerinde, onları üçer dörder adımlarla atlayarak indiler. Hakan üst katlardan gelerek bazen uzaklaşan bazen de kaybolan başka başka çılgınlıklar da duydu. Daha fazla insanın ölüp ölmediğini bilmiyordu, ama öyle bir şey olmaması için dua ediyordu. Bütün bunları irdeleyecek zamanı yoktu. Panik beynini sulandırmış, onu bilinmeyenlerle dolu bir çıkmaza sürüklemişti.

Üçüncü kata geldiklerinde merdivenler bitti, Çetin’in gösterdiği yöndeki yani başka uzun bir koridorun en sonundaki merdivenlere doğru koşmaya devam ettiler. Aradan ne kadar süre geçtiğini bilmiyorlardı, fakat onların güvende olması için yeterli bir zaman olmadığının farkındaydılar. Hakan ona personelin kullandığı merdivenleri işaret etse de Çetin “Durmak istemiyorum,” dedi soluk soluğa. Diğer katlardakine benzeyen uzun koridorun ortasına geldiklerinde Çetin daha fazla dayanamadı ve durup yere çöktü. Alnından terler boşalıyor, kaşlarını çatıp gözlerini kırmış, yanakları elmacık kemiklerinin üzerine taşmış hâlde çok hızlı ve derin nefesler alıyordu. Saçları beyaz köpüklerle kaplanmıştı.

Çetin'in daha fazla koşamayacağını anladığında, Hakan da durmak zorunda kaldı. Zaten kendisi de tükenmek üzereydi. Çığlıklar kesilmişti, fakat bu, kendisini emniyette hissetmesi için yeterli bir neden değildi. Her an etrafa bakmayı ihmal etmedi.

Çetin "Az- Azrail, Azrail gibi bir şeydi bunu yapan," diyebilirdi aldığı derin soluklar arasından. "Saçmalama Çarlı. Senin bundan daha mantıklı olduğunu sanırdım," dedi Hakan nefes nefese kalmış hâlde, alnındaki teri sildi. Ellerini dizlerine koyarak eğildi ve derin derin soluk almaya başladı. Dalağı şiddetli bir acı veriyordu. Heyecan yüzünden kuruyan ağzında, dili damağına yapışmak üzereydi.

"Mantıklı mı?" dedi Çetin göğsü inip kalkarak. "Sen manyadın mı? Mantık mı kaldı oğlum?" Çetin yine yerden göğe kadar haklıydı, kafayı yemenin sınırına gelmişken mantıktan söz etmek aptallıktı.

"Hadi!" dedi Çetin soluğu düzene girmemiş hâlde. "Koş!"

"Tamam," diye karşılık verdi Hakan ve merdivenlere doğru koşmaya devam etmek için ikisi birlikte ayağa kalktılar. Ancak Hakan geldikleri yönde yani Çetin'in hemen arkasında bir şey gördü. Boyu neredeyse tavana değecek kadar uzundu, üzerinde tamamen kapkara giysiler vardı. Normale göre büyük, göz kapağı olmayan gözleri sapsarıydı ve kedilerinki gibi ışıktan küçülmüş göz bebekleri ise neredeyse görünmüyordu. Dudaklarının olmadığı yüzü ve çarpık çurpuk kemikli kollarından çıkan keskin dev pençeleri andıran elleri sanki yanıp kül olmuş ve

125
Sınav On Dokuz

5. Bölüm: Kara Hayalet

yıllarca çürümüş gibi kapkaraydı. Ağzıyla burnunun arası yoktu, kocaman açılmış tek delikli burnu, küflenmiş ve yosun rengine bürünmüş diş etlerine kadar uzanmıştı. Giysisinin altından görünen bacakları çok uzundu.

"Koş! Sakın durma!" diye bağırdı Hakan şiddetle.

Üzerlerine gelirken sanki arkasından ışığı da emiyor, onları mutlak karanlığın içine düşürüyordu. Çetin, Hakan'ın dehşetle baktığını görünce arkasını döndü ve öyle kalakaldı. Derin bir nefes aldı ve bırakmadı.

Hakan içine aniden dolan cesaretle onu omzundan tutup kendisine doğru çekti, fakat Çetin uzaktan kontrol ediliyormuş gibi yerinde kalmış ve hareket etmemişti.

"Hadi gidelim!" dedi Hakan sesinin korkuyla kaybolmamasına ümit ederek.

Bu sefer onun koluna yapıştı ve bacaklarında kalan tüm kuvvetiyle kendisine doğru getirdiğinde, çocuk nihayet arkasına döndü. Boş bakan gözlerinin derinliklerinde çığlıklar atan bir hayvanı harekete geçirmişçesine Hakan'ın yanından koşmaya başladı.

Hakan ise hissettiği o derin uçurumun genişlediğinin farkına vardığında arkasına baktı. O karanlığın sapsarı gözlerini gördü. Kendisine değil Çetin'e odaklanmıştı. Çetin koşarken birden görünmez bir güçle geriye doğru savruldu. Hakan onun başına neler geleceğini ister istemez biliyordu ve koşmayı kesti, kalbine dolan cesaret o uçurumun içine düşmüştü.

Arkasını döndüğünde Çetin'in keskin ıstıraplar çekiyormuşçasına çığlıklar attığını, duvarlara çarptığını, o yaratığın pençeleri arasında kanlar içinde kaldığını görebiliyordu. Hakan ne yapacağını bile bilmiyordu, ama böyle bir şeyi daha önce de görmüştü. Annesinin hastanede yattığı gece dışarı çıktığını ve o üç kişinin böyle öldürüldüğünü hatırladı. Sanki birden anıları içinden ortaya çıkmıştı bunlar. Yaratık kemikli kara kollarında bir bebek gibi taşıdığı Çetin'i hızla onların geldikleri yöne geri götürüyordu, fakat Çetin daha ölmemişti. Hakan'a ince ve dehşet dolu bir sesle bağınyordu:

"KAAAAAAÇ! HAKAAAAAN, KENDDND KURTAR! KOOOŞ!"

Çok parlak beyaz bir ışık çaktı, Hakan ellerini gözlerine siper etti ve her şey bir anda kayboldu, ne Çetin ne de Yaratık'tan iz vardı. Sanki televizyonda izlediği bir sahneymiş gibi ikisi de gözlerinin önünden yok olmuşlardı. Hakan ne yapacağını bilemeden bir süre öyle kalakaldı, onların nereye gittiğini bilmiyordu, ama beynine kazınan iki mutlak gerçekten biri

Çetin'in artık yaşamadığı, diğeri ise burada kalırsa kendisinin de onun gibi öleceğiydi. Çetin ona "KAÇ!" demişti, onun son isteğini yapmalıydı. Bütün bu düşünceler beynini bir uyuşturucu gibi sarmıştı, ama koşmaya başladı. Kalbindeki uçurumlar beynine ve her tarafına sıçramış, onu çıldırtacak kadar suskun bir hissizlik içinde bırakıyordu. Arkadaşı ölmüştü ve bunu durdurabilecek hiçbir şey yapamamıştı. Her şey kendi suçuydu, bütün bunların nedeni kendisiydi.

Gözlerinden gelen yaşlar sel olup akıyordu sanki. Kederi onu boğarken bacaklarına da baskı yapıyor, koşmasını zorlaştırıyordu. Hastanenin kapısından dışarı çıkana kadar durmadı, duramadı. Bütün her şeyden ve herkesten uzaklaşmak istedi, kaçacak ve bir daha geri dönmeyecekti. Olanlar yüzünden kendisinden nefret etti, hatasının ne olduğunu hâlâ anlayamamıştı, fakat kendi hatası olduğunu adı gibi biliyordu. Hastane kapısına baktı. Artık kanlı ve gömülü anılarla doluydu orası, danışmada da kimse kalmamıştı, ölüm dolu ıssız bir yerdi orası. En azından Hakan'ın kalbine göre öyleydi.

Arabaya bindi ve tehlikede olduğunu unutarak uzunca bir süre şoför koltuğunda ağladı. Sevdiği bir dostun ölümünün ve bunun neden olduğu ezici ağırlıktaki elemin, akıttığı gözyaşlarına ve belli belirsiz hıçkırmasına etkisi vardı elbette, fakat bütün bunlara kendisinin sebep olduğunun ve hâlâ hayatta olmasının getirdiği büyük düş kırıklığının bu gözyaşlarına olan tesiri çok daha fazlaydı. Orada ne kadar süre ağladığını bilmiyordu, ancak havanın yavaş yavaş aydınlanmaya başladığını fark ettiği zaman çok uzun bir süre olduğuna karar verdi.

Sınav On Dokuz

126

5. Bölüm: Kara Hayalet

Kendi arabasından başka otomobilin olmadığı otoparkın ağaçlarla örtülü kısmında bir ışık görür gibi oldu, fakat dikkatli bakınca bunu hayal ettiğini zannetti zira orada bir şey yoktu. Terden sırlıslık olan gömleğini çıkarmak için üzerindeki cekete elini attığında, aklına kalbini iğnelere boğan bir düşünce geldi. Ceketinin cebini yokladığında zarfın hâlâ orada olduğunu anladı. Derin kederin ağırlığı altında ezilerek onu cebinden çekti. Yine aynı şekilde kırmızıydı. Hakan onu açmadan önce zarfın arkasını çevirdi. Gördüğü yazıyla birlikte yüreğine batan iğneler, onu tamamen paramparça etmiş, gözlerinde yıldızlar çaktırmış, kulaklarının üstüne baskı yaparak bir uğultu oluşturmaya başlamıştı.

... YILDIZ VE ÇDĞDEM...

Aniden boğazına yükselen kavurucu alevlerin etkisiyle hissiyatını yitirmişti, ama gözyaşları durulmuştu. Etine batan bütün sancılar artık yok olmuş, beyninde acı bir flaş gibi patlayan gerçekler yankılanıyordu. Zarfın içindeki kâğıdı otomatik hareketlerle çıkardı ve okudu:

... HEMEN GDT YOKSA ÖLECEKLER...

... Sınav On Altı: Acıyla baş etmek... bitti...

...Sınav On Yedi: Adrese git... serbest kaldı...

...Beylik Evleri Blok On Dokuz, On Dkinci Kat, Daire Yirmi Dört...

Yanlış okuduğunu varsayarak yazıya defalarca baktı. Yazı bu sefer tehdit ve bir adres içeriyordu. Hakan'ın midesi tekrar ortaya çıkmıştı. Bunun olmasına izin veremezdi, her ne olursa olsun durduracaktı. Hayattaki sığınabileceği iki yer olan annesinin ve sevgilisinin yanı sıra şimdi ona o kadar uzak görünüyordu ki; bir daha onları hiçbir zaman göremeyeceğinin düşüncesi gözünü tamamen kararttı. Ceketinin cebinden anahtarları çıkarmak isterken bu sefer eline başka bir şey geldi. Sert ve küçük bir karttı. Hakan onu eline aldı ve üstünde yazan isme baktı: Recep Akar...

Alabileceği tek yardım buydu belki de. Cep telefonunu hemen buldu, ama onun şarjı bitmişti. Belki de ufak bir mesaj için hâlâ enerji vardı içinde.

"Bir daha denesene!" dedi Yasemin gözyaşları içinde. Korktukları başlarına gelmişti işte.

"Denedim," dedi Recep telefonu kadına vererek. "Sen dene! Araba kullanamıyorum."

Az önce Zencefil'e girmişlerdi ve Hakan'dan on dakika önce bir mesaj gelmişti. Annesinin ve Çiğdem'in tehlikede olduğunu ve bir adrese gittiğini yazmıştı. Yasemin'in dediğine göre adres onlara on dakika uzaklıktaydı. Yasemin çocuğu tekrar aramayı denedi, biraz sonra "Telefonu kapanmış," dedi histerik bir ses tonuyla.

"Bizim telefon tekrar çalışıyor herhâlde," dedi Recep hevesle. "Sinan'ı ara hemen, sonra bana ver."

Kadın bir dakika sonra "Çalıyor, çabuk ol," diyerek ona telefonu uzattı.

"Sinan ben Recep, e-postayı aldın mı?"

"Aldım," dedi karşidan heyecanlı ve kızgın bir ses. "Neredesin be oğlum kaç saattir seni aramaya uğraşıyorum."

"Telefon edemiyorduk herhâlde," dedi Recep sağ şeride girerken. Çünkü Yasemin dönüş olduğunu işaret etmişti. "Onu buldunuz mu?"

127

Sınav On Dokuz

5. Bölüm: Kara Hayalet

"Bulamadık her yerde arıyoruz. Diğerini de bulamadık, Mehmet'in oğlu hastaneye gittiğini söyledi. Biz ordayız şu an. Burayı bir görmelisin, kan gölüne dönmüş durumda."

"Kaç kişi bu sefer?" diye sordu Recep çaresizce.

"Sanırım dört, ama hastanenin diğer katlarına henüz bakmayı bitirmedik," dedi Sinan hafif iğrenmiş gibi bir ses tonuyla. "Bir de çırlıçıplak bir adam bulduk."

"Dinle! Hakan bize bir adres verdi," dedi Recep Yasemin'e dönerek. Yasemin cep telefonundaki adresi okudu: "Beylik Evleri blok on dokuz, on ikinci kat, daire yirmi dört."

"Duydun mu? Beylik Evleri blok on dokuz, on ikinci kat, daire yirmi dört," dedi Recep.

"Mehmet'e söyle yanına alabildiği kadar adam alıp buraya gelsin. Hastaneyi sonra halledersiniz, biz önden yardıma gidiyoruz. Büyük ihtimalle bir rehine söz konusu olacak, dikkatli davranın, alarm kullanmayın."

"Peki!" dedi Sinan ve telefonu kapadı.

*

Hakan cep telefonunda kalan son şarjla annesini ve Çiğdem'i aramayı denemiş, lakin ikisi de cevap vermemişti. Son çare olarak zarfta yazan adrese yani Beylik Evleri sitelerine gidiyordu. Hastaneden ayrılalı henüz on beş dakika olmuştu ki; oraya yaklaştığını belli eden tabelayı gördü.

Hava daha da aydınlanmıştı, yani güneş doğmak üzereydi. Ancak bu bile birçoğu inşaat hâlinde olan upuzun apartmanların tekinsizlik içeren görüntüsünü ortadan kaldıramıyordu. Dışarıda estiği belli olan sert bir rüzgâr apartmanların kenarlarını süslemek için dikilmiş ufak ağaçları ve fidanları eğiyordu.

Etrafı tellerle çevrilmiş site çok büyük sayılmazdı. Toplasan en fazla yirmi beş apartman olacak gibi görünüyordu, belki de diğerlerine henüz başlanmamıştı. Zira kenarda büyük boş bir arazi daha vardı.

Hakan arabayla giriş için teller arasında özel olarak açılmış geniş bir alan bulunca direksiyonu sitenin içine çevirdi. Binalar arasındaki yollar Hakan'ın sebebini anlayamadığı bir şekilde çamur içinde kalmıştı. Çarpık çurpuk yol yüzünden otomobilin içinde zıplayıp duruyordu. Gözleri blokları tararken sitede apartman ve ağaçlardan başka, henüz beton hâlinde olan kocaman içi boş bir havuz, tamamlanmış bir çocuk oyun parkı, bayağı uzakta kalmış bir tenis kortu, potaları takılmış bir sokak basketbolu sahası ve iki sahayı da çevreleyen mini tribünlerin olduğunu görebiliyordu.

Blok on dokuzu bulduğu zaman, bu binanın da hâlâ yapılma aşamasında ve duvarlarının henüz boyanmamış olduğunu fark etti. On üç katlı binaların, her katında iki balkon ve daireleri çevrelemiş pencereler bulunuyordu. Daha tamamen inşaat hâlinde olanlarda bile

yangın merdivenleri vardı. Lakin çevrede ne bir işçi ne de başka bir insan görünüyordu, gayet ıssızdı. Gerçi bir ara bir otomobil görür gibi olmuştu, Hakan.

Arabayı binanın önüne park etti, hemen dış kapısı olmayan apartmanın içine daldı. Kehribar rengi duvarlarındaki kokudan da anlaşıldığı üzere, burası daha yeni tadilat görmüş ve badana edilmişti. Apartmanda elektrik de vardı ama asansörlerinin ışıkları yanmıyordu. Tavandan sarkıtılmış ampullerin olduğu -zemin kat hariç- her katta karşılıklı iki daire bulunuyordu. Bu evlerin kapıları ve zilleri takılmış üzerlerinde numaraları bile yazıyordu. Hakan bu apartmanın sitenin örnek daireleri için yapıldığını anladı. Buradan ev almak isteyen biri, bitince dairenin nasıl olacağını, bu örnek daireleri gezerek önceden görebiliyordu.

Çapraz şekilde yükselen merdivenlerden koşturarak çıktığı için terden sırlıklam olmuştu. Kalbindeki endişe ve dehşet yığını apartmanın içini sarmış derin boya kokusuyla birlikte topak topak olmuşçasına göğsünü yakıyordu. Biraz dinlenmek için durmak zorunda olduğunu, nefesinin kesilmesinden anlamıştı. Çiğdem’e veya annesine her ne olacaksa bu şekilde yardım edemeyeceğini adı gibi biliyordu.

Sınav On Dokuz

128

5. Bölüm: Kara Hayalet

Neden sonra yukarı çıkmaya devam etti ve yirmi dört numaranın kirli kahverengi kapısının aralık olduğunu fark etti. Kalp atışlarının, yorgunluk veya koşmakla alakası olmayan bir şekilde hızlandığını anladı. Alnından ecel terleri boşanıyordu resmen.

Kapıyı tamamen açarak içeri daldı. Küçük bir koridor, mutfak ve oturma odası görünüyordu, ancak içerdeki mobilyalar son derece eski, tozlu ve çamurlanmış gibiydi. Evde garip bir kahve kokusu vardı. Mutfağın görünen kısmı tamamen boştu, evin duvarlarına badana ve boya yapılmadığı için her yer çimento rengindeydi. Koridorun tabanına -evin genelinde de fark edildiği üzere- halıfleks veya parke konulmamıştı. Aynı duvarlarda olduğu gibi üzeri kurumuş çamur yığınyla kaplı boş beton yer, evin tabanını oluşturunuyordu. Tavandan aşağı sarkıtılmış, etrafa turuncumsu ışık saçarak evin iç karartıcı karanlığına birazcık çare olan ufak ampuller vardı. Hakan ister istemez burada birinin yaşıyor olduğunu anladı. Koridorun sonundaki duvarda, bir ok işareti dipteki üstü buzlu camlı kapalı kapıyı gösteriyordu. Evin diğer bütün odaları boş görünüyordu.

Hakan oraya doğru yavaş adımlarla, herhangi bir ses geliyor mu diyerekten dikkat kesilerek parmak uçlarına basa basa yürüdü. Her ne kadar ayağında ayakkabı varken bunu yapmak zor oluyorsa da, elinden geldiğince sessiz olmaya çalışmıştı.

Yüreğine dolan ani bir cesaretle, düşünmeden kapının metal koluna elini attı ve hızla içeri girdi. Gördüğü manzarayı algılayabilmesi için kısa bir süre geçmesi gerekti.

Duvarları boyasız boş odanın, odayı gün ışığıyla doldurarak aydınlatan tek penceresi kapı tarafına yakındı, ama üzerine cam takılmamış olduğu için öylece boş duruyor, içeriye rüzgârın girmesine izin veriyordu.

Çiğdem ve Yıldız odanın köşesinde, dizlerinin üstüne çökmüş, ağızları siyah koli bandıyla kapatılmış, elleri arkadan bağlanmış hâlde duruyorlar, aralarında da üzerine kapkara bir cüppe geçirmiş olan genç adam ellerindeki iki tabancayı onların kafasına doğrultmuş ayakta bekliyordu.

“Çok çabuk geldin!” dedi Çarli lakaplı Çetin, suratında ela renkli gözlerine işlemeyen bir gülümseme vardı.

Hakan şaşkınlıktan konuşamayacak duruma gelmişti, fakat boğazından bir ses, kendisine hâkim olamadan işaret parmağını ona doğrulturken çıkıverdi: “Sen?”

Çetin kendisine hiç yakışmayan kaba bir kahkaha attı.

Hakan gözlerini ondan alarak sevdiği iki insana baktı.

Çiğdem yarı umutsuzluğa düşmüş, yarı dehşete uğramış gibi görünen yaşlı gözlerini Hakan’ın üzerine dikmişti. Yüzü toz yüzünden kirliydi ve üstü başı pislik içindeydi.

Çamurlu yüzünde gözyaşlarının izi olan Yıldız ise Hakan’a son derece tedirgin bakışlarla bir şeyler söylemeye çalışıyor gibiydi. O da işe giderken giydiği elbiseleriyle duruyordu, fakat üstü çamurla kaplanmış olduğu için ne oldukları tam olarak seçilemiyordu.

Hakan onlara doğru hareket etmek isterken, Çetin silahları göstererek “Yaklaşma yoksa ölürler,” dedi.

“Sen?”

“Evet, evet her şey benim yüzümden oldu,” dedi Çetin başını sallayarak. Silahlar hâlâ dikkatlice Çiğdem ve Yıldız’ın üzerindeydi. “Daha zamanımız var.”

Hakan onun alnındaki kesiğe, ortadan ayırdığı saçlarına, üstünlük taslayan birine ait gibi duran ela gözlerindeki bakışlarına ve derin bir öfkeye sahip yüz hatlarına göz gezdirdi. Bu olamazdı? Bu çocuk onun arkadaşıydı, bunda bir yanlışlık vardı. Sanki onun bedenini bir şey ele geçirmişte öyle konuşuyordu.

Neden sonra sesine nihayet kavuştu Hakan “Yoksa”- nefesini içine çekip her şeyi anlamış biri gibi gözlerini kocaman açarak- “bütün o insanları sen- nasıl öldürürsün?” dedi, kendisine hâkim olmaya çalıştı.

“Onları ben öldürmedim,” dedi Çetin sırtırken. “Efendilerim yaptı. Aslına bakarsan,” diye ekledi ilgili bir sesle. “Onlar senin yüzünden öldüler.”

129

Sınav On Dokuz

5. Bölüm: Kara Hayalet

“Ne?”

“Tabii ya ne sanmıştın? Kurtardığın insanlar gerçekten ölmek zorundaydılar. Onları kurtarmaman gerekiyordu. Onların kaderini değiştirdiğin zaman efendilerim hakları olan üç canı aldı. Böylece onların değişen kaderleri, dünya’daki diğer insanları etkilemeyecekti. Gayet ideal bir takas, senin günahlarına karşı.”

“Bu yüzden mi öldüler?” diye sordu Hakan şok olurcasına. “Ben- hayır yalan söylüyorsun.” Çetin bir kahkaha daha attı.

“Sana yalan söylemek için bir sebebim kalmadı, ben sadece efendimin isteğine göre cesetleri şekillendirip onların güçlenmesi için ayin yapıyordum. Çok fazla yol kat ettim, çok şey öğrendim. Ölü bedenleri mide asitleriyle yıkayarak onlara kurban ettim. Efendilerimin beslenmeleri gerekiyordu, ama şimdiye kadar bunu yapamayacak kadar güçsüzlerdi. Şu an efendim, yani Yüce Anzu fanilerin kaderlerine sahip olacak kadar güçlendi. Bunu sana borçluyuz.”

“An- ne?”

“Anzu, binlerce yıllık bir canlı ve bizim boyutumuz ötesi olan canlıların lideridir.

Aşiretimizin lideri. Kaderlerimizin mimarı olacak.”

“Sen kafayı yemişsin,” dedi Hakan birden içine dolan pervasızlıkla.

“O gördüğün yaratıkların ne olduğunu sanıyordun?” diye bağırdı Çetin, ilk kez yüz ifadesindeki öfkeyi dışarı vuruyordu. “Dnsanların kaderlerini çalabilmek için seni kullanıyorduk. Ben onun ve onun gibilerin yardımcısıyım. Başka biri daha var,” diye ekledi şüpheli bir tonla. Etrafına göz gezdirdi, sanki onun bir yerden çıkmasını bekliyordu. “Sürekli işimi bozmaya çalışıyor. Yine de efendilerim onu bıraktılar, sadece bana güveniyorlar. Sana gelen zarflar var ya, onların hepsini ben verdim sana, ben olmasam o ölümleri bile zor fark edecektin. Sana ulaşmak için bir sürü şey denedim şimdiye kadar. Aslında sizin okulda okumuyorum bile. Sadece derslere giriyordum. Hoşlandığın kızın arkadaşıyla çıkmaya başladım sırf senin hayatına girebilmek için, hatta o kıızı sana ayarlayıp daha etken olmak istiyordum, fakat sen başkasına âşık oldun. Zarfları sana verebilmemin daha başka ve zor yollarını denedim.”

“Zarfları sen mi verdin?”

“Tabii ya ne sandın?” dedi Çetin, yüzüne manyakça bir gülümseme yerleşti. “O zarfı posta kutusuna koyup ona senin görü gücünü ortaya çıkarman için bir lanet koyan bendim. Anneni kurtardığın gün sen hastanedeyken ceketini üzerinden çıkarır çıkarmaz, zarfı değiştirdim, sonra evinize girdim çıktım, cebinden aşırıp anahtarlarını kopyalamıştım. Hırsızlık yeteneklerimin buna yardımı oldu. Geri zekalı babamın yirmi beş sene önce öğrettikleri işe yaradı. Son olarak bu sabah annenle sevgilini kaçırdıktan sonra sizin eve girip televizyonu açtım. Zarfı kumandanın yanına koydum.”

“Başından beri sendin yani?” dedi Hakan tekrar ortaya çıkan sinirine hâkim olmakta daha da çok zorlandığını anlayarak. “Ne amaçlıyordun?”

“Seni, bu dünyadaki bağlantımız olup olamayacağına göre sınıyorduk. Neden sen olduğuna gelirsek çünkü iki sene önce bu bağlantıyı kesmiştin, bu efendilerimi çok sinirlendirdi. Zira sen ve senin gibi ucubeleri kullanarak bu dünyayla iletişim kurabiliyorlardı. Sen olmasan güçlerini yitirebilirlerdi. Önce üvey anneni kurtardığın için o üç serseri öldü. Seni sınadıktan sonra yatağına yatırdım, korkudan bayılmıştın,” dedi Çetin. Yıldız’a doğru ilgiyle bakarak “Üvey annen başına ne geldiğini hiç bilmiyor,” diye ekledi. “Ona büyü yaptım, ölecekti aslında sonra sen yardım ettin, büyü bozuldu, her şey böyle başladı. Sonra yanan evden kızı kurtardın, aslında orada bilmeden” -Çiğdem’i işaret etti- “bu küçük o...yu da kurtarmış oldun. Sen olmasan eve girip ölecekti. Bu sefer altı kişi öldü. Sonra aptalca bir hata yapıp Metin’i kurtardın onun için öldüler, yardım için benden habersiz gittiğin Sultan’ın

Sınav On Dokuz

130

5. Bölüm: Kara Hayalet

evindekiler. Son olarak Mahir için yine hastanedeki üç kişi öldü. Fakat efendilerim sabırsızlanıp fazladan birkaç kişiyi daha öldürdüler.”

“Hepsini Hâkim Bey isimli adamın üstüne yıkmayı başardık. Onu da önceden senin gibi kullanıyorduk, benden önceki yardımcı yani eğitimci kullanıyordu aslında, fakat o sandığımızdan daha zeki çıktı, bizden uzaklaştı. Aynı senin gibi geleceği görme gücüne sahip ucubelerden biriydi. Bizi hiçe saydı ve cezasını buldu. Bu dünyadaki bağlantımız olmayı kabul etmedi. Seninle konuşup bütün bunları anlatabilirdi fakat yapmadı, yapamazdı zaten. Sana söylemeyi aklından geçirse bile ölecekti. Aynı Sultan denen falcı kadın gibi. Fakat Hâkim beklediğimden çok daha dişli çıktı. Bizi engellemek istedi. Biz de bütün suçları onun üstüne yıktık. Tabii polisler son olaylardan sonra uyanacaklar, ama buraya geldiklerinde her şey çoktan bitmiş olacak.”

“Dyi de neden- neden onlara yardım ediyorsun?” diye patladı Hakan. “Sen kimsin?”

“Ben bir faniydim. Efendilerim bunun gayet tabii farkındaydılar. Bundan tam yirmi iki yıl önce beni ölümünden kurtardılar ve bana sonsuza kadar genç kalabileceğim bir yaşam sundular. Hırsızlık yapan ve annemi sürekli döven bir babam vardı. Bir gün annemin karnını kıskançlık yüzünden bıçakla deşti. Ben de onu kendi ellerimle öldürdüm. Adı Çetin’di. Sonra hapse düştüm, ama başıma gelen en kötü şey bu değildi. Kanseri olmuştum. Kaderim bir anda körelmiş, hastalıktan hapislerde çürüyecektim. Dşte bu anda Anzu beni buldu ve onlara yardım edersem bana yeni bir yazgı sunacağını söyledi ve yaptılar. Doğuştan gelen empati yeteneğim onların ilgisini çekmişti. Ben birden hapisten çıktım, babamı başkasının öldürdüğü ortaya çıktı. Hastalığım yok oldu.”

“Beni yine bir yardımcılarının yanına yolladılar. O bana birçok şeyi öğretti. Nasıl hayatta kalacağımı, nasıl büyü yapacağımı ve ayınleri gerçekleştirme yöntemlerini. Bir süreliğine onu dostum sandım. Ancak onda, bende olan yeteneklerin zerresi bile yoktu. Beni kıskanıyordu. Efendilerim onu sadece bir eğitimci olarak tutuyordu. Yani artık onun hizmetlerine pek fazla önem vermiyorlardı. Onun yerine ben geçtim. Fakat hâlâ işlerime burnunu sokmaya uğraşıyor. Hâkim’i suçlamaya çalışırken onu savunması için bile birini ayarladı karakoldan. Çok dişli biridir.”

“Nihayet ondan kurtulduktan sonra bir hastanede hasta bakıcı olarak çalışmaya başladım. Bunu onlar istemişti benden. Sonra bir gün tekrar benimle temasa geçtiler. Bana neler yapacağımı anlattılar ve onlara uydum. Bir kadınla ilgilenmem gerekiyordu yani senin öz annenle. Kadın sana hamile kaldığını anladığı zaman aynı senin gibi yeteneğinden kopmuştu. Onu cezalandırıp yeteneğine dönmesini sağladım ve efendim çok fazla güçlendi. Ancak kadın sonunda yapmaması gereken bir şey yaptı ve kendini öldürdü. Son sınav onun için çok ağır kaçmıştı. Kendisini öldürerek bizi durduracağını da sanıyordu. Bizi yavaşlattığı kesin tabii. Aptallığım yüzünden öldürüldüm. Tabii diğer eski yardımcı bu fırsatı kolluyordu hep. Bunun yüzünden efendilerim bana işkenceler yaptılar,” diye ekledi, yüzünde son söylediği şeyin acı dolu bir hatıra olduğunu belli eden ekşi bir ifade vardı. “Ama sonra tekrar kaderim değişti.” “Sınav on sekiz, yaşam ve ölüm, annen için çok ağır kaçtı. Ona senin yaşamın ile kendi yaşamı arasında bir seçim yapmasını söyledim. Aslında senin ölmen gerekiyordu, ama annen seni kurtarmak ve bizi temelli durdurmak için kendisini camdan attı. Bilmiyordum- Çetin sustu ve başını önüne eğdi sanki konuşacaklarını bir sıraya koyar gibi bir ifade takınmıştı. Tekrar başladığında sesi daha çok hayal kırıklığı içeriyordu. “Baban biliyordu. Sen onu uyardığın zaman, baban senin de annen gibi ölümleri görmeni istemiyordu, uyarına bilerek uymadı. Annenin o insanları öldürdüğünü düşünerek ve ondan nefret ederek öldü,” diye devam ettiğinde yüzündeki o çarpık gülümseme, bu defa gözlerine de kazınmıştı. “Önce annen sonra baban senin için öldüler. Böyle bir şeyin var olabileceğini bilmiyordum. Fakat aynı hatayı tekrar yapmayacağım.”

131

Sınav On Dokuz

5. Bölüm: Kara Hayalet

“Ne demek istiyorsun?” diye sordu Hakan kaşlarını çatarak. Bütün bunları bilmeden önce kendisini daha iyi hissettiği söylenebilirdi. Demek babası bu yüzden, Hakan onu uyardığı hâlde ölüme gitmişti. Annesi de kendisi gibi görü yeteneği yüzünden insanların ölümüne sebep olmuştu. Ayrıca babasının annesinden hiç bahsetmeme nedeni de buydu. Annesinin katil olduğunu sanıyordu. Kalbi göğsünden akıyor gibiydi Hakan’ın, fakat çocuğun son söylediği şey dikkatini çekmişti. “Ne demek tekrar yapmayacağım?”

“Dkinci derece bir denklem kadar basit aslında, sana başka bir seçenek sunacağım. Saat altıyı otuz iki geçince yani üç dakika sonra, senin tam olarak doğum saatin bu oluyor, bu iki sevdiğin insandan birisini öldüreceğim,” diyerek başıyla Yıldız ve Çiğdem’i gösterdi.

“Hangisinin öleceğine sen karar vereceksin.”

“NE?” diye bağırdı Hakan, onun üzerine gitmeye hazırlanırken Çetin silahların ikisinin birden mandalını çekerek Hakan’ı durdurdu. Çiğdem’in gözleri kocaman açılmış, gözlerinden yaşlar geliyordu. Yıldız ise gözlerini kapamış düşünüyor gibiydi. Sanki ölümü çoktan kabullenmiş birinin huzuru arayan görüntüsünü sergiliyordu.

“Herhangi bir şey yaparsan ikisinin de kafasını uçururum,” dedi Çetin, silahları onların üzerinden çekmeden arkasındaki duvara doğru geriledi. “Dçlerinden birinin ölmesi gerekiyor, bunu sen seçeceksin. Eğer zamanında seçim yapmazsan ikisini birden öldüreceğim. Seçimini yap.”

“Öyle bir şey olmayacak,” diye bağırdı Hakan. Derin derin nefesler alarak kendisini sakinleştirmeye çalıştı. Elinde silahlarla bekleyen bir manyağa bağırıp çağırarak sonuç alamayacağını içten içe biliyordu. Onu mantıklı olmaya davet edencesine “Çetin lütfen silahlarını bırak,” dedi. Sesini sakin ve güvenilir tutmaya çalışsa da, pek başarılı olmamıştı. Çetin çirkin bir kahkaha daha attı. “Zamanın işliyor, iki buçuk dakikan kaldı,” diye ekledi bileğindeki saate bakarak.

“Bunu neden yapıyorsun?” diye sordu Hakan çaresizce. Öyle bir seçim yapmayı aklından bile geçirmiyor, belki zaman kazanırım diye onu konuşturmak istiyordu. “Neden şimdi, daha önce değil de şimdi başladı?”

“On dokuz yaşına girmek üzere olduğun için. Bu bizde erkekliğin tamamlanmasıdır. Zaten yeterince açıkladım, efendilerimin bu dünyadaki bağlantısı olmak gibi yüce bir göreve erişeceksin,” dedi Çetin gülümseyerek. “Söylediğim gibi iki dakikan kaldı. Seçimini çabuk yap, yoksa ikisi birden ölecek.”

“Şimdi seçeneklerini değerlendirelim,” dedi Çetin sanki ders veren bir öğretmenmiş gibi konuşuyordu. “Eğer Çiğdem’i öldürürsen”- kıza baktı- “tek gerçek aşkını öldürmüş olacaksın. Lakin annen yaşıyor olacak, kendine gelmen çok uzun sürecek, kendinden nefret edeceksin. Annen her zaman yanında olacak, her zaman olduğu gibi. Seni bu suçluluk duygusundan hayatının bir döneminde kurtaracaktır, zira anneler başka ne içindir.”

Dki kere öksürdükten sonra konuşmaya devam etti. Bu sefer yüzüne hiç yakışmayan tehlikeli bir ifadeyle bakıyordu.

“Ancak,” diye devam etti kelimeyi uzatarak. “Eğer diğer tetiği çekersem, bu sefer seni her şeyden çok seven kadın ölmüş olacak. Hiçbir zaman senden vazgeçmeyen çocukluğundan beri anne sevgisiyle büyüten annen ölecek. Öz anne olmasa bile anneliği sende bulmuş biri. Eğer bunu istersen kendini hiçbir zaman toparlayamayacaksın, belki intihar etmeye çalışacaksın. Çiğdem sana yardım edemeyecek ve sen hayattan kopacaksın. Tabii bunların hepsi tahminler, ne olacağını bilemem, kendi yapmadığım seçimin ne getireceğini sadece tahmin edebilirim.”

Hakan sevdiği insanların yüzlerine baktı. Bütün iç organlarının eridiğini kemiklerinin hissizleştiğini fark etti. Göğsündeki yanardağ tekrar harekete geçmiş, onun alevleri beynini kamçılıyordu. Öfkesi bedenden taşmak istercesine ruhunda yollar katediyor, onu çıkmazlarla dolu bir serüvene doğru sürüklüyordu. Bu seçim söz konusu bile olamazdı, bundan Sınav On Dokuz

132

5. Bölüm: Kara Hayalet

kurtulmanın başka bir yolu olmalıydı. Böyle bir şey yapamayacağını adı gibi biliyordu.

Kafasında sadece tek bir mutlak gerçek yankılanıyordu. “Annen gibi cesur ol!”

Donuk bir tonla “Eğer onlar ölürse ben de kendimi öldürürüm,” dedi. Gözleri ağlamaktan kızarmış olan Çiğdem kapalı ağzından ince ve acı dolu bir ses çıkardı. Yıldız ise ilk kez endişeyle ona bakıyordu.

“Bunu yapamazsın,” dedi Çetin, başını sağa sola salladı. Sanki açıkça görünen bir şeyi belli ediyormuş gibiydi. “Sende o cesaret yok. Sadece blöf yapıyorsun.”

“Gerçekten mi?” dedi Hakan öfkeyle camsız pencereye yaklaşarak. “O silahı bırak yoksa kendimi aşağı atarım.”

Çiğdem yerinde duramıyor, eğer ağzı bantlı olmasa çılgınlık atıyor olurdu, ama tek yapabildiği inildeme gibi sesler çıkarmaktı. Yıldız da benzer durumdaydı.

“Boşuna blöf yapma,” dedi Çetin inanmazlık dolu bir sesle. “Kendini sevdiğin kızın önünde küçük düşürüyorsun. Sen ne biçim evlatsın. Annen burada dururken hâlâ kıcı kırık bir kızın hayatını düşünüyorsun. Annen hayatın boyunca yanındaydı. Onun yaşamasını seçmelisin. Sana inanmıyorum kendini öldürebilecek biri değilsin.”

“Ben katil değilim,” dedi Hakan. “Üstelik burada önemli olan senin inancın değil, benim yapabileceklerim. O silahı yere bırak yoksa-“Hadi atla!” dedi Çetin. “Hadi atla da görelim. Hadi sana yardım edeyim. Son otuz saniyen kaldı.”

Silahlardan ikisini birden Çiğdem’in başına doğrulttu. Hakan tetiği çekeceğini anlamıştı, fakat içindeki cesaretle pencereye elini attığında onun silahlarını indirmiş kendisine doğru hamle etmeye hazırlandığını fark etti. Ancak gözleri kapıya doğru döndüğünde kaşları yukarı kalktı. Sesler sert ve kesindi.

Çetin’in ateşlenmemiş tabancaları nasırlı ellerinden düştü ve sonra göğsünde açılmış kurşunların yaptığı yaralara parmaklarını sürüp, yüzünde bir dehşetle eline gelen kana baktı. Kapının oradan iki el tabanca sesi gelmişti. Her şey sanki yavaş çekimde olan bir film gibi

gelişiyordu. Çetin önce “Sen yaşıyorsan, biz hep buradayız,” dedi hırıltılı bir sesle Hakan’a bakarak. Sonra gözleri odak noktasını kaybetmiş hâlde iki dizinin üstüne çöküp, şok içinde kalmış olan Yıldız’la Çiğdem’in önüne yüz üstü düştü. Hakan Çiğdem’le annesinin yaralanmadıklarını ve kapıda kimlerin olduğunu görünce biraz rahatlardı. Recep silahını Çetin’e doğrultarak içeri girdi ve onun arkasından Yasemin de geldi. Recep silahını bırakmadan Çetin’in yanına eğildi ve silah tutmayan elini onun boynuna koyarak ölüp ölmediğini kontrol etti.

Arkasını döndü ve Yasemin’e doğru gözleriyle bir işaret yaptı. Gözlerinden dehşet okunan Yasemin hemen içeri koştu ve Recep Yıldız’ın iplerini çözerken kendisi de Çiğdem’i kurtardı.

Hakan ise yerinde donup kalmıştı. Her şey bitmiş miydi? Bu kadar kolay olabilir miydi? Dki dakika kadar sonra hem Yıldız hem de Çiğdem kurtulmuşlar, ikisi de odanın dışına çıkarılmışlardı. Hakan her ikisini de kucaklayıp, onları uzun sürede sakinleştirdikten sonra destek güçlerini ve ambulansı bekledikleri için bu sırada Çetin’i kontrol eden Recep’in yanına gitti. Çetin bacakları az önceki gibi iki yana açılmış, hareketsiz biçimde yüz üstü yatıyordu. Recep onun silahlarını torbalarla sarmış, delil olarak değerlendirmek için cebine koymuştu. “Öldü mü?” diye sordu yavaşça.

“Evet,” dedi Recep ona dönmeden, ama sesinde bir kuşku vardı.

Çetin kesinlikle ölmüştü, lakin Hakan bir şey tarafından etrafının sarıldığını fark etti. Daha önce evde bilgisayarın başındayken hissettiğine benzer bir duyguydu. Neler oluyordu yine?

133

Sınav On Dokuz

5. Bölüm: Kara Hayalet

Odanın içinde deli gibi etrafına bakındı, ama herhangi bir şey görünmüyordu. Sanki canlı bir varlık iğrenç kokusunu salıyor, ona orada yalnız olmadıklarını söylemeye çalışıyordu. Bu his derisini geçerek kemiklerini haşlayacak kadar sıcak kaynar suyun üzerine damlaması gibiydi. Ona derin acılar veriyordu. Parmak uçları, bacakları, kolları ve eklem yerleri hareket kabiliyetlerini yitirmişlerdi, zira o varlık bedenini Hakan’ın içine hapsetmişti.

Onun hissettiklerinin benzerini Recep de fark etmiş, ruhunun derinliklerini görünmez yapan kara bir nefesin bedenlerini sardığını anlamıştı. Çocukken düştüğü o ıslak kuyunun dibinde de aynı şeyleri hissetmişti, o karabasan artık her neyse buradaydı, onunla alay edercesine kahkahalar atıyordu. Recep ise herhangi bir ses çıkaramıyor, boğazını terk edemeden düğümlenmiş olan dehşetin soluğu, gırtlığını parçalayarak dışarı çıkmak istiyordu, lakin ısırap dolu çılgınlıkları kendi beyninde yankılanıyordu. Çetin’in ölü bedeninin kıpırdandığını sandı. Fakat bunu düşünecek vakti yoktu. Arkasını zar zor dönebildiğinde Hakan da dehşete uğramış gözlerle kendisine doğru bakıyordu.

Hakan, Recep’in çömeldiği yerde aniden ortaya çıkmış karanlık varlığı görebiliyordu. Yine aynıydı. Sapsarı gözlerinin göz kapakları yoktu, dişleri ortada ona bakıp sırtıyordu. Çetin’in bedenini kullanıyordu. Ölü vücudun içinde sıkışmış olan varlık yavaşça ayağa kalktı, ancak Recep etraflarını sarmış kara uğultu yüzünden hiçbir şey fark etmemişti.

Hakan’a bakarak o bedene ait olmayan boğuk bir sesle “Sen yaşıyorsan, biz hep buradayız,” dedi yaratık ve arkasını dönmüş şaşkınlıkla ve dehşetle Hakan’a bakan Recep’i boynunun arkasından tutarak pençeli elleriyle havaya kaldırdı. Sanki vücudundaki karanlığı, üzerinden çıkan bir duman gibi etrafa yayıyordu. Ayakları yerden beş santimetre kadar havalanan Recep, ayakları ve kollarıyla çırpınarak kurtulmaya çalıştı, ama başaramadı. Recep’in feryadı etraf kan gölüne dönmeden önce sessizliği keskin bir bıçak gibi yardı.

Boynu parçalanan Recep’i duvarın köşesine bir kukla bebek gibi fırlattı yaratık. Hakan’ın kulaklarında yankılanan başka çılgık sesleri annesine, Çiğdem’e ve halasına aitti. Hakan onlara nasıl yardım edeceğini çözmemişti. Artık kurtuluş yoktu. Onların ölmesine izin

veremezdi. Dçinde kopan fırtınanın ardından sesine kavuşarak hiddetle bağırdı: “Eğer ben yoksam siz de yoksunuz!”

Ayaklarına aniden inen kuvvetle camsız pencereye doğru koştu ve kendisini boşluğa bıraktı. Kafasındaki çığlıklar Hakan aşağı düşerken bir resim seline dönüştü. Daha sonra babasıyla yaptığı son konuşmayı duyar gibi oldu. Annesiyle odasında konuştuğu zamanlar, Çiğdem ile ilk öpüştüğü gün aklına geldi ve ardından rüyasında gördüğü trafik kazası gözlerinin önündeydi. Gökyüzü sanki onunla alay ediyordu. Baharın bitişini kutlarcasına bulutsuzdu. Ölüm Hakan’a bu kadar yakinken diğerlerinin hayatta olmasını diledi. Betona çarptığı an derin bir acının etrafını sardığını anladı.

*

Şiddetli sancılarla sarsılarak gözlerini açtı. Bacakları, kolları ve göğsü bıçaklarla deşilmişçesine derin acılara gömülmüş, onu boğuyordu. Her yer çok karanlıktı, ölmek demek bu olsa gerek. Ama nefes alabiliyordu, ağzında bir şey vardı, onu çekip çıkarmak istedi, lakin başaramadı. Kollarını zar zor oynatabildiğinde birilerinin bağırışlarını duydu. Birisi onun hareket kabiliyetini yitiren elini kaldırıp öptü.

“Allah’ıma şükürler olsun, sonunda uyandı!” dedi tanıdık biri burnu tıkalı gibi bir sesle.

Hakan bir şeyler söylemek istedi, ama boğazından herhangi bir ses çıkarabilecek durumda olduğu söylenemezdi. Başı çatlayacak kadar ağrıyor, kulaklarına gelen sesler sanki kocaman boş bir salondaymış gibi beyninde yankılanıyordu.

“Canım benim,” dedi hıçkıran bir ses.

Hakan “Anne,” demek istedi, ancak başaramadı. Etrafındaki karanlık yavaş yavaş yok olurken gözlerinin önünde buğulu bir gözlükten bakarmış gibi üç şekil gördü. Dçlerinden biri

Hakan’ın kulaklarında yankılanan sesiyle “Doktor Beyi çağıralım hemen,” dedi. “Oğlum

Sınav On Dokuz

134

5. Bölüm: Kara Hayalet

uyandı, oğlum.” Sesinde çok büyük bir sevinç vardı. Birisinin yanaklarını ıslattığını hissetti ve sonra tekrar karanlığın içine düştü.

135

Sınav On Dokuz

5. Bölüm: Kara Hayalet

Sonuç:

Dki buçuk ay sonra;

“Hâlâ anlayamadığım birçok şey var,” dedi Hakan psikiyatrin koltuğuna uzanmış hâlde otururken. “Yani olan her şeyi kendi kafamdan mı uydurdum, bu nasıl olabilir?”

Psikiyatr Gül Kınalı ona defalarca anlatmıştı, ama sabırla tekrar açıklamaya başladı.

“Hakan sen on yedi yaşında sağlıklı bir gençsin. Bütün her şey babanın ölümünden duyduğun suçluluk duygusundan kaynaklanıyor. Senin görü güçlerin var buna ben de inanıyorum. Babanın ölümünü gördün ve ona yardım etmeye giderken otomobil kazası geçirdin, her şey bu kadar basit.”

“Buraya kadarını anlayabiliyorum, ama neden kazayı sadece bir rüyaymış gibi hatırlıyordum?” diye sordu Hakan sabırsızca.

“Çok basit. Bilinçaltına yerleşmiş olan suçluluk duygusundan kaynaklanıyor. Yaşadığını düşündüğün bütün o cinayetler, ölümler ve diğer her şey komada kaldığın bir ay boyunca kendi kafandan uydurduğun alternatif bir yaşamdı. Sen de araştırıp gördün değil mi? Annen intihar ederek ölmüş, ama nedeni söylediğin gibi işlenen cinayetler değilmiş; Çiğdem diye biri on yaşından beri hayatına hiç girmede. Çetin diye biri hiç olmadı. Bütün bunları sen kendi zihninde oluşturdun ve babanın ölümünün sana yaşattığı suçluluk duygusundan kaçmak için yarattın bu alternatif evreni.”

“O yaşımanın sonunda intihar etmen, seni gerçek dünyaya geri getiren şey oldu. Yani babanı kurtaramamandan kaynaklanan bu duyguyu, bu şekilde Anzu ve onun efsanesiyle karıştırarak engellemeye çalıştın. Eğer ölümleri durdurursan başka ölümler de olacaktı. Kendini bir şekilde avutma, kendini haklı gösterebilme çabasına düşmüştün. Tabii ki bunu bilinçaltın yaptı. Bu, hastalarımız arasında sıkça görünen bir şeydir, ama bu yarattığın gerçekliğe kendin de inandın, bu biraz sıra dışıydı işte. Bunu yaparken kendine çocukluğundan bir dost, belki de o zamanlar âşık olduğunu düşündüğün insanı hayal dünyana soktun. Onun yardımına, tutunacak bir şeye ihtiyaç duydun. Aynı o dedektife ihtiyaç duyma gibi... Her ne kadar kendisi gerçek biri olsa da, Amerika’da yaşıyor.”

“Aslında komadayken bütün bunları hayal edebilmen bizim açımızdan büyük bir şok oldu. Komanın ikinci haftasının başında beyin dalgalarında yoğun aktiviteler baş göstermiş, senin uyanacağını doktorun tahmin edebiliyormuş. On dokuzuncu günün sonunda beyin dalgası patternlerin hiç olmadığı kadar değişmiş, bu yüzden doktorun anneni ve halanı aramış.”

“Peki, bütün o arkadaşlarım ve diğer her şey de bundan dolayı oldu öyle mi? Yani hiçbir şey gerçek değildi. O mektuplar, annemin kaza geçirmesi ve diğer her şeyi kendi kafamda yarattım,” dedi Hakan doktorun söylediklerinin izinden giderek.

“Biraz öyle, şu an on yedi yaşında olduğuna göre, kesinlikle öyle oldu,” dedi Gül gülümseyerek. “Gerçekten söylediklerimi iyi takip ettin. Fiziksel iyileşme sürecini çabuk bitirdin. Öyle bir kazadan bu kadar kolay kurtulduğun için şanslı olduğunu söylemeye gerek yok değil mi? Komaya girip de yıllarca çıkamayan insanlar var. Bunu kendi zihnine borçlusun.”

“Peki, şu aralar hayat nasıl gidiyor? Hastanede iki ay boyunca yatmıştın, psikolojik ve fiziksel iyileşme için. Çıktıktan sonra neler yaptın- son on beş gündür?”

“Annem her zamanki gibi benim için kaygı duyuyor. Tabii beni otomobillerin yanına yaklaştırmıyor. Bizim arabayı çalıp kaza yaptığımdan beri bana güvenmiyor. Aslında lastik patladığı için oldu kaza.”

“Bir de çok hızlı gittiğin için. Babanın ölümü seni olduğu kadar olmasa da, onu da çok hırpaladı. Bir de üstelik sen kaza geçirdiğin zaman kendisini kaybetmiş gibiydi. Ne kadar

136

5. Bölüm: Kara Hayalet

üzüldüğünü en çok ben biliyorum. Tabii hastalarımın gizliliğine saygı duyduğumdan bunları sana hiç anlatmadım varsay.”

Kadın esmer tenli yüzünde bir gülümsemeyle duraksadı ve siyah gözlerini odadaki dolaba yöneltti.

“Peki ÖSS ne oldu?” diye sordu Gül birden. “Kazadan önce girmiştin sanırım, kazanmış mısın?”

“Evet,” dedi Hakan gülümseyerek.

“Dediğini yaptın mı peki?”

“Evet,” diye karşılık verdi Hakan, ağzı kulaklarına vardı. “Bu sefer sevdiğim şeyi seçtim. Yani aslında ilk seferde diyelim. Çünkü diğeri hiç olmadı. Türk Dili ve Edebiyatı’na girdim.”

“Tebrikler,” dedi Gül sevecenlikle. “Bir nevi ikinci şansında sevdiğin bölümü seçmiş oldun, tabii önceki sadece zihnindeydi. Yani bilinçaltının olayları farklı yönlerle araştırmasıydı diyelim en iyisi.”

“Bununla ilgili bir şey soracağım,” dedi Hakan, aklını bayağı zamandır kurcalıyordu çünkü.

“Ben o Dışletme Bölümü’nün derslerine hiç girmediysem, nasıl oluyor da derslerin içeriğine kadar her şeyi biliyorum.”

“Aslında bunu ben de tam olarak açıklayamıyorum,” dedi Gül ona hak verircesine. “Ancak senin özel yeteneklerin konusunda, bilimde pek bir açıklama yok. Bu yüzden biraz bilim dışı yöntemle açıklamak gerekiyor. Seninle tanıştıktan sonra bu konuda da birçok araştırmalar yapmak zorunda kaldım. Yanlış anlamamı istemem, ama incelediğim en garip ve heyecan

verici vakasın. Yani bana bugün ne yaptığımı söyleyebilen bir hastam hiç olmamıştı senin gibi. Geleceği bilen. Belki de bu yeteneklerin sayesinde bazı şeyleri dış hayattan kendi içine katmış olabilirsin. Yani daha önce hiç tanımadığın Ahmet, Canan gibi insanların var olduğunu bilmen gibi. Ama seni temin ederim, senin anlattığın şekilde cinayetler ve ölümler hiç olmadı.”

“Teşekkürler,” dedi Hakan, açıklamadan tatmin olduğunu anlayarak.

* Yaklaşık iki yıl sonra;

Çiğdem aklına geldikçe kalbi soğuk boşluklarla doluyordu. Şu an neredeydi acaba, şimdi nasıl biri olmuştu. Gerçekte ona âşık olmadığını biliyordu, ama belki de kafasında yarattığı mükemmel sevgiliydi. Şimdi onun burada olmasını öyle çok isterdi ki.

Hakan’ın on dokuz yaşına girmesine on dokuz gün kalmıştı. Gerçekte yaşamadığı şeyleri yani komadayken başına gelenleri düşünürken Fen-Edebiyatın önünde oturuyor, sınıf arkadaşlarının gelmesini bekliyordu. Görü yeteneğine aldırmadan yaşamaya başlamıştı yine. Hayal ettiği arkadaşları ve gerçek hayata girdiğindeki arkadaşları farklıydı. Yine de Ahmet, Selim, Canan, Yeliz, Funda ve Sezen’i okulda görüyordu. Cem sayesinde hepsiyle tekrar tanışmış gibi olmuştu. Yeliz, Çetin’in de Hakan’a bir kere söylediği gibi, Hakan’dan hoşlanıyordu. Hayalinde onu fark etmeyen Hakan, şu an bunu bildiği hâlde ona yakınlaşmamıştı çünkü bir daha hiçbir kızı Çiğdem kadar sevemeyeceğini düşünüyordu. Cem yine eskisi gibi Yeliz’den hoşlanıyor, bir şeyler yapma çabasına düşüyordu. Hakan Yeliz’in arkadaşı Derya ile çıkma hatasına da düşmemişti. Sanki bütün her şey ona ikinci bir şans verilmiş gibi tasarlanmıştı.

Yaşadıklarının gerçek olmadığını öğrenmek, komadan çıktığı ilk dört hafta aklını oynatmasını sağlayacaktı neredeyse. Herkesin onu kandırmak için numara yaptığını, onu tekrar kullanmak isteyen Anzu’nun bir oyun yaptığını sanmış, paranoyak davranışlarda bulunmuş, bir kere de intihar etmeye kalkmıştı. Doktorlar ona, söylediği şeylerin hiçbirinin

137

5. Bölüm: Kara Hayalet

olmadığını, cinayetle öldürüldüğünü söylediği insanların yaşadıklarını, onları tek tek göstererek kanıtlamışlardı. Sonra Hakan her şeyi kabul etmişti, zira bütün bunları tamamen anlaması için Yıldız, bulabildiği bütün kanıtları onun önüne sermişti.

Hakan etrafında bu kadar kanıt olmasa hayalinde gördüğü o yaşamı gerçek sanırdı. Çünkü son iki yılda olan birçok şey komadayken de olmuştu. Hatta hayalinde izlediği filmlerin, çıkan sanatçıların albümlerinin, okuduğu kitapların hepsinin gerçek hayatta da çıktığını görmüştü. Görü yeteneğinin bu kadar güçlü olduğunu hiç bilmiyordu.

Psikiyatr Gül’ün metafizik, parapsikoloji gibi konularda yaptığı araştırmalar sonucunda, Hakan’ın algısının en yüksek olduğu zamanın ölüme en yakın olduğu zamanlar olabileceğini öğrenmiş, ona bunları uygun bir dille açıklamıştı. Koma hâli zaten bu fikre uygundu.

Arkasından gelen bir kız sesi, onu düşüncelerinden çıkardı. “Affedersiniz, öğrenci işlerini arıyordum da nerede biliyor musunuz?”

Hakan sesin sahibini gördüğünde, ağzı bir karış açık kaldı. Kıvrır kıvrır saçları kenarlardan aşağı uzanmış olan kız, yemyeşil gözlerinde büyük bir merakla ona bakıyordu. Hakan hafızasının derinliklerinden onun kimliğinin tekrar ortaya çıktığını fark etti. Ufak tefek çillerinin olduğu yüzü, kalbinde bir şeylerin koptuğunu hissettirmişti Hakan’a. Aynen rüyasında görüldüğü gibiydi.

“Çiğdem?” dedi Hakan oturduğu merdiven kenarındaki yükseltiden kalkarak.

Genç kız ne söyleyeceğini şaşırmışçasına ona baktı, ama neden sonra gülümsemeyi ihmal etmedi.

“Ben-“Buraya mı geliyorsun?” dedi Hakan onun söylemek istediğini özetleyerek.

Çiğdem elindeki kayıt formlarını işaret edip başını salladı, ama “Nasılsın?” diye sorabildi Hakan’a. Dnce dudakları bir açılıp bir kapanıyor, lakin kız hayretten konuşamayacak durumda görünüyordu.

Hakan da uzun zamandır bu kadar heyecanlandığını hatırlamıyordu. Aklında kurduğunu düşündüğü her şey gerçek oluyordu yavaş yavaş, ama kızın gelmesi bunların içinde en güzel olanıydı.

“Ben iyiyim,” dedi Hakan üzerindeki şoku atmaya çalışarak kızı yanaklarından öptü. “Ya sen nasılsın?”

“Burada ne arıyorsun?” diye sordu Çiğdem, kaşlarını kaldırmıştı.

“Okuyorum,” dedi Hakan, açıkça belli olan şeyi göstermek istercesine ellerini iki yana açtı. Kız ister istemez kendisine engel olamadan daha da fazla gülümsedi. “O zaman Hakan Bey bana yardımcı olur musun?” diye sordu her zamanki sevecen tavrıyla. Hakan’ın tek yapmak istediği ise onu kendisine çekip öpmekti. Birlikte yaşadıkları şeyler gerçek olmasa bile, Hakan hâlâ ona âşık olduğunu çok iyi biliyordu. Kendisini kandırarak bunun asla olmadığını söylese bile kız karşısında, duygularını inkâr edemiyordu.

“Tabii ki,” dedi Hakan, kahkahalar atmamak için kendisini çok zor tutuyordu. Biraz çakır keyif olmuştu.

Bu sırada Hakan’ın kotunun arka cebindeki cep telefonu çaldı. Hakan elini ona attığında ise telefon susmuştu, büyük ihtimalle Cem telefonu çaldırıp kapatmıştı. Fakat Hakan telefonun yanında başka bir şey hissetti. Sert ve kalın bir kâğıttı. Onu cebinden çıkartıp eline aldı. Kırmızı bir zarftı, ama arkasında isim yazmıyordu. Hakan’ın göğsündeki uçurumlar tekrar ortaya çıktı. Aniden değişen duygularının yaptığı ağırlıkla merdivenlere çöktü. Ne düşüneceğini bile bilmiyordu. Titreyen elleriyle zarfın içindeki kâğıdı çıkardı, bu sefer farklı bir el yazısıydı:

138

5. Bölüm: Kara Hayalet

“Diğer muinden kurtulmama yardım ettiğin için teşekkürler, bana bir öğrenciye mal oldu. Lakin olsun, uzun zamandır ondan kurtulmanın yollarını arıyordum. Efendilerim hizmetini bekliyorlar. (Eğitmen)

YEŞDM ÖLECEK!

Sınav On Dokuz: Dkinci bir şans, bunu mahvetme... serbest kaldı. ”

Yanlış bir şeyler olduğunu sanarak yazıyı defalarca okudu. Neden sonra sıcak, yumuşak bir el Hakan’ın omzuna dokunduğunda yerinden sıçradı. Çiğdem’di. Hakan zarfı bulduğu süre içerisinde kızın orada olduğunu unutmuştu bile. Çiğdem kaşlarını çatarak yazıya baktıktan sonra “Bu da ne böyle?” diye sordu kuşkuyla.

Hakan gözlerini kızı odaklayarak ayağa kalktı. Elindeki zarfı ve kâğıdı ilk önce yırtarak iki parçaya ayırdı, “Sadece aptalca bir şaka,” dedi sonra dört parçaya böldü, “Salak bir arkadaşın şakası sadece,” diye devam etti ve elinde kalanları da çöp kutusuna attı.

Çiğdem’e doğru kolunu uzatarak “Senin kaydını yapmamız gerekmiyor muydu?” diye sordu Hakan.

Kız önce güldü, ama sonra onun koluna girerek “Hadi gidelim,” diye karşılık verdi.

Hakan kızla birlikte kapıdan girmeden önce zarf parçalarının olduğu çöp kutusuna doğru başını çevirdi. Onun hizasında saçları seyreltiği için hafif kel olan, kısa boylu, yaşlı bir adamın elindeki bastona dayanmış, eğik hâlde yürüdüğünü fark etti. Yanında da şık bir elbiseyle kestane rengi saçlı bir kadın vardı. Uzaktan ikisi de doğru düzgün seçilmiyordu. Şükrü denilen bu adamın onu her zaman izlediğini ve izlemeye devam edeceğini hiçbir zaman öğrenemeyecekti Hakan. Şükrü’nün eğitmen olduğunu anlayamamıştı. Kadın ise hiç var olmamış gibi görünen bir geçmişte Recep’e yardımcı olan Ayten Solmaz’dı; o da bir yardımcıydı aslında. Acaba eskiden yaşadığı onca şey gerçekten olmuş muydu? Bu zarfa göre gerçekten yaşanmış olmalıydı. Yine de neden ondan başka kimse hatırlamıyordu? Belki de

kendi kaderi de aynı Çetin'e olduğu gibi değişmişti. Bu düşüncelerden çabucak sıyrıldı. Kafasını çevirip tekrar baktığında ikisi de kaybolmuşlardı. Hakan'ın aklında şu an sadece bir düşünce vardı. Her ne olursa olsun artık kimseyi kurtarmayacaktı. Aşık olduğu kıza dönüp gülümseyerek onunla birlikte öğrenci işlerinin yolunu tuttu.

...SON... YAZAN: SERHAN VURAL

139

5. Bölüm: Kara Hayalet

HPFF.NET

140

Serhan Vural _ Sınav 19

www.kitapsevenler.com

Merhabalar

Buraya Yükleğim e-kitaplar Aşağıda Adı Geçen Kanuna İstinaden

Görme Özürlüler İçin Hazırlanmıştır

Ekran Okuyucu, Braille 'n Speak Sayesinde Bu Kitapları Dinliyoruz

Amacım Yayın Evlerine Zarar Vermek Değildir

Bu e-kitaplar Normal Kitapların Yerini Tutmayacağından

Kitapları Beyenipte Engelli Olmayan Arkadaşlar Sadece Kitap Hakkında Fikir Sahibi Olduğunda

Aşağıda Adı Geçen Yayın Evi, Sahaflar, Kütüphane, ve Kitapçılardan Temin Edebilirler

Bu Kitaplarda Hiç Bir Maddi Çıkarım Yoktur Böyle Bir Şeyde Düşünmem

Bu e-kitaplar Kanunen Hiç Bir Şekilde Ticari Amaçlı Kullanılamaz

Bilgi Paylaştıkça Çoğalır

Yaşar Mutlu

Not: 5846 Sayılı Kanunun "altıncı Bölüm-Çeşitli Hükümler " bölümünde yeralan "EK

MADDE 11. - Ders kitapları dahil, alenileşmiş veya yayımlanmış yazılı ilim

ve edebiyat eserlerinin engelliler için üretilmiş bir nüshası yoksa hiçbir ticarî amaç

güdülmeksizin bir engellinin kullanımı için kendisi veya üçüncü

bir kişi tek nüsha olarak ya da engellilere yönelik hizmet veren eğitim kurumu, vakıf veya dernek gibi kuruluşlar tarafından ihtiyaç kadar kaset, CD, brail

alfabesi ve benzeri 87matlarda çoğaltılması veya ödünç verilmesi bu Kanunda öngörülen izinler alınmadan gerçekleştirilebilir."Bu nüshalar hiçbir şekilde

satılamaz, ticarete konu edilemez ve amacı dışında kullanılamaz ve kullandırılmaz. Ayrıca bu nüshalar üzerinde hak sahipleri ile ilgili bilgilerin bulundurulması

ve çoğaltım amacının belirtilmesi zorunludur." maddesine istinaden web sitesinde deneme yayınına geçilmiştir.

T.C.Kültür ve Turizm Bakanlığı Bilgi İşlem ve Otomasyon Dairesi Başkanlığı

Ankara

Serhan Vural _ Sınav 19